

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 34

CENA 150 DINARA

NINĐA

SENKE NA VODI

Derek Finegan

SENKE NA VODI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
SENKE NA VODI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĎA BR. 34 — MART 1986. godine. Cena 150 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gorko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SENKE NA VODI

MEĐUNARODNI AERODROM
SAN FRANCISKO

SREDA, 14. septembar

03.42

Mejdens zevnu, spuštajući ilustrovani časopis na sto ispred sebe, pretrpan praznim plastičnim šoljama za kafu i gomilom drugih časopisa sličnih onom koji je upravo odložio. Bez žurbe pređe pogledom preko niza osvetljenih ekrana porađanih ispod njegove male galerije, eliminišući istovremeno prigušeno mrmljanje i tihe zvučne signale koji su neprestano dopirali iz gomile elektronskih uređaja u uglu.

Sve je bilo u najboljem redu, kao i uvek u ovo vreme, između ponoći i osam sati ujutru, kada kontrola leta ima najmanje posla. Geografski položaj San Franciska diktirao je

da avionske kompanije, radi udobnosti svojih putnika, izbegavaju letove koji će se završiti ovako rano ujutru.

To je Mejdensu potpuno odgovaralo. Osam godina provedenih za jednom od onih konzola dole bilo mu je dovoljno. I više nego dovoljno. Zato je sa zahvalnošću prihvatio ponudu da postane šef i sa svog uzvišenog mesta nadgleda rad ostalih kontrolora.

Zakon verovatnoće bio je na njegovoj strani, nasuprot onim jadnim momcima dole. Krize su se događale sa već monotonom redovnošću i posle svake od njih jednog od kontrolora izvodili su iz odaje, više mrtvog nego živog. Mejdensu se to dogodilo svega dva puta i nije bio siguran da bi se posle trećeg puta mogao vratiti u atmosferu tihe napetosti u kojoj svakog sekunda od tvo-

jih refleksa zavise životi nekoliko stotina putnika.

Uzbune su bile retke u ovo doba noći, jer je i letova bilo daleko manje. I zato što su uslovi za let bili teži nego usred mirnog, vedrog dana. Apsurdno, ali je bilo zaista tako; činilo se kao da se najviše nevolja događa upravo onda kada je vreme na strani pilota. Možda baš zato, jer su nebeski džokeji u takvim prilikama umeli da po stanu neoprezni, čak užasno neoprezni. I drski.

Kao onaj tip koji je pre dve nedelje odbio da sačeka svoj red za sletanje i dotakao pistu bukvalno pred nosom velikog DC-10 prepunog putnika. Žurilo mu se, hladnokrvno je rekao. I »do đavola sa vama svima, pretvorili ste se u proklete birokrate«, tako je rekao.

Što se Mejdensa tiče, njemu je potpuno odgovaralo da ostanu birokrata sve do trenutka kada se neko u kompaniji seti da ga pošalje u zasluženu penziju. Kao što mu je odgovaralo ovo mirno vreme ranog jutra, mnogo pre nego što počne uobičajena zbrka na aerodromu i iznad njega.

Njegova smena završiće se za dva sata i sedamnaest — ne, samo šesnaest — minuta. Za najviše tri sata sedeće »Kod Čarlija«, i dobrim duplim viski jem spirati sa sebe umor nepro-

spavane noći i gledati kako tek probuđeni građani San Franciska hitaju za svojim uobičajenim poslovima...

Telefon na njegovom stolu zazvoni i on leno ispruži ruku prema slušalici, prešavši pogledom po nizu ekrana. Instinkt vrhunskog kontrolora još jednom mu reče da je sve u najboljem redu; da nije bilo tako, on bi na ekran pred sobom već prebacio sliku sa jednog od onih ekrana dole, spreman da svakog trenutka interveniše i pomogne kolegi koji se zbunio.

Ili jednostavno zadremao. Prokletstvo, i to se događa...

— Mejdens — reče u slušalicu. Glas mu je bio dubok, nalik potmuloj grmljavini koja signalizira nailazak oluje.

— Mejdens — reče jedan nepoznat glas. — Dobro jutro.

— Ko je to?

— Nije važno. Prebaci na svoj uređaj ekran broj četiri.

— Šta?!

— Mejdens — nastavljao je glas, hladno, beskrvno, više nalik glasu robota nego živog čoveka. — To ne liči na tebe, stari dečko. Odabrali smo ovo vreme zato što smo znali da si ti dežurni. Mejdens sa refleksima munje, tako te zovu, zar ne?

— Prokletstvo, ako je ovo neka šala... — zausti Mejdens, ali su mu prsti već igrali po nizu raznobojnih dugmadi gla-

vne konzole. Na ekranu zatreperi i umiri se slika koju je dole u prostoriji pokazivao i ekran broj četiri.

— Ne, nije šala, Mejdens. Na tom ekranu vidiš dva leta, PA 114 i AC 461, je li tako?

— Aha. Pa?

— Treba da slete za dvadeset pet, odnosno dvadeset devet minuta, Mejdens?

— Ortak — grmljavina u Mejdensovom glasu sada je zaista pretila olujom — prestani da me ispituješ o redu letenja, do đavola! Šta to treba da znači?

— Nijedan od ta dva aviona neće sleteti, Mejdens. Odnosno, neće sleteti u jednom komadu. Jesi li čuo, Mejdens?

— Šta?! — kažiprst desne ruke pritiskivao je dugme sa koga je zbacio zaštitnik, malu poluloptu od plastike koja je sprečavala da se dugme greškom aktivira. Od ovog trenutka Mejdens je bio u direktnoj vezi sa aerodromskom službom obezbeđenja i antiterorističkom grupom čije su usluge, ne bez mrmljanja, putnici plaćali kroz povećanu aerodromsku taksu.

— Pitam da li si pritisnuo crveno dugme, Mejdens. Samo, oni ti ovoga puta neće pomoći. Ni tebi, ni onim ljudima gore, u ta dva aviona. Biće brzo, ne brini. Najveći deo njih neće ni shvatiti šta se dogodilo.

Mejdens ovlaži jezikom iznenađena suve usne.

— U redu — reče promuklo.

— Šta tražiš?

Hteo je da doda »bedniče, ubico«, ili neki sličan izraz, ali se na vreme trgao. Ti savremeni teroristi postali su prokleta osetljivi; jedna pogrešna reč može ih navesti na neki ludački potez.

— Ja? Ništa posebno. Deset miliona.

— Dolara? — Mejdens se gotovo nasmeja. — Odmah ili za pet minuta? Čoveče, niko nema toliko para na gomili... čak i kada...

— Čak i kada bi neko pristao da isplati toliku sumu, to si hteo da kažeš, Mejdens? Pristaće, ne brini. Nešto ti još nisam rekao: o ova dva aviona nećemo pregovarati. Njihova su dbina je zapečaćena. Recimo da je to upozorenje čitavom svetu da se mi ne šalimo, Mejdens.

Dve crvene lampice na Mejdensovom stolu uzbuđeno su žmirkale pokazujući da neko želi da uspostavi vezu sa njima, ali ih je on ignorisao, grozničavo razmišljajući šta da kaže, kako da odloži zločin koji će života stajati dve ili tri stotine ljudi...

Ljudi. I žena. I dece!

— Da, tako je, Mejdens — nastavljao je taj nemilosrdni

glas. — Znam da se čitav ovaj razgovor već snima, ali od toga nećete imati mnogo koristi. Ostalo je još dvadeset dva minuta do sudara... preporučujem ti da iziđeš na terasu, prizor će biti mnogo spektakularniji »uživo« nego na tom tvom ekranu, znaš...

— O čemu se radi? U avionima su postavljene bombe?

Sa druge strane čuo se samo smeh, pomalo histeričan ki kot čoveka koji s mukom uzdržava osećanje oduševljenja samim sobom.

— To — reče glas — prepustam tebi da pogodiš, Mejdens. Ali bombe nisu. Sigurno. Zapi-taj se, za početak, zbog čega tvoj čovek na mestu broj četiri nikako ne uspeva da dobije radio-vezom jedan od ta dva aviona... To je sve, Mejdens. **Za sada.** Dobra zabava!

Mejdens tresnu nepotrebnu slušalicu na njeno mesto, ne obraćajući pažnju na treperave lampice. Mozak mu je radio grozničavom brzinom, dok je obema rukama stezao ivice stolice, malo nagnut unapred kao trkač koji će za koji delić sekunde startovati u trci od koje mu zavisi sam život...

Bombe nisu u avionima... radio-veza se ne može uspostaviti... to je moglo da znači da...

Krajičkom oka Mejdens vide kako Kriri, kontrolor na mestu

broj četiri drhtavim rukama skida slušalicu sa glave i rezigniranim pokretom ih spušta po red sebe. Njegovo blede lice bilo je sada okrenuto Mejdensu sa izrazom čoveka koji prekli-nje za pomoć.

Pitanja nisu bila potrebna. Ekran ispred Mejdensa bezosećajno je pokazivao da se putanje dva aviona iz sekunde u sekundu približavaju, sve do mesta gde će se doći i...

Signali koji su vodili avione na neki neobjašnjiv način do njih su stizali izobličeni, dajući automatskim pilotima pogrešne podatke. »Jedan činilac više«, mislio je Mejdens, »čovek koji je ovo izveo đavolski dobro poznaje svoj posao...«

Stisnuvši zube, on uključi direktnu vezu sa aerodromskim obezbeđenjem.

— Mejdens! — zaurala mu u uvo glas O'Hare, džinovskog šefa obezbeđenja. — Čoveče, zašto ne odgovaraš? Šta se, do đavola, događa? Je li...

— Zaveži! — Mejdensov glas bio je napet. — Pošalji četiri čoveka na ulaz kontrolne odaye. Niko ne sme ni izići, ni ući. Ni ja, O' Hara, ni Heskeli, niti iko drugi! Trideset sekundi, O' Hara!

Prekinuo je vezu pre nego što je O' Hara dospeo bilo šta da kaže, znajući da će njegovo naređenje biti izvršeno. O' Ha-

ra nije imao mnogo mašte, ali je umeo da sluša. Valjda je zbog toga tako brzo i napredovao u maloj, ali veoma agresivnoj hijerarhiji ljudi iz obezbeđenja.

O' Hara je znao svoj posao, što se ne bi moglo reći za Heskela, novog direktora aerodroma, uprkos svim njegovim diplomama poznatih univerziteta. Sa jedva čujnim uzdahom Mejdens podiže slušalicu još jednom, ovoga puta na telefonu koji ga je povezivao sa Heskellovom vilom negde kod San Matea.

Oči su mu bile uprte u ekran dok je slušao bujicu nesuvišnih pitanja, pretnji i naređenja koja je dopirala s druge strane. Još samo dvadeset minuta, možda i manje...

— Mister Heskeli — reče iskoristivši mali predah u toj bujici — u pitanju nisu obični teroristi...

— Nego?

— Ljudi koji veoma dobro znaju način našeg rada i imaju tehničkih mogućnosti da nas efikasno eliminišu iz vođenja ta dva aviona.

— Šta to znači, Mejdens? Ja...

— Da najverovatnije neko od naših kontrolora radi za njih.

— Šta?!

— I zato sam zatražio od O' Hara da blokira našu salu, mister Heskeli i nikom ne dopusti da uđe ili iziđe dok... dok se ovo ne okonča...

— Aha... u redu, u redu, iako sam imao nameru da...

— Sve će biti gotovo pre nego što vi stignete, mister Heskeli. A sada...

— Trenutak! — u Heskellovom glasu naslućivalo se prigušeno likovanje. — Zašto ne bismo prešli te zlikovce... zašto ne isključimo računar koji vodi avione, a?

Mejdens podiže oči ka sivoj tavanici.

— U vazduhu nad gradom je u ovom trenutku dvadesetak aviona reče strpljivo. — Osim ova dva... pokušajte da zamislite šta će se dogoditi ako svi istovremeno pređu na ručne komande. Niko ih ne bi mogao voditi sa zemlje; ljudski mozak jednostavno nema taj kapacitet i brzinu, mister Heskeli. Oprostite, moram da prekinem, ovde...

Mejdens je spustio slušalicu na sto, ne obraćajući pažnju na glas koji je i dalje dopirao iz nje. Oči su mu bile uprte u stakleni zid koji je kontrolnu salu odvajao od ostatka zgrade.

Četiri prilike u sivim uniformama, O' Harnii ljudi, već su stajali pred vratima, sa oružjem na gotovs, ali ne više sa-

mi: visok, vitak čovek crne ko se u sportskoj odeći nešto im je užurbano objašnjavao sa oči glednom namerom da uđe u salu.

Sve je bilo gotovo tako brzo da je Mejdens jedva dospeo da trepne. Crnokosom kao da je dosadilo da se objašnjava; na činio je poluokret kojim se na izgled udaljio od vrata, ali je to bila samo varka.

Na četvoricu iznenađenih lju di sručio se pravi vihor udara- ca koji su se bukvalno nastav- ljali jedan na drugi. Nije to moglo trajati više od jedne, i po desetine sekunde...

— Prokletstvo! — procedi Mejdens pritiskujući dugme da ponovo dozove O' Haru.

Visoki je već bio na stepeni- cama koje su vodile na njego- vu galeriju. Brzina kojom se kretao...

»Nemoguće«, pomisli Mejde- ns otvorenih usta. »Nemoguće. on...«

— Ne zovite obezbeđenje — reče crnokosi zastavši pred njim. Nije bio čak ni zadihan posle obračuna sa četvoricom iskusnih profesionalaca i lude trke preko sale i uz stepenice. Dva tamnoplava oka gledala su u Mejdensa intenzitetom od ko ga se gotovo stresao.

— Ne zovite — ponovi čovek. — Postoji način da spasemo ljude u avionima!

*

* *

»Sugestija?«, zapita Mejdens sebe. »Hipnoza?«

Jedino objašnjenje koje mu je u tom trenutku padalo na pamet, zaista. Dva tamnoplava oka gledala su ga sa takvom si gurnošću i uverenošću da nije imao snage — i volje — da se usprotivi.

— Kako? — upita promuklo. — Kako, do đavola?

— Najpre mi skinite sa vra- ta one ljude — reče crnokosi mirno. Oči su mu bile uprte u ekran koji je i dalje pokazivao da se kursevi dva aviona neu- mitno približavaju jedan dru- gom. Upravo stoga Mejdensu i nije bilo jasno kako je video gomilu O' Harinih ljudi koji su nahrupili na vrata, gotovo ga- zeći četiri nepomična tela isp- red njih.

— Natrag! — zaurla Mejde- ns. — Natrag, prokletstvo! O- vaj čovek mi je potreban! O' Hara, zadrži svoje besne pse!

Više nije ni bilo potrebno da uključuje telefon. Kao i uvek u slučaju krize, bile su aktivi- rane sve kamere u zgradi i oko nje, tako da je O'Hara iz

svog betonskog gnezda mogao pratiti sve što se događa i čuti gotovo svaku glasnije izgovorenu reč.

— Da čujem, mister — reče Mejdens tišim glasom. Dole, na ulazu, O'Harini ljudi su zastali uzbuđeno se došaptavajući.

— Postoji samo jedan način da se bar jedan od ta dva aviona skrene sa kursa. Vizuelna signalizacija.

— **Kako**, do đavola! Signalne rakete? Predaleko su od aerodroma da bi ih primetili!

— Ne, ako budu ispaljene iz aviona koji će im se približiti.

Mejdens steže vilice, boreći se sa osećanjem nade koje ga naglo zahvati. Da, to bi moglo, ali...

— Da zovemo avijaciju? Bojim se da je kasno...

— Ima li na pisti aviona spremnih za poletanje?

Mejdens nije morao da konsultuje ekran kompjutera pred sobom. Svaki let te noći bio je urezan u njegovu memoriju.

— TW 566. Putnici upravo ulaze, treba da poleti za dva deset sedam minuta.

— Ispraznite ga.

Mejdens otvori usta da se pobuni, ali onaj sugestivni pogled nije trpeo opiranje. Prigušenim glasom, on izdade potrebno naređenje.

— Da li je pilot tog aviona dobar?

— Ne znam. Čoveče, kako misliš da ispališ te rakete? Vrata...

— Vrata aviona moraju biti otvorena. Zato i ne želim putnike unutra. Gde mogu da dobijem signalni pištolj sa raketama?

Mejdens pritisnu dugme.

— O'Hara — reče u mikrofona. — Pripremi signalni pištolj sa raketama. Neka tvoj čovek s njim bude na službenom izlazu. Minut, O'Hara!

— Šta smeriš, do đavola, Mejdens? — urlao je šef obezbeđenja. — Ko je taj tip sa tobom? Ako misliš da...

— Minut, O'Hara — ponovi Mejdens tvrdim glasom prekidajući vezu. — Idemo, mister!

Strčali su niz metalne stepenice i Mejdens se još jednom morao diviti lakoći s kojom se kretalo snažno telo nepoznatog. Ljudi iz obezbeđenja mrko ih pogledaše, ali im otvoriše prolaz. Jedan od one četvorice sedeo je na podu i zbu njeno se osvrtao oko sebe, kao da pokušava da pronađe protivnika koji ga je u deliću sekunde poslao u carstvo snova.

— To je nemoguće — reče Mejdens zadihano. — Ali, do đavola, tvoja koža je u pitanju. Otpor vazduha...

— Mogu da izdržim. Mislim da će dve ili tri rakete biti sasvim dovoljne, a to ne traje dugo.

— Ko si ti?

— Glupo pitanje.

Hodnik koji je vodio do službenog izlaza na pistu bio je gotovo prazan, ali ih ipak susrete nekoliko zapanjenih pogleda. Mejdens, iznenađen, shvati da je proteklo tek sedam ili osam minuta od onog telefonskog poziva koji je upozorio na opasnost. Većina ljudi na aerodromu verovatno još nije imala ni pojma da se nešto zbiva.

Na službenom izlazu stajala su dva O'Harina čoveka, ali nijedan od njih u ruci nije imao glomazni signalni pištolj.

— Šta ovo znači, do đavola? — dreknu Mejdens kada mu se oni isprečiše na putu. — Zar me ne poznajete?

— Žao mi je, mister Mejdens — reče bliži čovek. — O'Hara je naredio da niko ne sme iz zgrade... dok on ne stigne.

— Zovi ga, do đavola! Čoveče, u pitanju su sekunde!

— Nije potrebno — suvo se osmehnu čuvar. — On upravo stiže, mister Mejdens.

Uvek rumeno O'Harino lice sada je bilo crveno kao kečap dok se krupnim koracima približavao hodnikom. Dva čove-

ka hitala su za njim i Mejdens sa olakšanjem u ruci jednog od njih ugleda signalni pištolj.

— Daj to ovamo! — zapovedi. — O'Hara, kaži tvojim gorilama da nas propuste, prokleti bili! Kakva je ovo glupost?

— Nećeš nigde izići, Mejdens, dok ne doznam ko je taj tip sa tobom? — hripao je O'Hara, brišući znoj sa čela. Desna ruka, međutim, lebdela je nad nisko okačenim koltom na boku, predmetom potajnih šala osoblja aerodroma koje je šef obezbeđenja neodoljivo podsećao na nekog od čuvenih revolveraša Divljeg zapada.

— Ne znam! — prkosno reče Mejdens. — Jedino što znam je da momak ima hrabrosti da kroz otvorena vrata aviona ispali signalne rakete i spreči sudar one dve ptice gore. Ili se, možda, ti dobrovoljno javljaš da ga zameniš?

— Kako, do đavola, da znam da on ne radi za bandu uceanjivača, Mejdens? Ili...

— Možda sumnjaš i na mene? — Mejdensove oči se suziše. — Prokletstvo, O'Hara, može li tvoj policijski um da shvati da ništa što sada ja, ti ili neko drugi budemo učinili ne može **pogoršati** položaj onim ljudima gore?

— To nije moja stvar — tvrdoglavo odvrati O'Hara. — Heskel..'

— Zvao si Heskela, a? I šta ti je reklo to oličenje mudrosti?

— Zvaće me za koji trenutak. Želi najpre da razmisli pre nego što bilo kome dopusti da poleti sa aerodroma...

— Divno! — Mejdens grubo opsova. — Dok mi brbljamo, ta dva aviona su milju ili dve bliže jedan drugom, O'Hara. A Heskelova odluka verovatno će stići dok mi ovde budemo otvarali kišobrane da se zaklonimo od svih onih divnih stvari koje će za dvanaest minuta početi da padaju sa neba!

Toki-voki na O'Harinom pojasu melodično zasniva i šef obezbeđenja ga prinese uhu, ne skidajući pogled sa Mejdensovog pratioca. Ovaj je stajao naizgled opušten, ali iskusnom oku ne bi promaklo da taj stav neodoljivo podseća na kobru spremnu da svakog trenutka zarije svoje otrovne zube u najbližu žrtvu...

Heskelov glas iz uređaja bio je tih, ali potpuno razgovetan.

— Ne — govorio je on. — Ne dolazi u obzir, O'Hara... zadrži tog čoveka i Mejdensa... prokletstvo, naša stvar je briga o aerodromu, a ono što se zbiva u vazduhu je stvar policije i...

Kao iznenadna otpuštena čelična opruga, telo crnokosog muškarca stavi se u pokret. Mejdens otvori usta da krikne, ali mu glas zastade u grlu.

Jednim jedinim skokom napadač počisti sa poda oba O'Harina pratioca, poslavši ih oštrim udarcima do zida koji skliznuše gotovo istovremeno, otvorenih usta i staklastih očiju. O'Hara tresnu toki-voki o pod, trzajući kolt iz futrole, ali je noga nepoznatog bila brža. Pokretom savršene preciznosti i elegancije on vrhom prstiju ukloni O'Harinu ruku od drške oružja. Delić sekunde kasnije ivica dlana sruči se na bikovski vrat šefa obezbeđenja. Ogromno telo s tupim treskom sruči se na glatki pod.

Kraj Mejdensovog uha zalaja automatski pištolj jednog od čuvara, ali to vitko, elastično telo bilo je čitavu stopu daleko od mesta na zidu u koje se rafal sručio, zasipajući hodnik komadićima maltera i betona. Sa psovkom na usnama, Mejdens se okrete u nameri da zgubi ruku onoga koji je pucao, ali ga već nije mogao doći. Čovek je, sa izrazom iznenađenja na licu, lagano klizao unazad i naniže, stežući obema rukama ranu na grlu iz koje je virilo nešto metalno...

Drugi je pao preko njega i ne stigavši da potegne oružje

iz futrole. Mejdens ne vide od čega je umro, ali je sve šira lokva krvi oko njega svedočila da mu je morala biti presečena od velikih arterija.

— Čoveče! — reče Mejdens glasno. — Čoveče...

Nepoznati je u rukama već držao signalni pištolj i kutiju sa raketama. Sa poda je dobio Mejdensu O'Harin kaubojski kolt.

— Uzmi ovo — reče. — Idemo pre nego što budem bio primoran da ubijem još nekog!

Mejdens je na trenutak oklevao. Pogled mu skliznu na sve veću lokvu krvi.

Nepoznati zastade, hladno ga gledajući preko ramena.

— Biće još više krvi ako ne stignemo na vreme — reče. — Ne smemo izgubiti više ni jedan jedini minut, Mejdens!

Kao da se budi iz transa, Mejdens klimnu glavom i pohita za njim, uskočivši u mali džip sa natpisom »FOLLOW ME« parkiran pored samog ulaza. Motor zaurla i džip poskoči, povećavajući brzinu po sivoj betonskoj pisti.

Na polovini puta do aviona susreli su autobus pun putnika. Iza prozora video se samo niz blelih lica okrenutih prema njima i avionu zaustavljenom dvestotinak jardi dalje.

— Moraš prinuditi pilota da se digne — reče nepoznati ne

gledajući u Mejdensa. Ovaj je imao utisak da mu je sva energija koncentrisana na vožnju i da na neki volšeban način po maže slabašnom motoru da po stigne što veću brzinu.

Gume zaškripaše po betonu. Nepoznati iskoči trenutak pre nego što se vozilo zaustavilo.

— Brzo! — zapovedi. — Pilotska kabina!

Dahćući, Mejdens potrča za njim, osećajući težinu kolta u ruci. Prošle su godine otkako je poslednji put držao oružje... godine...

Pitao se da li će njegovo miroljubivo lice imati dovoljno strašan izraz da prinudi pilota da podigne svoj avion. Još gore ako to bude jedan od onih koje poznaje... i koji njega poznaju...

Pognut na ulazu, nepoznati odgurnu pokretne stepenice u času kada je Mejdens skočio sa njih kroz otvorena vrata. Povrativši ravnotežu, on mašući koltom potrča prema pilotskoj kabini.

Lica ljudi zavaljenih u svojim sedištima nisu pokazivala iznenađenje, nasuprot licima stjuardesa, priljubljenih uza zid svog odeljka kada je projurio pored njih.

— Idemo, momci! — oštro reče Mejdens, dižući cev prema pilotu. Hvala bogu, njegovo lice nije mu bilo poznato.

Utoliko bolje, utoliko bolje...

— Kuda? — smireno upita pilot, čovek mladalačkog lica i gotovo potpuno sede kose. — Hej, pa ja tebe znam! Mejdens, je li tako? Iz kontrole leta?

— Tako je! Diži ovu mašinu, ortak! I ne trudi se da zoveš kontrolu, oni ti ionako neće dati dozvolu za poletanje!

— To sam i očekivao — klimnu pilot glavom, bez nervoze. — Kakvu igru igraš, Mejdens?

Njegovi prsti već su poslušno igrali po masi instrumenata ispred njega i Mejdens ču kako se pritajeno zviždanje snažnih motora naglo pojačava. Pilot je svakako bio svestan rizika svakog pokušaja prevare pred čovekom koji je veoma dobro poznao proceduru poletanja.

— Vrata nisu zatvorena — primeti, pokazujući glavom na jednu crvenu lampicu. — Tvoj ortak, izgleda voli promaju?

— Aha. Vrata će ostati otvorena.

Slegnuvši ramenima, pilot oslobodi točkove i čelična ptica lako se zanjihla, povećavajući brzinu rulanja.

— O čemu se radi, Mejdens? — dobaci preko ramena.

— Dva aviona gore nalaze se na kursu koji će ih za — Mejdens baci pogled na sat — za šest minuta dovesti do

sudara. Moj ortak pokušaće da ih upozori signalnim raketama.

— Nema radio-veze?

— Nema radio-veze — klimnu Mejdens glavom.

— Gadna stvar. Čija je to prokleta ideja bila?

— Ne znam. Tip se javio telefonom i tražio deset miliona dolara.

— Ludak — hladnokrvno za ključa pilot. Poskočivši nekoliko puta, avion se podiže u vazduh, naglo povećavajući visinu. Mejdens se pridrža za zid, jer je pod dobio veoma oštar nagib.

— Koji kurs? — upita pilot. — I ostavi taj prokleti pištolj... čini me nervoznim...

— Samo tako nastavi, a onda načini krug. Oba aviona spremaju se za sletanje. U ovom času — on još jednom baci pogled na sat — ne mogu biti više od pet-šest hiljada stopa. Trebalo bi da ih ugledamo svakog trenutka...

Dve crvene rakete, univerzalni znak opasnosti, sevnuše ispred njih.

— Tvoj prijatelj ima dobre oči — primeti pilot. — Da, sada i ja vidim jedan. DC-10, a?

— Jeste — mehanički reče Mejdens. — Iz Omahe. On...

— Skreće sa kursa! — u glasu kopilota osećalo se olakšanje. — Skreće sa kursa!

— Tu je i drugi — pilotov glas još uvek nije odavao nikakvo uzbuđenje. »De Hevilend«. Kanadanin?

— Da. Let Monterey — San Francisko — Vankuver... još dve rakete!

— Aha. Ko je taj čovek pozadi?

Mejdens sleže ramenima.

— Pojma nemam, ali je svakako zaslužio piće čim se vratimo na zemlju. Ma šta O'Hara i Heskeli imali da kažu o tome, prokleti bili!

— O'Hara, šef obezbeđenja? Šta on ima s njim?

— Momak je morao da onesvesti O'Hara i nekoliko njegovih ljudi da bismo došli do vas. A onda...

— A onda?

— Nije važno — odmahnu Mejdens glavom, misleći na ona dva mrtva tela na službenom izlazu. Prokletstvo, to piće na aerodromu ipak će morati da sačeka...

Preko pilotovih usana iznenada prolete besna psovka.

— Pogledaj onog ludaka! — zaurla. — Koji mu je đavo?

Mejdens užasnuto proguta pljuvačku. Ne, pilot se nije prevario...

Kao da ga vodi neumitna ruka sudbine, glomazni »De He-

vilend« naglo je skrenuo sa svog kursa, ustremivši se prema drugom avionu.

»Kao kamikaza!« prolete Mejdensu kroz glavu. »Ali, zašto?«

Još tri rakete, jedna crvena i dve zelene blesnuše gotovo ispred zatubastog nosa »De Hevilenda«, ali pilot čelične ptice nije obraćao pažnju na njih.

Mejdens sklopi oči.

Na ovoj visini zvuk eksplozije nije bio naročito jak, ali je zato udarni talas dobro prodrmao avion. Mejdens izgubi ravnotežu i snažno lupi u zid.

Nije uspeo da se uspravi, jer je pilot hladnokrvno izveo manevar kojim ih je udaljio od vatrene kugle iznikle u vazduhu na mestu gde su se dva aviona sudarila. Svud unaokolo, po pravilnim parabolama leteli su usijani ostaci od čelika, plastike, mesa i kostiju...

U mrtvoj tišini pilot usmeri avion prema dvostrukom nizu svetiljki koje su obeležavale pistu za sletanje. Mejdens s gađenjem odbaci »kolt« iz ruke, ne obraćajući pažnju na tanak mlaz krvi koji mu se sa povređenog čela slivao niz lice.

— Prokleti bili — procedi. — Ipak su uspeali!

Niko mu ne odgovori. Posrećući, on lagano pođe natrag, prema salonu za putnike, tamo gde se nalazio onaj neobični čo-

vek spreman da ubija da bi spasao nekoliko stotina života...

Vrata su sada bila zatvorena, ali je u salonu još uvek bilo užasno hladno, jer klima uređaj za ovako kratko vreme nije uspeo da povрати normalnu temperaturu.

— Hej! — uzviknu Mejdens. — Gde si?

Zvuk leda u kristalnoj čaši bio je tih, ali potpuno jasan. Mejdens se okrete.

Crnokosi je prilazio sa dve do vrha pune čaše u ruci. Lice mu je bilo potpuno mirno, kao da svakog dana pre doručka čini čuda u pokušaju da spase putnike u avionima koji se sudaraju.

— Oprezno — upozori Mejdensa. — Avion sleće, nemoj da prospeš piće.

Prezirući pojas, on se spusti u udobnu fotelju, osećajući kako se iznenada vraća sav onaj umor od neprospavane noći.

— Ko si ti? — upita. — Zbog čega si se uopšte umešao u ovu prokletu stvar?

Crnokosi sleže ramenima. Iako nije seo, telo mu je i dalje bilo potpuno vertikalno u odnosu na nagnuti pod. Piće u njegovoj čaši nije se uznemirilo.

— Bolje da ti meni odgovoriš na nekoliko pitanja — reče. — Nemamo mnogo vreme-

na. Postoji li magnetofonska traka sa telefonskim razgovorom koji si vodio sa učenjivcima?

— Da, kod O'Hare. Zašto?

— Rekao je da će se ponovo javiti?

— Jeste. Do đavola, šta sve ovo znači?

— Doznaćeš — fini osmeh prelete preko usana nepoznatog dok je praznio svoju čašu.

— Na koji način se može potpuno prekinuti veza između kontrolnog centra i aviona u letu... a da pilot ništa ne posumnja?

— Dosta komplikovano — uzdahnu Mejdens — ali je ipak moguće... kao što smo videli...

Protivnik je lukav i opasan, Mejdens. Ne smeš ga potcenjivati. Imali su rezervno rešenje čak i za slučaj da na neki drugi način upozorimo avion. Kao što smo videli...

— Pilot — samoubica — tiho reče Mejdens. — Ko bi verovao da tako nešto još uvek može postojati...

— Može — crnokosi se suvo osmehnu, odlažući praznu čašu u trenutku kad točkovi aviona prvi put dotakoše pistu. — Veličanstvena zamisao, zaista. Do stojna visoke inteligencije... bez obzira što je ta inteligencija perverzna, Majdens.

— Da. Ovakva zamisao mogla bi pasti na pamet samo ne-

kom ludaku. Kad malo bolje razmislim, deset miliona dolara i nije prevelika suma...

— To je opasno razmišljanje, Mejdens. Oni se neće zadovoljiti tom sumom. Pre ili kasnije pokušaće da ponove poduhvat... a ako to ne učine oni, učiniće neko drugi.

— Misliš da im ne treba dati novac?

— Ne. Treba ih uništiti. A ja ću to i učiniti. Do viđenja, Mejdens!

Ne čekajući da se avion zaustavi, nepoznati hitrim, elastičnim hodom nestade kroz vrata koja su vodila nazad u ekonomsku klasu i dalje prema repu aviona.

Mejdens ostade na mestu gledajući za njim.

»Šta to pokušava?«, mislio je. »Da pobegne? Prokletstvo, O'Hara to neće dopustiti... ume da bude veoma gadan kad neko dirne u njega... ili njegove ljude!«

Ostao je nepomičan u fotelji lagano pijuckajući odličan viski i kada se avion zaustavio, a vrata otvorila.

O'Hara je uleteo prvi, još crveniji u licu nego dvadesetak minuta ranije. Vitlao je pištoljem, kao da traži nekoga na kome će istresti svoj gnev.

Mejdens je pored njega gledao u zbrku na blistavo osvetljenoj pisti: ljudi su trčali una

okolo, uklanjajući se zahuktanim policijskim, vatrogasnim i bolničkim kolima, sirene su tužno zavijale, prigušene mlaznim motorima lovačkih aviona koje je neka budala, ko zna zbog čega, poslala nad aerodrom kada je sve već bilo završeno.

— Gde je on? — urlao je O'Hara. — Gde je taj prokleti ubica?

Mejdens mu se mrko naceri.

— Tražiš ubicu, O'Hara? Tu je negde... jedino što će tvoji ljudi morati da ga pokupe upi jačem sa piste... i travnjaka oko nje...

— Ne pravi se lud, Mejdens!

— zareža šef obezbeđenja. — Vrlo dobro znaš koga tražim, onog tipa koga si odveo na vazdušne akrobacije pošto je ubio dva moja čoveka!

— Ah, njega! Koliko vidim, tip koji je ubio dve ili tri stotine ljudi u ona dva aviona nimalo te ne zanima?

O'Hara ga više nije slušao. Sa zverskim izrazom na licu nestao je kroz vrata koja su vodila u zadnji deo aviona.

Mejdens laganim korakom priđe stočiću na kojem je stajala već upola ispražnjena flaša viskija i do vrha napuni svoju čašu, ne trudeći se da traži led. Osećao je kako ga piće sve brže hvata, ali mu je to bilo svejedno. Ova noć je io-

nako predugo trajala, do đavola; ako neko želi da govori s njim neka sačeka da se ispa-va i odmori...

Glasno se nasmejao kada je O'Hara još jednom projurio pored njega, ovoga puta sa pištoljem u futroli. Neko nejasno predosećanje govorilo mu je da on neće naći nepoznatog. Ni on, ni čitava gomila ljudi iz obezbeđenja koja je trenutak kasnije nahrupila u avion rešena da pretraži svaki kvadratni inč letelice.

Sa cigaretom u zubima blaženo se smeškao posmatrajući kako jure unaokolo, sudarajući se i psujući. Ma kako to malo verovatno bilo, činilo se da je nepoznati jednostavno nestao iz aviona koji je odmah pri sletanju bio okružen čitavom gomilom naoružanih ljudi.

Neko zastade ispred Mejdensa, izlažući njegovom zamućenom pogledu lakovane cipele i savršene šavove sveže ispeglatih pantalona. Nije ni morao da diže pogled da bi video ko dolazi.

— Ha-lo, mister... Heskel — progundā pijano. — Je l' može jedan viski, a?

— Ti si pijan, Mejdens! — prosikta Heskel. — Pijan!

— Bravo, mister Heskel... takav zaključak nisam od vas očekivao! Vrlo... vrlo inteligentno...

— O'Hara! — vrisnu Heskel. — O'Hara! Gde je taj čovek. prokletstvo?

— Izvolite, mister Heskel! — O'Harino lice bilo je mračno, ali ni upola tako mračno kao njegov pogled kada je ošinuo Mejdensa.

— Pokupi ovu pijanu propalicu — cedio je Heskel kroz zube — i vodi u tvoje odeljenje. Pazi samo da ga neki novinar ne vidi u ovakvom stanju. Drži ga tamo dok se ne otrezni, a posle toga ću ja — i samo ja — govoriti s njim! Jasno, O'Hara?

— Jasno, mister Heskel! Mejdens, diži se, idemo!

Cereći se pijano, Mejdens odmahnu glavom.

— Neka sam proklet... ako mrdnem odavde pre nego... pre nego što...

Video je pesnicu koja je stizala, činilo mu se, brzinom ekspresnog vozila, ali njegovi refleksi otupljeni alkoholom i umorom nisu uspeali da uklone glavu sa njene putanje. Udarac gotovo nije ni osetio; shvatio je da je na podu tek kada je vrhove Heskelovih lakovanih cipela video na nekoliko palaca od svojih očiju.

Grubo su ga podigli sa poda i odvukli niz stepenice, do već spremnog džipa. Prepustio im se, jer mu je to bilo najlakše. Nije podigao pogled čak

ni da bi video nešto od velike zbrke koja će se još godinama pamtit na međunarodnom aerodromu San Franciska nad kojim je lagano svitalo jutro...

U O'Harinoj kancelariji dva čoveka mu spretno gurnuše glavu pod česmu u taoletu, pazeći da ne isprskaju svoje blistave uniforme.

— Dosta, do đavola! — progunda Mejdens nekoliko minuta kasnije. — Hoćete da me udavite, prokleti bili!

Magla pred očima lagano mu se razilazila, ali je zato osetio oštar bol u vilici, tamo gde ga je pogodila O'Harina pesnica. Bez nepotrebne grubosti odveli su ga i spustili u fotelju preko puta šefa obezbeđenja. Jedan od O'Harinih ljudi spusti pred njega plastičnu čašu iz koje je dopirao miris sveže kafe.

— Hvala — progunda Mejdens osećajući kako mu topla tečnost ispunjava želudac i širi se po čitavom telu.

O'Hara je proučavao njegovo lice kroz spuštene trepavice.

— Dakle, Mejdens?

— Idi do đavola!

— Ko je on, Mejdens?

— Rekao sam ti da ga ne poznajem. Jednostavno je uleteo tamo... činilo se da jedino on ima zamisao koja je imala nekog izgleda na uspeh. I uspeo bi da u tom »De Hevi-

lendu« nije sedeo prokleti kamikaza!

— Lepo smišljeno, nema šta. Koliko si dobio za tu priču, Mejdens?

Ostatak kafe u plastičnoj čaši, na žalost, nije bio dovoljno vrelo da naškodi O'Hari, ali je Mejdensu dovoljno uživanja doneo i pogled na gnevno crveno lice obliveno smeđom tečnošću koja je lagano kapala na savršeno skrojenu uniformu.

— Feneli! — zalaja O'Hara, stežući zube.

Jedan od one dvojice odlepi se od zida uz koji su oba čoveka stajala nepoimčnih lica. Mejdens i ne pokuša da izbegne udarac koji ga je još jednom bacio na pod, osećajući kako u njemu raste onaj užasni slepi gnev koga se toliko bojao...

Valjda će O'Hara uskoro narediti Feneliju da prestane da ga udara... inače...

— U redu je, Feneli! — čuo on glas koji kao da je dopirao iz velike daljine. — Vрати ga u fotelju, Feneli...

Mejdens oseti olakšanje, toliko olakšanje da se čak iscerio izubijanim usnama dok su ga dizali sa poda. O'Harino lice postajalo je, međutim, sve mračnije.

— Mejdens — počeo on — ne mamog mnogo vremena. Hoću da doznam ko je taj tip i gde

mogu da ga nađem, ništa drugo.

Mejdens zatrese glavom, ali mu se pred očima više nije mu tilo. Prokletstvo, to mora da je halucinacija...

Vrata taoleta, na zidu iza O'Harinih leđa, bešumno su se otvorila, tako da ni Feneli ni njegov kolega, nekoliko stopa levo od tog mesta, nisu ništa primetili.

— Govori, Mejdens! — zaurala O'Hara. — Feneli!

— Nije potrebno — reče jedan glas iza O'Hare. — Ja sam ovde...

*
* *

Feneli je reagovao najbrže, odskočivši unazad tako da se gotovo sudario sa O'Harom koji se trgao kao da ga je zmija ujela. U ruci je imao pištolj izvučen iz futrole **munjevitom** brzinom, ali je i to bilo nedovoljno za brzinu Mejdensovog novog poznanika...

Činilo se da je tih nekoliko stopa rastojanja prešao u jednom jedinom stotom delu sekunde, mnogo brže od treptaja oka. Udarac koji je pogodio Fenelija u grudi odbacio ga je natrag prema zidu, tačno na put kojim je stizao drugi čovek.

O'Hara, napola uspravljen u fotelji, primio je udarac laktom posred lica, naizgled slabašan, zadat u prolazu, ali njegovo ogromno telo se takvom silinom sručilo na sto da je debela daska pukla pod njim, ra sipajući po prostoriji čitave gomile papira.

Nepoznati je već bio povrh klupka u koje su pali Feneli i njegov kolega. Novi tup udarac, zadat ukrućenim prstima desne ruke u grkljan i oba tela se umiriše na podu.

— Bravo! — reče Mejdens nastojeći da se podigne iz fotelje. — Karate, a?

— Nešto slično — klimnu glavom njegov novi poznanik posmatrajući O'Haru zagnjurenog u ostatke stola. Šef obezbeđenja, međutim, ležao je potpuno nepomično.

— Vrlo efikasno — klimnu Mejdens glavom. — Samo, šta sada? Zgrada je puna policajaca i O'Harinih ljudi... a oni svi svakako već imaju tvoj opis...

— O tome kasnije — sa izrazom koncentracije na licu nepoznati je proučavao konzolu sa nizom malih ekrana u drugom uglu prostorije. Ton je bio utišan do kraja, ali su televizijske kamere pokazivale da zbrka u aerodromskoj zgradi i oko nje sa dolaskom dana nije postala ništa manja.

— Hej! — Mejdens je oprezno masirao bolnu vilicu. — Kako si izišao iz onog aviona?

— Kasnije — veštim prstima crnokosi čovek izvuče kasetu iz video uređaja i gurnu je u džep svog sportskog sakoa. Trenutak kasnije na isto mesto stiže i magnetofonska traka na kojoj je bio snimljen Mejdensov razgovor sa učenjivcima.

— Zbog čega ti je to potrebno? — u Mejdensovom glasu osećala se sumnja.

— Da bih pronašao ljude koji su učinili ono napolju, Mejdens.

— Ili da bi uklonio tragove?

Osmeh je lice nepoznatog na trenutak učinio mnogo mlađim.

— Sada govoriš gluposti — reče. — I to baš ti, od svih ljudi na ovom prokletom aerodromu!

— Ono sa raketama može se i drukčije protumačiti...

— Je li?

— Da — Mejdens udahnu vazduh, savlađujući strah koji ga iznenada obuze. — Recimo, si gnali koji su poslužili da »De Hevilend« navedu na cilj...

— Zašto? Bio je bliže cilju nego naš avion, Mejdens. Nikakvi mu signali nisu bili potrebni da bi došao do njega! Logično, zar ne?

— Da, ali...

Nepoznati se kratko nasmeja, još jednom ispitujući nepomična tela trojice ljudi.

— Ne dopusti da te ubede u to, Mejdens. Nemam veze sa ekipom koja traži deset miliona dolara... na žalost. Ali ću učiniti sve da ih pronađem i kaznim. Hoćeš li sa mnom?

— S tobom? Kuda?

— Treba otići odavde dok još traje zbrka. Ili možda želiš da izdržiš još nekoliko sati ispitivanja. Na O'Harin način, ili, možda neki još gori... A onda, tvoja pomoć bi mi koristila. Imam utisak da su propalice koje su sve ovo organizovale dobro upućene u rad aerodroma i kontrole leta.

— To je i meni odmah palo na pamet — klimnu Mejdens glavom, oprezno se uspravlajući. — Zanimljiva ponuda, ali...

— Odluči, Mejdens. I to brzo. Uskoro će Heskeli ili neko drugi stići ovamo da te potraži.

— Ako nestanem, sumnja će automatski pasti na mene, ortak.

— Sumnja će u svakom slučaju pasti na tebe, Mejdens. Treba samo da odlučiš želiš li da ostaneš na slobodi ili da pokušaš da se opravdaš u zatvoru, izložen pritiscima i maltretiranju.

— Čoveče, ja sam čist! —
uzbudi se Mejdens. — Potpu-
no čist!

Nepoznati sleže ramenima,
krećući u pravcu toaleta.

— Kako hoćeš — dobaci ne-
marno. — Ti znaš da si čist, i
ja to znam, ali pokušaj da ube-
diš O'Haru, Heskela i policajce
u to. Do viđenja, Mejdens... i
mnogo sreće...

— Hej, ti...

Savlađujući bol u čitavom
ukočenom telu, Majdens hitro
zahrama za nepoznatim.

Toalet je bio prazan i samo
je uski prozorčić koji je gle-
dao na svetlarnik mogao poslu-
žiti kao prolaz.

Uspevši se na šolju, Mejdens
provuče glavu i ramena, grče-
ći lice od bola. Nekoliko inča
ispod okvira prozora, u zid je
bila zarivena trokraka čelična
kuka od koje se spuštalo tan-
ko uže od nekog crnog mate-
rijala nalik na svilu.

Nepoznati je već bio na dnu
svetlarnika, snažno povlačeći
uže. Uz tihi šum kuka se ot-
kači od zida i polete naniže,
gde je čovek vešto uhvati.

Smotavši uže, on još jednom
mahnu rukom i nestade iz Me-
jdensovog vidnog polja.

— Nisam ni znao da dole
postoji neki prolaz — progun-
đa Mejdens, oprezno silazeći sa
šolje. — Čudan momak... pro-
kleta čudan momak... Do da-

vola, još uvek ne znam čak ni
njegovo ime!

Hramajući vratio se do ru-
ševina O'Harinog pisaćeg sto-
la. Posle kraćeg traganja izvu-
kao je iz gomile papira sre-
ćom neoštećenu crnu flašu iz
koje dopre prijatan miris ka-
da je otčepio.

— Ha! — reče glasno. —
Ovo mi je zaista bilo potreb-
no. Hvala, O'Hara!

Kao da ga je pominjanje nje-
govog imena vratilo svesti, šef
obezbeđenja promuklo zastenja
i pokrete se među ostacima sto-
la. Pogled mu je bio mutan ka-
da se uspravio na ruke i kole-
na, u komičnoj pozi pijanca ko-
ji ne uspeva da se podigne na
noge.

— Mejdens... šta se dogo-
dilo... on...

— On je otišao, O'Hara! —
isceri se Mejdens. — Možeš slo-
bodno da ustaneš.

Šef obezbeđenja s mukom se
uspravi. Prezrivo je pljunuo u
pravcu dvojice svojih ljudi na
podu, a onda se sručio u fote-
lju i zagledao pred sebe.

Pažnju mu je privuklo tek
tiho grogotanje iz Mejdensovog
pravca.

— Daj to ovamo — reče pro-
muklo, pružajući ruku, ali su
mu oči ostale uprte u pod.

Cereći se, Mejdens mu doda-
de flašu. Ostatak viskija se sju

ri munjevitom brzinom niz O' Harino grlo.

— Čime me je udario, proklet bio?

— Laktom.

— Laktom? Imao sam utisak da mi je na glavu pao jedan od onih prokletih džambo-džetova...

— Da, momak gadno udara. I užasno je brz — složi se Mejdens velikodušno.

— A ti?

— I ja udaram gadno. Samo što više nisam tako brz.

O'Hara podiže pogled.

— Zbog čega mi ovo radiš, Mejdens? Hoćeš moje mesto, a?

— Ja? — Mejdens sleže ramenima, iako mu je svaki pokret zadavao bol. — Ja ti ne radim ništa, glupi Irče. A do tvog prokletog mesta stalo mi je koliko i do lanjskog snega...

— Zašto si onda iskopao tog tipa, Mejdens, i doveo ga ovamo? Da ti pomogne u obračunu? Ili da te štiti dok ostatak ekipe obavi posao, gore u vazduhu?

Osećajući kako ga bes ponovo obuzima, Mejdens se oprezno uspravi.

— Idem — reče. — Potreban mi je odmor. A to bih i tebi preporučio, O'Hara. I ono malo mozga što si imao poremetio ti je onaj udarac laktom, izgleda.

U O'Harinoj ruci stvori se revolver; njegov kolt koji je svakako uzeo tamo gde ga je Mejdens bacio u avionu.

— Nikuda ti nećeš ići, kućkin sine! — procedi on kroz zube. — Sedi tu! I ni pokreta, inače...

Mejdens oseti kako mu se koža na licu zateže, kao od jakog mraza; pred očima mu se zamuti i sada je video samo to odvratno crveno lice koje se arogantno cerilo. Stežući pesnice, on zakorači napred, iako je, negde duboko u podsvesti jedan glas urlao: »Ne! Ne smeš to učiniti!«

... Prošlo je mnogo godina otkako je poslednji put čuo taj glas. Tada je bio u prljavoj uniformi mokroj od znoja, a neko je iz bedne kolibe od trske bacio bombu koja je Rastiju Groveru odnela obe noge... u vlažnom vazduhu još je lebdeo miris eksploziva pomešan sa zadahom truljenja i užasnim mirisom sveže ljudske krvi.

Upao je u kolibu, jer nije želeo da gleda Rastijeve patrljke iz kojih je šibala krv. Automatska puška u njegovim rukama počela je da puca pre nego što je shvatio da je koliba puna žena i dece, ali on nije mogao da prestane, osećajući perverzno zadovoljstvo u mekom udaru metaka o njih-

va tela, krvi koja je potekla na sve strane u njihovim tankim, nerazumljivim kricima koji su dopirali negde iz velike daljine...

A onda se magacin oružja ispraznio i on je bacio pušku na tela koja su se još uvek grčila. To je bila najveća greška...

Pogledao je za puškom i nje gove oči srele su se sa očima devojčice koja je sedela naslonjena na zid od trske. Nije mogla imati više od pet-šest godina...

Sedela je i gledala u njega, pritiskujući mršave ručice na ogromnu zjapeću ranu na **grudima**...

Karl Mejdens, pripadnik morskog korpusa SAD, nikada više nije uzeo pušku u ruke, pa čak ni kada su mu zapretili vojnim sudom. Lekari su, srećom, bili na njegovoj strani. Zahvaljujući mišljenju psihijatra otpušten je iz vojske, iako je pukovnik predlagao da ga jednostavno streljaju.

»Da bi ohrabрили ostale«, rekao je. Mejdens se iscerio. Čak ni psihijatar nije shvatio da je to najveća usluga koju armija SAD može učiniti Karlu Mejdensu...

A sada je ponovo osetio tu užasnu želju za ubijanjem, za onom nasladom koja će mu ispuniti čitavo telo u času kada

se prsti kao kandže sklope oko O'Harinog bikovskog vrata. Nije važno što će mu za to vreme vreli meci kidati creva; znao je da će imati dovoljno snage da ubije O'Hara pre nego što ga njegovo telo izda...

Ali...

Pred očima mu se zamračilo i on se sruči na pod sa glasnim, divljim krikom na usnama. Krikom najdubljeg razočarenja zveri kojoj nije bilo dopušteno da ubije...

O'Hara lagano vrati kolt u futrolu, oblizujući suve usne. Gledao je u čoveka u uniformi službe bezbednosti koji se pojavio na vratima u pravi čas da jednim udarcem kundaka umiri poludelog Mejdensa.

— Hvala, Korki — reče kratko. — To se zove dobar udarac. Prokletstvo, malo je nedostajalo da ubijem prokletu budalu!

U tom trenutku novi Mejdensov poznanik, visoki crnokosi čovek tamnoplavih očiju, mirno je ulazio u taksi parkiran ispred aerodromske zgrade.

Vozač ga pogleda praznim očima; vilica mu se nervozno pomerala dok je žvakao gumu.

— Kuda, mister? — upita.
— Ne vredi vam... aerodrom je blokiran i ni ptica više ne može da izleti sa njega!

— Prepusti to meni — nemarno reče crnokosi, pokazujući debeo svežanj novčanica.
— Sto komada?

— Nije to u pitanju, mister. Policija ne dopušta da se prođe, do đavola!

— Policija je moj problem. Vozač je nekoliko trenutaka proučavao tvrdo lice nepoznatog, užurbano žvaćući gumu, a onda sleže ramenima i kratkim pokretom ruke uključi taksimetar.

— Vaša koža, mister — dobaci preko ramena, uključujući motor. Izdvojivši se sa čela parkirane kolone, taksikrete prema izlazu iz aerodroma.

Pola milje dalje prolaz je bio blokiran improvizovanom pregradom od žičanih okvira kraj koje su bila parkirana dvojica policijska kola. Cereći se, taksista zaustavi, pokazujući palcem preko ramena policajcu gnevnog lica koji je pohitao prema njemu.

— Kud misliš da si krenuo, prijatelju! — dreknu policajac, unoseći se u lice čoveku koji je izašao da ga dočeka. — Na trag, prokletstvo, aerodrom je zatvoren za sve!

Preostala tri policajca sedela su u kolima, smeškajući se. Ni

jedan od njih nije sumnjao da će se uplašeni građanin vratiti u svoj taksik i, uz izvinjenje, pohitati putem kojim je i došao.

— Moram nešto da vam pokažem — mirno reče nepoznati. — Dodite do vaših kola...

— Trenutak... — zausti policajac, ali nešto u pogledu i držanju crnokosog nije trpelo otpor i on poslušno pođe prema kolima.

— Šta se dogodilo, Dugan? — upita njegov kolega, naginjući se kroz otvorena vrata. Na drugoj strani puta, u svojim kolima, preostala dva policajca radoznalo su pratila tu scenu.

— Dodite i vi — mahnu nepoznati rukom. — Našao sam nešto neobično... mislim da to može imati veze sa ovim što se dogodilo na aerodromu...

— Šta je to? — Dugan se sumnjičavo zagledao u njega. — Mister, ako je to neka glupa šala, ja ću...

— Pogledajte — nepoznati otvori dlan.

I Dugan i njegov kolega nagnuše se da bolje vide. Na širokom dlanu ležala su tri pravilna, gotovo providna kristala.

— Šta je to? — upita drugi policajac. Glas mu je zvučao prigušeno, dremljivo. Trenutak kasnije njegovo telo se opustilo u sedištu i on ostade da

sedi u neobičnom položaju, široko otvorenih očiju i usta.

Dugan se klatio na nogama, usne su mu se pomerale u pokušaju da oblikuje neku reč.

— Hej! — zaurla vozač drugih kola, shvativši da se nešto događa. Istrgavši pištolj iz futrole, on iskoči, podižući svoje oružje.

U dva duga skoka nepoznati prelete široku asfaltnu traku i njegove šake sklopiše se oko podlaktice policajca; okrenuvši telo čoveka kao lutku od krppe, napadač ga odbaci daleko od sebe.

Drugi policajac već je nišanio na njega, nagnut preko prednjeg sedišta kola.

— Stani! — urlao je. — Ni pokreta, inače...

Noge nepoznatog saviše se kao čelične opruge i on se jednom skokom stvori na krovu policijskih kola. Ruka sa pištoljem se podiže i njegova drška strahovitom snagom se sruči na lim tačno na mestu ispod kojeg se nalazila glava policajca.

Ukočen, sa rukama na volanu, taksista zaboravi na gumu u svojim ustima.

Limeni krov policijskog automobila ugnuo se kao da je od gume; pogodivši užasnom snagom čovekovu glavu.

Ili je to možda ruka sa pištoljem prošla kroz čelični lim?

Vrteći glavom, taksista dohvati menjač. Ma šta da se dogodilo, njemu se više nimalo nije dopadalo društvo čoveka koji sa tako malo poštovanja postupa sa policijom!

— Ne budi lud! — reče glas nepoznatog kraj samog otvorenog prozora. Njegova ruka, sada bez pištolja, pade taksisti na rame.

— Ah, do đavola! — taksista sleže ramenima, sa izrazom rezignacije na licu, kroz koji se probijao jedan drugi izraz.

Strah...

Oštro ga pogledavši, nepoznati podiže ruku, a zatim priđe prepreci na putu i bez vidljivog napora je odvuče u stranu.

— Šta to znači? — upita taksista kada se vratio u kola i dao mu znak da krene. — Signal nekome, mister?

— Suviše pričaš, momak — glas je bio hladniji od leda.

Jedan svetloplavi »dodž« prohuja kraj njih, izbivši iz blage krivine brzinom munje. Taksista pogleda za njim, zapazivši da za upravljačem sedi krupan čovek duge plave kose. Još neko je bio kraj njega na sedištu, ali pri toj brzini nije uspeo da razabere ko.

— Idemo — reče nepoznati mirno. — Zaslužio si svojih sto dolara.

— U grad?

- U grad.
- Koji deo?
- Kalifornija strit.

Prvih desetak milja puta taksista je natmureno ćutao, povremeno bacajući poglede u ogledalo. Njegov neobični putnik, bar se tako činilo, dremuckao je na svom mestu, ali je taksista imao predosećanje da je to samo varka i da bi nepoznati reagovao munjevitom brzinom pri prvom pokušaju da ga prevari.

Bacivši još jedan pogled u ogledalo, on nemarnim pokretom ruke uključi radio-aparat. Njegov putnik nije reagovao i on malo pojača ton...

»... kako smo već javili, definitivno je utvrđeno da su u sudaru aviona »Pan Amerikena« i »Er Kanade« nad međunarodnim aerodromom u San Francisku život izgubili svi putnici i članovi posade ova dva aviona. Zvaničnih izjava još nema, ali je naš reporter — ovo je još neprovereno — doznao da je Karl Mejdens, trideset osam godina, šef kontrole leta aerodroma San Francisko, zadržan radi ispitivanja«, govorio je voditelj uzbuđenim glasom. »Ipak, uvereni smo da se radi o sabotaži, jer je, podsećamo, naša radio-stanica, **prva** doznala da se ovaj zločin priprema iz jednog anonimnog telefonskog poziva koji je na-

javio, citiram: 'vatromet nad aerodromom'. Obaveštenje o to me emitovali smo čitavih dvadeset minuta pre nego što se sudar odista dogodio, ali je očigledno da je služba kontrole leta, a svakako i druge aerodromske službe, bila uhvaćena na spavanju...«

— Isključi to — reče nepoznati.

— Čudna stvar, a? — dobaci taksista, poslušno isključujući radio.

Tišina. Slegnuvši ramenima, taksista nastavi da se probija kroz jutarnju gužvu. Izbegavao je da gleda u ogledalo; pokušao je to dva puta i oba puta je u ogledalu sreo preteći pogled opasnih tamnoplavih očiju...

— Kalifornija strit — reče najzad. — Koji broj, mister?

— Ovde će biti sasvim u redu — novčanica od sto dolara dolete na prednje sedište.

Suženim očima taksista je pratio pogledom nepoznatog sve dok se nije izgubio u masi ljudi koja je hitala ulicom. I ne dotakavši novčanicu, on pro mrmrlja nešto sebi u nedra, a onda se oprezno uključi u saobraćaj.

Ponovo se zaustavio na parking jednog motela, čitave tri milje dalje. Ovoga puta uzeo je novčanicu i zgužvao je u džep svojih pantalona, a on-

da ispod sedišta izvukao sportsku torbu neobičnog oblika, nalik torbama u kojima se nose štapovi za golf.

Ne žureći, on pređe preko suncem obasjanog parkinga, oprezno se osvrćući oko sebe.

Upisavši se u knjigu gostiju on prihvati ključ koji mu je nezainteresovani recepcioner do bacio preko pulta i prođe kroz hol na suprotnu stranu zgrade, iza koje su se u vojničkom redu nizale male kućice prljavih fasada, bungalovi koje ste mogli iznajmiti na dan.

Ili čak i na sat, ukoliko vam je takva usluga bila potrebna.

Taksista se nije čak ni osvrnuo oko sebe ušavši u minijaturnu prostoriju sa stočićem i jednim jedinim ležajem prekrivenim ćebetom drečavih boja. Pažljivo zaključavši vrata za sobom on pređe u kupatilo, noseći sve vreme torbu preko ramena.

Sa samog vrha torbe pojavi se mali zavežljaj, umotan u crnu svilu. Veštim, hitrim pokretima on po ivici lavaboja rasporedi niz teglica u kojima su se nazirale tečnosti različitih boja.

Komadom meke tkanine nakvašenim jednom od tih tečnosti, taksista lagano pređe preko čitavog lica, a onda zbaci košulju i isti postupak primeni na vrat i ruke.

Posle nekoliko minuta njegova koža poče da menja boju, do bijajući žućkastu nijansu. U međuvremenu, taksista lagano skide sa glave savršeno izrađenu periku, otkrivajući kratku, prosedu kosu, ošišanu kao četka.

Približivši se ogledalu, on dugom pincetom oprezno dotače je dno pa drugo oko; komadi plastike koje je na taj način uklonio, otkriše da su mu oči postavljene koso.

Metamorfoza je bila završena desetak minuta kasnije. Istuširavši se najpre vrelom, pa hladnom vodom, čovek navuče kimo no od skupocene svile i spusti se na ležaj.

Ležao je i razmišljao pogleda uprtog u neravnu tavanicu. Njegovo lice sada je bilo lice tipičnog Japanca...

Svetloplavi »dodž«, onaj isti koji se onako vešto ubacio na aerodrom koristeći akciju nepoznatog crnokosog čoveka, sada je klizio retko korišćenim obalskim putem koji je nesigurno vijugao da bi zaobišao strme obronke o čiju je osnovu okean ne prekidno udarao. To je i bio razlog što je taj deo obale ostao pošteđen motela, raskošnih vila i vikendica, uprkos blizini gra

da. Niko nije želeo da gradi na mestu koje će možda već prvi zemljotres odneti u okean.

Mračilo se, ali se videlo da za volanom »dodža« i dalje sedi onaj kršni čovek duge plave kose. Sklupčana kao mačka, sedište pored njega zauzimala je krhka devojka bledog lica i malo kosih očiju. Duga crna kosa bila joj je spuštena vešto ispletenom pundočom ukrašenom malim srebrnim češljem.

— Pazi, Pite — reče ona iznenada. — Opet ćeš promašiti, čoveče!

— Je li? — plavokosi div naglo ukočio. — Ovde, a? Bogamu, nikad neću zapamtiti to mesto!

— U stvari nije teško — glas joj je bio tih, melodičan i topao. — Moraš obraćati pažnju na vrh onog brega tamo. Kada se poklopi sa pravcem koji pokazuju senke, ostaje još sto-dve stajdi do skretanja, u zavisnosti od doba dana.

— Znam — progundā vozač, oprezno zaokrećući udesno gde se od puta odvajala jedva vidljiva staza. Samo jedan red kržljivog drveća odvajao je od ambisa pod kojim se čulo udaranje talasa. Na ovom mestu čak su i pešaci oprezno prilazili ivici, plašeći se iznenadnog obrona. Plavokosi je, međutim, vozio mirno i hladno

vno, kao da se nalazi na autoputu sa šest traka.

Zaklonjena stenom, koja se sada nadnosila nad nju, i gustim žbunjem, staza je, nimalo šira, prošla seriju serpentina koje su »dodž« dovele gotovo do same površine okeana.

Tu se nalazila kućica od tamnog drveta sa ravnim krovom, po čijoj je površini raslo neuredno žbunje i gusta trava, efikasno kamuflirajući kuću od svakog pogleda sa visine. Drveće gustih krošnji činilo je to isto prema okeanu, stvarajući tako gnezdo koje je poznavalo veoma malo ljudi.

Ne smanjujući brzinu, »dodž« kliznu niz kratku betonsku rampu u podzemnu garažu čija su se vrata automatski otvorila na signal radio-uređaja skrivenog među uređajima tih kola. U njoj je vladao potpuni mrak, ali veoma kratko; čim su se teška čelična vrata bešumno sklopila za vozilom, planu niz neonskih svetiljki na tavanici od grubog betona.

— Stigli smo, Sumiko — reče plavokosi, otvarajući vrata na svojoj strani. — Uh... gadan dan, a?

— Jedan od najgorih — lice devojke ostalo je mirno, ali su krupne oči odavale bol. — Ne govorimo o tome, Pite, molim te...

— U redu. Iako će Leslie želeći da zna kako...

— On to već zna, Pite. Bio je tamo pre nas.

Slegnuvši ramenima, Pit pritisnu dugme lifta. Čekali su dok ih je prostrana kabina dizala do prizemlja kuće.

Kratak hodnik odveo ih je do salona uređenog u orijentalnom stilu, sa mekim asurama živih boja po podu i zidovima prekrivenim ukrasima od kojih bi svakom specijalisti za unutrašnje uređenje zastao dah.

Devojka dotače Pitovu ruku kao da želi da ga upozori na tišinu, premda to nije bilo potrebno. Već je hodao tiše čim je ugledao prizor pred sobom.

Čovek crne kose i širokih ramena, omotanih svilenim kimonom, sedeo je leđima okrenut njima, kao da kroz veliki prozor gleda napolje, prema okeanu. U njegovom apsolutnom miru bilo je nečeg zastrašujućeg, sličnog osećanju koje vas obuzima kada gledate kip od kamena izrađen tako verno da vam se čini kako će svakog trenutka progovoriti.

Ipak, pod lakom tamnom svilom snažni mišići povremeno su se pomerili, pokazujući da čovek diše, premda retko, jedan udisaj svakih nekoliko minuta.

Dvoje pridošlica očigledno su dobro poznavali taj duboki tr-

ans, specijalnost indijskih jogija. Tiho su se smestili u jednom uglu salona i poslužili pićem iz jednog ormančića ugrađenog u zid. Čekali su, oboje, svesni da je njihov prijatelj u ovom trenutku daleko od njih i da bi svaki šum doveo do prekida potpune koncentracije s kojom je ponirao u dubine svog duha.

Desetak minuta kasnije, crnokosi čovek duboko i šumno udahnu nekoliko puta, ispunja vajuć pluća vazduhom, a onda se naglo uspravi, lakim, gipkim pokretom koji je pokazivao da savršeno vlada svojim telom.

Na licu mu je lebdeo osmeh kada im se okrenuo. Tamnoplave oči su mu blistale.

— Nisam se nadao da ćete se ovako brzo vratiti — reče jednostavno. — Niste uspeli?

Pit obori pogled na konzervu sa pivom koju je držao u ruci.

— Nismo, do đavola! — progundao. — Aerodrom prosto vrvi od policije, a zgrada je tako blokirana da se može ući samo u čekaonicu, nigde više...

— Tako nešto sam i očekivao — klimnu glavom crnokosi, nežno polažući ruku na rame devojke. — Sumiko?

— Imala sam više sreće od Pita — reče ona se osmehom. I njene oči su blistale, ne skrivajući ljubav koju je osećala

prema tom visokom, snažnom čoveku dubokog glasa. — Leslie, moramo uhvatiti te ubice... oni...

— Znam šta su učinili, devojčice — reče on tiho. — Malo je nedostajalo da sprečim nesreću, ali su oni očigledno računali i na takvu mogućnost. Pilot »De Hevilenda« bio je spreman da izvrši samoubistvo da bi postigao svoj cilj...

— Samoubistvo? — zareža Pit. — Kako, do đavola?

— Doznaćemo. Šta je sa Mejdensom, Sumiko?

— Uspela sam da ga vidim tek kada sam se prurušila u stjuardesu i upala u službene prostorije. Pit mi je pomogao da provalim u garderobu, inače verovatno ništa ne bih učinila... Naišla sam upravo u času kada su ga izvodili iz zgrade. Sa lisicama na rukama, Leslie...

— Nimalo čudno — Leslie sleže ramenima. — Policiji je potreban žrtveni jarac... a on je upravo idealan za to. Čudan čovek. Na trenutak mi se učinilo da on jednostavno više ne želi da živi...

Pit se promuklo nasmeja.

— U ovoj proklesoj gužvi — reče — previše je momaka koji više ne žele da žive!

— Da, i to je ono što mi se ne sviđa — Leslie je gledao pred sebe. — O tome sam najviše

i razmišljao... čovek koji stoji iza poduhvata sa avionima ume da izabere svoje žrtve. Nisi uspela da se javiš Mejdensu, Sumiko?

— Ne. Bio je potpuno opkoljen policajcima i ljudima iz aerodromske službe obezbeđenja...

— Da li su se učenjivači ponovo javljali?

— Ne znam... Svi ćute kao zaliveni, iako je pre dva sata redovni saobraćaj ponovo uspostavljen i aerodrom otvoren za putnike. Radio ništa nije javio.

Leslie pokaza dva predmeta na stolu.

— Ovde je magnetofonska traka sa prvim pozivom učenjivača Mejdensu. Preslušaj je, Sumiko; želim tvoje mišljenje o čoveku kome pripada taj glas. Pite, ti pregledaj video-kasetu snimljenu u centru službe obezbeđenja, zanima me čemu je šef obezbeđenja posvetio najviše pažnje od trenutka kada je gužva na aerodromu počela.

— Sa zadovoljstvom — isceri se Pit. — Na njegovom mestu, snimao bih samo sve one zgodne stjuardese u tesnim uniformama... ali taj tip verovatno neće imati ukus sličan mom. Nego, reci mi kako si ti, do đavola, provalio da će se nešto dogoditi na aerodromu? Sve što znam je ono što mi je Sumiko prenela: tvoj telefonski

poziv da uzmemo »dodž« i sa čekamo te na ulazu u aerodrom!

Lesli napuni široku čašu starim francuskim konjakom, udišući sa uživanjem njegov miris.

— Nećete mi verovati — reče — ali sam tamo stigao gotovo slučajno. Sumiko zna da sam sinoć razgovarao sa Lankijem Stjuartom, jednim od onih koje dobro plaćamo da bismo znali šta se zbiva u podzemlju. Nije imao ništa posebno zanimljivo, kao i obično, sem što je u jednom trenutku pomenuo da neko traži ljude koji se razumeju u rad na aerodromima...

— I to te je odvuklo na aerodrom, i to baš u pravom trenutku? — Pit zinu. — Haragei?

— Ne. Vrlo dobro znaš da haragei, ono što ti obično nazivaš šestim čulom, — deluje samo kada sam ja lično u opasnosti. Otišao sam do aerodroma da osmotrim lica ljudi koji tamo rade; iznenadio bi se koliko često i sama fizionomija može mnogo da otkrije pažljivom posmatraču.

— Opet neki japanski trik? — Pit podiže oči ka nebu. — Časna reč, sve mi je manje jasno kako smo ih mi to pobedili u ratu! Mora da su im ninđe bile totalno van forme!

Sumiko se tiho nasmeja.

— To pokazuje koliko malo znaš o ninđama, Pite, iako si već godinama sa Leslijem koji je možda najbolji među njima! Po svojoj prirodi, ninđe su izraziti individualci, najčešće potpuno nesposobni za bilo kakvu saradnju. Većina njih, koliko znam, nije uzela nikakvog učešća u ratu, a ostali su se zadovoljavali pojedinačnim terorističkim akcijama, špijuniranjem i uklanjanjem istaknutih protivničkih oficira.

— Da, tako je bilo — klimnu Lesli glavom. — Sem toga, odlučne borbe vodile su se u elementima koji ninđama baš ne odgovaraju: na moru i u vazduhu. Kao što vidiš, Pite, ni ja nisam svemoćan...

— Neke razlike ipak ima — Pit se zadovoljno cerio. — Ti si beo, a oni su žuti!

I Lesli i Sumiko se veselo nasmejaše, gledajući jedno u drugo.

— Tvoj prikriveni rasizam ponekad ipak izbije na svetlo dana, Pite — reče Sumiko. — I ja sam upola žuta, ali ne vidim da ti moje društvo smeta!

— Nisam mislio na to, do đavola! — pobuni se plavokosi div. — I prestanite da zbijate šale sa mnom, vas dvoje! Hteo sam da kažem samo da Lesli deluje u drukčijoj okolini i da je potpuno drukčije vaspitavan pre nego što je otišao preko o-

keana da bi prošao obuku za nindžu, ništa drugo!

— Što bi, po tvom mišljenju, bilo dovoljno da savladam svakog japanskog nindžu, je li? — smešio se Lesli. — Možda, Pite... ali bih ipak voleo da takav obračun izbegnem...

Devojka je pažljivo proučavala njegovo lice.

— Lesli?

— Kaži, devojčice.

— Tvoje oči, Lesli Eldridž! Ne govoriš istinu!

Nindža, jedini čovek sa Zapa da kome je ikada uspeo da to postane, veselo se nasmeja zabacujući glavu.

— Kao što vidiš, Pite — reče svom plavokosom prijatelju — ninđe zaista nisu svemoćne i često moraju da ustuknu pred ženskom intuicijom za koju ne važe uobičajena pravila!

— Lesli! — lice devojke sada je bilo ozbiljno, sa tragovima straha u ogromnim crnim očima.

On je blago pogladi po kosi.

— Ne boj se, devojčice — reče. — Čak i ako je to u što sumnjam tačno, stvarne opasnosti još uvek nema...

Pit, poznatiji u podzemlju San Franciska, pod nadimkom Tabasko prelazio je pogledom sa jednog na drugo.

— Dobro, da li će mi neko konačno reći o čemu sada govorite, do đavola?

Lesli Eldridž je ćutao. Devojka podiže glavu.

— Zar ti nije jasno, Pite? — reče drhtavim glasom. — U blizini je drugi nindža!

*

* *

U svom bungalovu Japanac je i dalje ležao na leđima i čekao, gledajući u tavanicu. Nije mario za to što se smračilo i što je sada nad njim bila samo tama. Za njega to crnilo nije bilo prazno. Njegova živa mašta ispunjavala ga je likovima, prizorima i zvucima koji bi nekom drugom — da ih je mogao videti — ličili na prizore iz filma punog avantura, krvi... i seksa...

Prošlo je već dva sata kako je na sebe nabacio mrsku zapađnjačku odeću da bi obavio jedan telefonski razgovor i progutao nekoliko zalogaja odvratne američke hrane. Vratio se odmah u bungalov i legao.

Potpuno nepomičan, čekao je, svestan da vreme pored njega i dalje teče nepromenljivom brzinom.

Nije se trgao kada je neko tiho zakucao na vrata. Njegova oštra čula uhvatila su već mnogo ranije oprezne korake koji su se približavali iz pravca parkinga.

Ti koraci mu se nisu dopadali. Koraci žene.

»Prokleti Amerikanci«, mislio je s mržnjom. »Ovaj posao nije za žene. I nikada neće biti...«

Zato nije hteo da se digne sa ležaja, sačekavši da ta nepoznata žena zakuca i po treći put. Njegov savršeni sluh uhvati tihu psovku i usne mu se malo pomeriše u stranu, otkrivajući zube.

Nečujnim, mačjim korakom, on priđe vratima i naglo ih otvori.

— Da — reče. — Šta hoćeš?

Očekivao je da će žena uplašeno odskočiti od vrata, ali na njenom licu, obasjanom avetinjnski plavom svetlošću od sve tleće reklame na krovu motela, ne pomeri se nijedna crta.

— Ti si Olsen? — upita promuklim, uzbuđenim glasom. — Imam poruku za tebe.

Japanac se malo pomeri u stranu, tek toliko da se mora očešati o njega ako bude želela da uđe.

— Uđi — reče. Očima je milovao savršeno izvajano gipko telo mačkastih pokreta. »Žene su jedino što vredi u ovoj glupoj zemlji«, mislio je, »iako ni jedna od njih ne zna kako zaista treba zadovoljiti muškarca«.

Ona bez oklevanja uđe u mračni prostor iza njega, uspe

vši da se provuče a da ga ne dotakne. Zatvorivši vrata, Japanac pritisnu prekidač pored njih.

»Da, zaista lepa«, razmišljao je proučavajući svaki nabor tanke pamučne haljine koja je više otkrivala nego skrivala. I lice: usko, sa punim, izazovnim usnama i drskim pogledom krupnih plavih očiju pod neurednom hrpom kose boje bronzene.

— Olsen, a? — reče ona, bez ustručavanja ga mereći kao i on nju. — Dobro staro japansko ime, svakako...

— Poruku, ženo!

Prezrivo napućivši usne, ona iz tašne izvadi jedan uski beli koverat i baci ga prema njemu. Jedva vidljivim pokretom ruke, tako je brz bio, on ga ščepa u letu i spusti na stočić pored sebe.

— O? — Žena podiže obrve.

— Dobri refleksi, Olsen-san!

— Još nešto?

— Ništa. Želiš li da odem?

— Želiš li da odeš?

Ona se promuklo nasmeja.

— Čovek ne treba da propusti nijednu mogućnost da dođe do kojeg dolara, zar ne? A onda, ja sam luda za Japancima... čisti su, znaš. I znaju neke stvari za koje moji zemljaci još nisu čuli... I ti si takav, a?

— Da.

— Pedeset komada?

— Da.

— Poslovan čovek — zaključila ona hladnokrvno, odlazeći to rubicu na krevet. Hitrim pokretima prstiju ona raskopčala i otvorila haljinu, otkrivajući savršene grudi krupnih bradavica i minijaturene providne gaćice.

— Sviđa ti se, a, mali?

— Da. Kupatilo.

— U redu, u redu!

Ona zbacila sa sebe haljinu i gaćice. Izazovno njišući kukovima odšeta do kupatila, ne zatvarajući vrata za sobom.

Sačekavši da začuje šum tuša, Japanac dohvati koverat sa stola i pocepa ga brzim, preciznim pokretima. U njemu se nalazio komad čvrste bele hartije sa nekom vrstom skice i nekoliko brojeva.

Proučivši sadržaj karte, Japanac i nju i koverat prinese plamenu upaljača. Stajao je nepomično sve dok mu hartija nije dogorela među prstima. Lice mu je sve vreme bilo potpuno nepomično, kao maska.

Kada se žena vratila iz kupatila, on je ležao na krevetu, potpuno nag. Pogled mu je ponovo bio uprt u tavanicu.

— Hej, mali! — nasmeja se ona promuklo. — Vidim da te je priroda lepo obdarila...

— Čuti!

Slegnuvši ramenima, ona priđe postelji i spusti se na kolena pored njega...

Pola sata kasnije, tela mokrog od znoja, ona otvori oči.

— Nemoj prekidati — zastejna. — Još... tako... tako... oh!

Podigavši telo žene kao lutku, bez vidljivog napora, Japanac kleknu na postelju. Ona još jednom zastejna od uživanja.

Prešavši preko grudi, sada tvrdih kao kamen, njegove ruke nalik dvema zmijama sklopiše se oko njenog vrata.

Ne obraćajući pažnju na nokte koji su mu kidali kožu na leđima i vratu, postepeno je pojačavao stisak, upijajući se u širom otvorene oči ispunjene strahom od smrti. Njen samrtni grč bio je ono što je tražio, ono što će ga dovesti do vrhunca zadovoljstva...

Telo žene već se hladilo kada ga je grubo zbacio na pod. I ne pogledavši je, on ode do kupatila gde se dugo i brižljivo prao.

Nije je pogledao ni kada se obukao i dohvatio svoju torbu iz plakara. Otišao je ne osvrćući se, ostavljajući za sobom smrt osvetljenu bleštavom svetlošću gole sijalice na tavanici...

Svoj taksi ostavio je pola milje dalje, sa ključevima u bravi. Nije se trudio da obriše otiske prstiju sa volana i ostalih delova vozila. Najzad, policija San Franciska, a to je važi-

lo i za sve ostale policije ovog sveta, nikada neće imati te otiske u svojoj kartoteci...

Hodao je sledeću milju sve praznijim ulicama, naizgled bez cilja, ali njegovom pogledu nije promaklo nijedno lice od onih koje je uz put sreo. Ako bude potrebno, moći će ponovo da ih izvuče iz svoje memorije. Bila je to igra kojom se često zabavljao u velikim gradovima, igra koja mu je pomagala da ostane u formi i još više izoštri zapažanje, tako potrebno čoveku njegove vrste...

Zastao je na uglu jedne tihe ulice, oivičene visokim kamenim i čeličnim ogradama iza kojih su dremale vile bogatijih stanovnika San Franciska. Njegov cilj, prema skici koju su mu poslali, trebalo bi da bude treća sa desne strane...

Odgurnuo je tešku kapiju od čeličnih šipki i produžio stazom posutom šljunkom između živica koje je obradila ruka baštovana umetnika. Začudo, šljunak mu nije nijednom zaškripao pod nogama, kao da kroz mračno žbunje prolazi duh, a ne čovek širokih pleća i čvrste građe, težak bar osamdeset kilograma.

Pred samom vilom staza se širila, ostavljajući mesto za parkiranje vozila posetoicima. Japanac nijednom ne zastade. Jednim pogledom već je bio upio

u sebe sve što je smatrao potrebnim; položaj vrata, broj prozora na vili, drveće oko nje koje bi jednom, nekome, moglo poslužiti kao zaklon.

Čak i jedva приметni drhtaj zavesе na prozoru prvog sprata koji je svedočio da ga neko već drži na oku...

Mermerne stepenice bile su glatke pod njegovim mekim đonovima kada se bešumno uspeo uz njih. Bez oklevanja, Japanac pritisnu kvaku. Kao što je i očekivao, vrata su bila otključana.

Ušao je i odmah zatvorio vrata za sobom, ostavljajući veliko predvorje u potpunom mraku. Stajao je tamo gde se našao i sklopljenih očiju istraživao prostor oko sebe. Jedva приметno strujanje vazduha pokazivalo je gde se nalaze neka druga, otvorena vrata; masa širokeg stepeništa na desnoj strani gotovo ga je fizički pritiskivala svojom težinom. I...

Neko je stajao u zaklonu jednog od stubova stepeništa. Bez šuma, Japanac načini nekoliko hitrih koraka u stranu i zastade, oslonjen samo na vrhove prstiju spreman da trenutno reaguje na svaki pokušaj napada.

Tiho, suvo šuštanje, šum ručke koja pipa po zidu upozori ga da nevidljivi čovek traži prekidač. Blještava svetlost sa ta-

vanice nije ga iznenadila. Utoliko više iznenadio se čovek koji je stajao iza stuba, jer se noćni posetilac nije nalazio na vratima, tamo gde ga je očekivao.

I gde je bila uperena cev njegovog pištolja!

— Čemu to? upita Japanac tiho. Pogled mu je pokazivao otvoreni podsmeh.

Usko, mršavo lice čoveka pod stepeništem pocrvene, ali to nije trajalo dugo.

— Za svaki slučaj — reče ne sigurnim glasom. — Do đavola, nisam mogao znati ko dolazi!

Japanac nije komentarisao njegove reči. Još uvek na vrhovima prstiju, tražio je na licu i u stavu drugog čoveka one sitne znake koji toliko govore dobrom posmatraču. Skupo, ne ukusno skrojeno odelo, tanke usne, hladne oči, kosa zalizana briljantinom čiji je miris čak i sa ove daljine bio prejak. Pištolj sa prigušivačem u položaju koji otkriva da njegov vlasnik veoma dobro zna kako se tom igračkom rukuje...

Revolveraš. Plaćeni ubica. Podsmeh u očima Japanca postajao je sve otvoreniji.

Zalizani je to primetio i tanke usne stegoše mu se, prikrijući gnev.

— Idemo! — reče pokazujući pištoljem uz stepenice.

Japanac se ne pomeri sa mesta.

— Ostavi to — reče.

Revolveraš se isceri.

— Smeta ti, a? Loši živci?

Ćutanje. Slegnuvši ramenima, zalizani vrati pištolj u džep, ali mu je ruka i dalje lebдела u njegovoj blizini.

— Hajde sada — reče. — Vidiš, ostavio sam ga, nemaš više čega da se plašiš.

Bez reči, Japanac pođe uz stepenice. Ako mu je smetalo što revolveraš ide tri koraka za njim, to nije pokazivao.

— Desno.

Svetla u hodniku prvog sprata, upaljena zajedno sa osvetljenjem u holu, bila su prigušena.

— Sačekaj — reče zalizani žureći da prođe ispred Japanca. Ovaj zastade.

Sa nesvesnim izrazom poštovanja na licu, revolveraš zakuca na vrata od skupocenog drveta, a onda ih otvori, pokazujući glavom posetiocu da ponovo krene ispred njega.

Japanac zastade dva koraka iza vrata, potpuno svestan da je revolveraš iza njega i da mu je oružje ponovo u ruci. Kose oči malo se skupiše, kao oči mačke, prilagođavajući se jarko osvetljenoj unutrašnjosti prostorije.

Odnosno, samo u prvoj polovini prostorije, jer je druga

bila u potpunom mraku koji čak ni njegove oštre oči nisu uspevale da probiju. Svetiljke — razmeštene po zidovima, po du i tavanici — stvarale su pravi zid od svetlosti deleći odaju na dva potpuno različita dela.

— Stigao je — reče zalizani, malo preglasno.

— Vidim, Lu — progovori jedan glas iz tame. — Izadi!

Japanac načulji uši, jer je njegov oštri sluh govorio da taj glas do njega nije stigao direktno sa glasnih žica nevidljivog sagovornika, već odbijen od neke vešto postavljene akustičke prepreke. Njegovo lice, međutim, nije pokazivalo ništa sem ravnodušnosti. Ostao je na svom mestu i kada su se vrata zatvorila za Luom.

— Dakle? — upita glas iz tame.

— Danas sam ga prvi put video izbliza, čak sam imao tu sreću da ga posmatram u akciji.

— I?

— Jeste.

— Ninda?!

— Da. On je ninda.

Tišina puna napetosti. Japanac je i dalje stajao, nepokretnog tela, nepokretnog lica.

— Pa?

Jedva primetan osmeh na usnama.

— Mogu da ga ubijem — reče Japanac. — Sasvim sigurno...

*

* *

— Halo, Lanki! — reče Tabasko Pit. Usne su mu bile razvučene u prijateljski osmeh, ali je Lanki Stjuart bio isuviše iskusan kojot sa ulica San Franciska da bi ga taj osmeh mogao zavarati.

Očima, koje ni časka nisu mirovale, on potraži neki izlaz, ali je ogromno telo Tabasko Pita vrlo efikasno blokiralo ono malo prostora između zidova jednog od separea italijanskog restorana u kome je nesrećni Lanki Stjuart utoljavao svoju uobičajeno veliku glad...

Cereći se, Tabasko Pit se spusti na kraj klupe na kojoj je Lanki sedeo, oslobađajući tako prolaz svom do tada nevidljivom pratiocu. Kad ga ugleda, Stjuart vidljivo odahnu, a malo havi obrazi zadrhtaše u grimasi koja je kod njega obično predstavljala oduševljeni osmeh.

— Eldridž! — uskliknuo je visokim falsetom, neobičnim za čoveka njegove telesne težine i krupnoće. — Uh, ovaj tvoj gorila me smrtno uplašio!

— Zašto, Lanki? — lice nin-

đe bilo je gotovo nezainteresovano. — Nešto si zgrešio?

— Ja? Taman posla! — Stjuart je užurbano brisao ostatke crvenog sosa sa brade i podvoljka. — Do đavola, momci, znate da sam uvek bio fer prema vama i...

— Uvek? — Tabasko Pit po diže obrve. — Mozak ti sve više urasta u salo, Lanki. Zaboravio si mog prijatelja Kventina koji zbog tebe već tri godine sedi u zatvoru?

— On je sam bio kriv za to — cvileo je Stjuart. — Časna reč, ja...

— U redu, to je prošlo — velikodušno reče Pit, pravilno protumačivši znak svog prijatelja. — Sada nas zanima nešto drugo...

Lanki Stjuart se uspravi, a lice mu dobi svečan izraz.

— Sve što mogu da učinim za vas, momci — reče stavljajući levu ruku na oblog od salla ispod kojeg je verovatno s naporom kucalo njegovo srce. — Sve što mogu da učinim, samo recite!

— Fino — ninda se blago osmehnu. — Prekjuče si mi pominjao da neko traži ljude spremne da rade na aerodromima. Ko, Lanki?

Stjuart obrisa ljubičastom maramicom znoj sa čela, sa nadom gledajući u konobara koji pride da primi narudžbinu. Ako

je i primetio da se nešto neobično zbiva, čovek to nije pokazao. Zapisao je ono što su mu rekli u mali blok i izgubio se u pravcu šanka, pažljivo neutralnog izraza na licu.

Ninda ga isprati pogledom, namerno produžavajući Lankiju vreme za razmišljanje.

Nejasno predosećanje koje je osetio pri pogledu na konobara nije ga prevarilo. Odloživši svoj poslužavnik na šank, čovek je gotovo otrčao do telefonske kabine, okrenuo nekoliko brojeva i sasuo čitav rafal reči u mikrofonsku pre nego što je prekinuo vezu.

— Dakle, Lanki? — reče Pit. Osmeha mu je nestalo sa lica, a oči postale tvrđe. — Les te je nešto pitao, čini mi se...

— Ne znam... ne znam, časna reč!

— Nemam mnogo vremena — ravnodušno primeti ninda, prateći ispod oka istog onog konobara koji je dolazio sa pićem na poslužavniku. — Moglo bi ti se dogoditi nešto vrlo loše, Lanki, ako brzo ne progovoriš!

Sva trojica su ćutali dok je konobar ređao čaše po stolu i kupio prljave tanjire, naginjući se preko praznog mesta pored Leslija.

— Još nešto, mister Stjuart? — upita on poslovnim tonom.

— Ništa, Luđi — odvrati de-

beljko slabašnim glasom. — Hvala...

— Niste pri apetitu danas? — zabrinuto upita konobar. — Ne brinite, mister Stjuart... sve će biti u **najboljem** redu!

Pogledi dva prijatelja se na trenutak susretoše. Konobar je možda mislio da je jako lukav, ali njegov pokušaj da ohrabri Stjuarta ispao je prilično nespretan.

Pokušavajući da dobije u vremenu, Lanki je dugo brisao lice od znoja, neprestano bacajući poglede prema ulazu u restoran.

— Čekaš nekoga, Lanki? — tiho upita Pit.

— Ne... ovaj, ja...

— Ti možda misliš da su ti prijatelji — tiho, zloslutnim glasom reče ninda, upijajući se Stjuartu u oči — ali oni se neće potruditi da iznesu tvoju mrtvu telesinu odavde, samo da znaš, Lanki!

— Moju... oh?

— Da, Lanki, ti znaš da se ja ne šalim. Imaš pet sekundi da počneš da govoriš!

Još jedan očajnički pogled prema vratima, ali je Lanki Stjuart zaista dobro znao da pored njega u separeu sede dva nemilosrdna čoveka.

— Čujte, momci — počeo — ja ne znam ko vodi taj posao, ali znam da kandidati treba da

se jave nekom Reksonu. Verdžil Rekson, on...

— Ma hajde, Lanki — grohotom se nasmeja Pit. — **Neki** Rekson, a? Nema ni mesec da na kako sam vas video zajedno u onoj javnoj kući u Čajnataunu, čoveče! Ponašali ste se kao najbolji prijatelji!

— Fino, onda znaš o kome govorim. Taj Rekson, vidiš, on...

— Pite!

Tabasko je veoma dobro znao šta znači upozorenje izgovoreno tihim glasom. Umesto da se okrene prema vratima, on samo skliznu malo dublje u separe, kako bi ga ispust zaklonio od hitaca koji bi eventualno mogli doći sa te strane.

Čak je i Lanki Stjuart shvatio da se nešto događa. Pobledeo je još više, nastojeći da sa bije svoju telesinu što dalje u uskom prostoru između stola i zida.

Tri čoveka uđoše na vrata, arogantnim korakom ljudi koji znaju da ih se svi plaše. Lesliju nije bilo potreban pogled koji je jedan od njih razmenio sa onim konobarom da bi naslutio da dolaze na njegov poziv.

Neko očigledno nije želeo da se Lanki Stjuart izbrblja. Jedino pitanje koje se sada postavljalo bilo je dokle su ti revolversi bili spremni da idu...

Naizgled opušten na svom mestu, ninda prinese ustima čašu sa konjakom, motreći ispod oka onu trojicu.

Njihov vođa načini jedan korak pored Lesliejevog stola, a onda tobože iznenađeno zastade.

— Hej, koga to vidim! — uskliknu, loše glumeći oduševljenje. — Lanki Stjuart! Prijatelju stari, gde si sve ove godine?

— Zdravo! — reče Stjuart, nastojeći da strah na licu zameni malo ubedljivijim izrazom. — Zaista, čoveče, koliko je vremena prošlo... pet, šest godina!

— Šest godina kako se nismo videli! Nego — nepoznati se osvrte — ovde sam sa poslovnim prijateljima... kako bi bilo da predeš za naš sto, Lanki?

— Vrlo rado! — klimnu debeljkio glavom, pokušavajući da ustane. — Ovde sam ionako za vršio, mislim, ja...

— Sedi, Lanki! — mirno reče ninda. — Još nisam završio s tobom. Neka tvoji prijatelji kasnije dođu po tebe... ili na tvoju sahranu, ako ne budeš pazio šta radiš!

U trenutku kada je revolveraš, odbacivši masku, posegnuo za svojim oružjem, u dubini restorana, na drugoj strani, odjeknu prodorni ženski vrisak.

Ninda je napao brzo kao munja, koristeći onaj kratki trenutak dekoncentracije u kojem su oči revolveraša i protiv njegove volje krenule na drugu stranu, privučene vriskom.

Dve čelične šake sklopiše se čoveku oko kukova, podižući ga uvis kao malo dete. Pre nego što je dospeo da raširi ruke kako bi povratio ravnotežu, ninda ga zavitla na drugog čoveka iza njega, onoga koji je već imao svoje oružje u ruci.

Dva tela sudariše se uz tupi tresak, obarajući u letu i susedne stolove za kojima gosti uplašeno zagalamiše.

Ni Tabasko Pit nije oklevao. Očiju blistavih od oduševljenja što konačno ponovo može učestvovati u dobroj tučnjavi, on se baci na trećeg revolveraša, krupnog temeljnog čoveka čija je obrijana glava izgledala smešno mala na ogromnim ramenima. Sa dva precizna direkta Pit ga posla na pod, a onda isceren, zastade nad njim, čekajući da njegov protivnik završi petljanje oko džepa svog sakoa.

U času kada se veliki pištolj pojavio iz tog džepa, Pitova nogu ga polete, odbacujući oružje tako da je po podu otklizalo gotovo do suprotnog zida. Dovršavajući taj pokret, on vrh svoje cipele brutalno zari čoveku pod

rebra što izazva snažan krik bola.

Lesli je u dva duga koraka prešao put do one dvojice obojenih, ali to nije ni bilo potrebno. U hrpi polomljenih tanjira i čaša, među isprevrtanim stolovima i stolicama, njih dvojica su ležali potpuno nepokretni, bez svesti.

— Kuda, Lanki! — dobaci on preko ramena osetivši pokret iza svojih leđa. — Zar ti nisam rekao da još nismo završili?

Istovremeno, njegov pogled kružio je po prostoriji, u očekivanju reakcije nekog od posetilaca ili osoblja. Svi su, međutim, kao sleđeni ostali na svojim mestima, sem barmena koji se postrance, korak po korak, primicao telefonskoj kabini.

Put do kabine, međutim, bio je blokiran. Krhka devojka u farmerkama i bluzi živih boja, sa dugom crnom kosom, stajala je ispred kabine i nevino mu se smeškala. Među njenim vitkim prstima jasno se videla duga čelična igla čiji je vrh opasno svetlucao.

Ninđa se okreće sa osmehom na licu. On, Tabasko Pit i Sumiko i dalje su delovali kao izvrsno uvežbani trio. Na nesreću Lankija Stjuarta...

— Gde smo ono stali, Lanki? — reče kao da se ništa ni-

je dogodilo. — Verdžil Rekson, rekao si... Za koga ovoga puta radi?

Mlohavi obrazi su se bukvalno tresli od straha i činilo se kao da će kolena Lankija Stjuarta svakog trenutka popustiti pod težinom njegovog tela.

— Ne znam, Eldridž, zaista... časna reč!

— **Tvoja** časna reč? Govori... ili da kažem Pitu da te ubedi,

Tabasko je i dalje motrio na protivnika na podu, ali je ovaj mudro ostao u parteru, znajući šta ga čeka, ako bilo šta pokuša.

— Samo reci, Les, molim te! — dobaci on preko ramena. — Uvek sam se pitao da li kroz sve to salo moja pesnica može da dopre do Lankijevog pleksusa!

Debeljko je lagano vrteo glavom, očiju iskolačenih od užasa. Kao dobar psiholog, ninđa je poznavao njegovu dilemu: Lanki Stjuart borio se sa strahom od čoveka pred sobom i strahom od neizbežne odmazde podzemlja koje ne štedi ljude sklone odavanju njegovih tajni.

U ljudskoj prirodi, međutim, strah od trenutne, bliske opasnosti uvek preovlada. Dogodilo se to i sa Lankijem Stjuartom...

— Hibner — procedio je, gotovo prošaputao Stjuart. Pogled

mu je bio uperen u revolveraša na podu koji je kao grabljivica motrio na njega, na trenu tak zaboravljajući čak i Tabasko Pita.

— Koji Hibner? — ninda se nije trudio da govori tiho. Sudbina Lankija Stjuarta ni najmanje ga nije zanimala.

— Hibner... — zacvile debeljko. — To je sve što znam o njemu... Hibner... čini mi se da je nedavno izišao iz zatvora...

— Zaveži, glupane! — zaurala bandit sa poda. — Da li znaš šta...?

Vrh cipele Tabasko Pita sa savršenom preciznošću pogodi razjapljena usta. Uz tup šum slomljenih kostiju, revolveraš zamuče.

Ponovo nekoliko prigušenih glasova gostiju restorana, ali niko se nije usudio da reaguje. Stanovnici San Franciska davno su naučili da gledaju samo svoja posla...

A naročito kada postoje izgle di da unaokolo zafijuče vrelo olovo!

— Hibner? — tiho ponovi ninda. — Hibner, dakle. Ko je on, Lanki? I gde mogu da ga nađem ako mi je hitno — pazi, hitno — potreban?

Debeljko zinu, proguta pljuvačku i još jednom pokuša da progovori, ali...

Haragei, to nepogrešivo čulo svakog ninđe, upozorilo je na opasnost u poslednjem trenutku. Odbacivši se snažnim nogama od poda, Leslie u letu pokupi sa sobom i Tabasko Pita, bacajući ga na pod.

Zrak zaslepljujuće svetlosti, tanak kao igla, opisa kratak luk u visini grudi, ostavljajući zadimljen trag po zidu, nalik crti koju je neko jednim hitrim potezom povukao na čistoj beloj površini...

Meso i kosti, međutim, nisu pružali praktično nikakav otpor zraku; gornji deo tela Lanki Stjuarta bešumno je odleteo u stranu, ne narušavajući ravnotežu trupa koji se blago zanjihao na mrtvim nogama i tek tada sručio zid, obilato ga zalivajući mlazevima krvi...

*
* *

Tresak razbijenog stakla stigao je u istom deliću sekunde sa zrakom, upozoravajući na pravac iz kog je opasnost stigla.

Savršena mašina za ubijanje, telo ninđe, već je bilo u položaju za protivnapad, a desna ruka se munjevitom brzinom podigla uvis, tako hitro da je samo dobar posmatrač mogao među prstima zapaziti oštre če

lične šiljke šurikena, smrtonosne zvezde sa oštricama koje su sekle kao briači.

Ulica iza razbijenog prozora bila je prazna, a iz buke saobraćaja izdvajao se jedan jedini šum; zvuk motora automobila čijem se vozaču jako žurilo.

Ninda dobaci kratak pogled Tabasko Pitu koji je oprezno izvirivao iza oborenog stola. Ta mo, kraj šanka, Sumiko se pomerala korak u stranu, priljubivši se uza zid, ali je čelična igla u njenoj ruci još uvek pretila svakom ko joj se približi.

Užasni prizor smrti Lankija Stjuarta, međutim, stvorio je paniku kojoj se ništa više nije moglo suprotstaviti. Udarajući jedni u druge, rušeći sve pred sobom, gosti restorana zaglavili su na vrata, ne obraćajući pažnju na krike pogaženih ljudi.

— Idemo, Pite — tiho reče ninda, vraćajući šuriken u skriveni džep ispod opasača. — Ovde više nema posla za nas...

— A ova trojica? — Tabasko glavom pokaza na tela na podu.

— Od njih ništa nećemo doznati, inače bi se nepoznati na padač potrudio da i njih učutka... kao našeg prijatelja Lankija...

Čak i otvrdli borca, kakav je bio Tabasko Pit, stresao se pri

pogledu na prepolovljeno telo u ogromnoj lokvi krvi.

— Šta je to bilo, Les? — upita. — Laser?

— Laser — klimnu ninda glavom. — Ili »zrak smrti«, ako više voliš termine naučnofantastičnih romana. Hajde, o tome ćemo razmišljati na drugom mestu, policija će stići svakog trenutka.

Njih troje odabrali su izlaz kroz kuhinju koji je neko, sva kako osoblje restorana, već iskoristio za bekstvo iz opasne zone. Velike posude po štednjaci ma vrile su bez nadzora, a od nekud se osećao jak miris zago relug mesa. Zadnja vrata kuhinje, koja su vodila na uski prostor iza zgrade, bila su širom otvorena.

— Stani! — tiho reče ninda, zadržavajući Pita koji je pohrlio prema njima.

— Zamka? — Tabasko se povuče korak nazad, ne iz straha. Znao je da ninda sa svojim predosećanjem za opasnost i izvršnim refleksima ima daleko više izgleda da izbegne eventualni novi napad.

Ono što je Lesli izveo podsećalo je na filmski trik. Iskoračio je jednom nogom kroz vrata, da bi je odmah potom iskoristio kao oslonac za munjeviti skok unazad.

Ni delić sekunde prekasno. Neko automatsko oružje zapra-

štalalo je sa leve strane, zasipajući vazduh čitavom kišom me taka.

— Sumiko, još natrag! — dobaci ninda. — Pite, hvataj ovo!

— Hej... — pobuni se Pit, ali prekasno. Među prstima mu je već bila kuglica veličine klikera koju mu je ninda već dobio. Stresavši se, Pit oprezno obavi prste oko nje.

— Sada! — uzviknu Lesli.

On i Pit zaplivaše kroz vazduh istovremeno, rame uz rame, otprilike u visini kolena. Dve kuglice poleteše iz njihovih ruku.

Obe su eksplodirale gotovo istovremeno, ispunjavajući uski prostor između visokih zgrada zagušljivim narandžastim dimom. Ninda je već bio na nogama sa kratkim nožem u ruci. Jedan jedini dugi skok doneo ga je do mesta na kojem su kuglice eksplodirale.

Nož je bio nepotreban. Od čoveka sa automatskom puškom u rukama, skrivenog u zadnjem ulazu zgrade preko puta, ostala je samo hrpica nago-relog mesa, kostiju i iskrivljenih komada čelika koji su do maločas bili smrtonosno oružje.

Tabasko Pit se lagano uspravi, brišući znoj sa čela.

— Drugi put — reče — upozori me kad mi bacaš jednu

od tih prokletih stvari! Šta bi se dogodilo da je nisam uhvatio?

— Ovo — pokaza ninda glavom na zadimljene ostatke napadača. — Nisi znao? Hajde, prolaz je čist. Sumiko!

Stisnutih usana, nastojeći da ne gleda prema ostacima čoveka sa puškom, devojka pohita prema uskom prolazu koji je vodio na ulicu. Tabasko Pit je već izvirivao iza ugla.

— U redu je — reče. — Sem ako ne računaš gužvu pred restoranom. Idemo u kola, Les?

— Ja idem prvi.

— Zašto, do đavola? — pobuni se Pit. — Niko ne obraća pažnju na nas!

— Neko je video kada smo ušli ovamo. Postoji mogućnost da nas i u kolima čeka neko ne prijatno iznenađenje... a ja sam jedini koji to na vreme može osetiti. U redu?

Mirno, kao da šeta, ninda se između zaustavljenih vozila provuče na kolovoz. Svud unakolo čuli su se uzbuđeni glasovi koji su pitali šta se dogodilo, histerični krici žena prekidani zavijanjem sirene koju posada policijskih kola, zaustavljenih pred ulazom, još nije dospela da isključi.

Njihov »dodž« stajao je na parking stotinak jardi dalje. Ninda lagano obiđe oko njega,

neupadljivo dodirujući prstima lim.

— Nikad mi neće biti jasno kako mu to uspeva — progundā Pit vireći iz svog zaklona. — Kao da ima rendgen u očima!

— Nije baš tako — osmehnu se Sumiko. — Haragei je uopšte teško objasniti, Pite... bilo kako bilo, ako postoji neka zamka, on će je odmah pri metiti.

Završivši obilazak, ninda mirno otvori vrata i sede na mesto vozača. Njih dvoje pohitaše da mu se pridruže.

— Nećemo se izvući odavde — zabrinuto reče Pit. — Ulica je skoro ispunjena automobilima...

— Ne brini — osmehnu se Lesli — oni policiji smetaju više nego nama. Za koji trenutak isprazniće čitavu ulicu, a nas će čak poterati odavde.

Bio je u pravu. Crveni u licu, policajci se rastrčāše unao-kolo, mašući rukama i duvajući u svoje prodorne pištaljke. Nekoliko minuta kasnije »dodž« se nađe u koloni koja je sve brže odmicala od mesta stravičnih događaja.

Tabasko Pit zapali cigaretu, pažljivo posmatrajući svoje prste.

— Drhte, a? — upita ninda. Na licu mu je lebdeo osmeh.

— Aha.

— To je u redu — tiho reče Sumiko. — Prirodno je da čovek oseća strah pred nepoznatim...

— Prirodno? — Pit se prezrivo isceri. — Ono što se dogodilo jednostavno nije prirodno, ljudi! Tim ima oružje kojim se malo šta može suprotstaviti! Sa tako opasnom stvarčicom u rukama, on... on...

Ninda je zamišljeno gledao kroz vetrobran na mirne široke ulice koje su se od ovog mesta lagano uspinjale uz bre-gove. Sunce je prijatno grejalo kroz vetrobran, pojačavajući ionako živahne boje grada kakav je San Francisco. Ništa oko njih nije podsećalo na prizor koji su ostavili za sobom, ništa nije najavljivalo nove lokve krvi koje će se još proliti po ovim istim blistavo čistim ulicama...

— Jedna od prvih lekcija koju sam naučio u obuci za ninde — reče — bila je da opasno oružje ne postoji... Po stoje samo manje ili više opasni ljudi, Pite.

— Ha! — Tabasko prezrivo frknu. — Nemoj mi reći da tip sa onim laserom nije opasan! Da li si ti video nešto više od mene? Prokletstvo, nisam shvatio da se nešto događa sve dok mi se Lankijeva telesina nije zakotrljala ispred samog nosa!

— Vrlo malo. Sećaš se, bio sam okrenut leđima prozoru kroz koji je zrak došao...

— Ja sam videla. Zrak je došao kroz prozor automobila, Leslie — reče devojka. — Ali ništa više od toga...

— Da, i ja sam pretpostavljao da tako mora biti — klimnu ninda glavom. — Video sam samo rame čoveka koji je iskočio iz kola, razbio prozor restorana kako bi spolja videli koga gađaju, a onda se vratio u kola...

— Hmm... prilično precizno su nišani s obzirom da je sve trajalo veoma kratko...

— Dovoljno precizno — složi se Leslie. — Ali drukčije nije ni moglo biti... njihov laser može raditi samo veoma kratko vreme...

— Zašto to?

— Potreban je veoma visok napon za njegov rad — osmehnu se Sumiko. — S obzirom da ne mogu vući kablove za sobom, oni su našli način da izvor struje ugrade u kola, ali njegov kapacitet svakako ne može biti dovoljan za duži rad. Srećom...

— Da, srećom — ninda se ledeno osmehivao. — Postavlja se sada pitanje — ko?

— Kako ko? — Pit se češkao po glavi. — Momci kojima smo na tragu, do đavola, ko drugi?

— Rekson i Hibner — reče Leslie. — Ili bolje: Hibner i Rekson. — Koliko znam o Reksonu, on spada u drugu ligu podzemlja na Zapadnoj obali.

— Tako nešto — složi se Pit. — Ipak, prilično je inteligentan i lukav, jer niko još ništa nije uspeo da mu dokaže. A poreznici ponajmanje, iako čujem da čitava ekipa ne prestano prati njegovo poslovanje... A Hibner... ne, to ime do sada nisam čuo...

Vođena sigurnom rukom ninde, kola ubrzaše na širokoj pisti auto-puta koji je vodio iz grada prema obali i njihovom skrovištu. Čitali su, postepeno opuštajući nerve izložene velikim opterećenjima u poslednjih nekoliko sati...

— Pite! — pozva Sumiko dvadesetak minuta kasnije. — Spavaš li to?

— Ja? — trže se plavokosi div. — Taman posla! Razmišljam, devojko!

— Je li? I šta je plod te zabave tako retke za tebe, Pite?

— Mala nasmeja se Pit — sledeći put, kad Leslie ne bude u blizini, dobićeš svoje za to... A što se mojih misli tiče, bojim se da do Hibnera postoji samo jedan put...

— Preko Reksona — nasmeja se devojka.

— Preko Reksona — klimnu Tabasko glavom. — Što si ti,

verovatno, zaključila posle pet sekundi razmišljanja, je li?

— Pa tako, otprilike — bockala je Sumiko u nameri da razveseli obično neustrašivog Tabasko Pita na koga je demonstracija primene lasera u italijanskom restoranu očigledno ostavila dubok utisak. — Ti poznaješ tog Reksona, a?

— Donekle — uzdahnu Pit. — I mogu vam reći da je do njega veoma teško doći...

Ninđa je ćutao, motreći suženim očima na put ispred sebe, obuzet nekim svojim mislima.

U čitavoj ovoj zapletenoj igri postojao je neki skriveni činilac koji mu je neprestano izmicao, otežavajući tako racionalno objašnjenje za poduhvat na aerodromu i brzu, izuzetno brzu akciju bande koja je osećala da joj je neko na tragu...

Mreža raširena nad gradom bila je veoma gusta, to je već sa sigurnošću znao. Telefonski poziv doveo je tri revolveraša u pomoć Lankiju Stjuartu, ali onaj koji ih je poslao nije bio siguran da će zadatak obaviti uspešno i zato je aktivirao i svoje svakako najopasnije oružje, prvi laser koji je neko uspeo da ugradi u vozilo...

I sve to za nepunih desetak minuta!

Tajanstveni Hibner — ako je on bio čovek iza svih tih

poduhvata — morao je znati da za protivnika nema običnog čoveka. To je bilo jedino objašnjenje...

I objašnjenje koje se nindi dopadalo manje od svih drugih...

Sada su se već vozili onim retko korišćenim putem uz obalu koji će ih za koji minut dovesti do njihovog skrovišta među stenama, poznatog samo malom broju ljudi.

Osluškujući udare talasa o podnožje stena niz koje su se spuštali, ninđa je uživao u zvucima koji su tako često umirivali i uspavljivali u toj lju-pkoj kućici na obali. Okean je raspolagao neiscrpnom energijom, energijom koja se stalno obnavljala, upravo onako kako su i njega učili da mora činiti telo ninde...

Ali...

Šum vetra i talasa postajao je disonantan, opominjući. Sti snuvši volan malo čvršće, ninđa se naže napred, istražujući pogledom stazu ispred sebe.

Ništa.

Ili bar ništa vidljivo...

A opet, činilo mu se da je neko avetinjsko biće ostavilo svoj nevidljivi trag na ovoj istoj stazi i to skoro, pre vrlo kratko vremena.

— Les?

Tih, jedva čujan šapat sa zadnjeg sedišta. Kao i uvek, Sumiko je primećivala i najmanju promenu u njegovom raspoloženju.

— Tiho, devojčice — reče on. — Sve će biti u redu, ne brini...

Mali travnjak pred kućom takođe je bio nedirnut. I vrata garaže poslušno su se otvorila na signal radio-uređaja...

Ninda je prvi opazio nešto na čistom belom zidu podzemne garaže u trenutku kada su se svetla automatski upalila.

Tabasko Pit nešto procedi kroz zube. Iza njega, Sumiko priguši krik koji joj je neodoljivo navirao iz grudi...

Kratak niz kaligrafski ispisanih japanskih slova užasne, divlje lepote, boje crvene kao krv na glatkom belom zidu...

Bešumno otvorivši vrata, ninda priđe zidu. Poslednje, najniže slovo bilo je malo pokvareno uskim tragom boje koja se slila sa tog mesta.

Nije morao da dotakne zid da bi utvrdio kakav je sastav te divne crvene boje, još uvek nedovoljno osušene. Miris sveže krvi bio je oštar i prepoznatljiv...

*
* *

Miris sveže krvi...

Od njega mu se zavrte u glavi, baš kao onda... onda u...

Mejdens odlučno steže zube, lagano masirajući povređenu ruku. Magla pred očima lagano mu se razilazila i on lagano, pažljivim pokretima umota raskrvavljeni članak maramicom koju je izvukao iz džepa.

Dole na podu O'Hara se pomeri, promumlavši nešto kroz natečene usne. Mejdensov pogled sreće se sa pogledom policajca.

»Njega sve ovo zabavlja!«, pomisli iznenađeno. »Ili jednostavno uživa u nasilju?«

— Ovo je odavno zaslužio — reče promuklo, ošinuvši pogledom dvojicu O'Harinih ljudi na vratima. Nijedan od njih ništa ne odgovori; izbegavali su čak i Mejdensov pogled.

— U redu — reče poručnik Donovan spuštajući se u najbližu fotelju. — Vaš gnev mi je potpuno razumljiv, Mejdens, s obzirom šta je sve O'Hara pokušao da vam natovari na vrat. Morate, međutim, priznati da je sve to bilo u najboljoj nameri... Momci, pomozite šefu!

Bez reči, dva čoveka priđuše O'Hari i ne bez muke ga uspraviše na noge. Odgurnuv-

ši ih, O'Hara se otetura u pravcu toaleta.

— U najboljoj nameri da me pošalje u gasnu komoru! — zarezava Mejdens. — Pravi prijatelj, nema šta!

— Morate priznati da su i neke činjenice govorile protiv vas, Mejdens — sleže policajac ramenima, gurajući novi komad žvakaće gume u usta. — Recimo, taj vaš tajanstveni prijatelj... i pored sveg traganja nismo uspeli da pronađemo čoveka koji bi odgovarao njegovom opisu.

— Vaš problem — hladno odvraća Mejdens. — Kao i obično, radili ste šablonski; a i zbog čega biste radili drukčije kada ste mene imali u rukama...

Policijski poručnik je ćutao, žvaćući gumu. Zainteresovano je posmatrao O'Hara koji je sigurnijim korakom došao iz toaleta, pritiskujući vlažan ubrus na usta.

Sručivši se u svoju fotelju, šef obezbeđenja posla pokretom glave oba svoja čoveka napolje. Petljajući jednom rukom, on iz fioke izvuče flašu sa viskijem i tri čaše.

— Žao mi je, Mejdens — reče kroz natečene usne, oprezno odmaknuvši ubrus. — Hteo sam to da ti kažem, do đavola, ali mi nisi dao priliku...

— Kao ni ti meni! — Mejdensov glas bio je leden. — Sada smo kvit, O'Hara!

Podigli su čaše sva trojica istovremeno i ispili ih, izbegavajući da se pogledaju.

Donovan obrisa usta, nastavljajući da žvaće gumu.

— Drago mi je što smo bar to sredili — reče. — Potrebna mi je saradnja vas dvojice, ljudi, ako uopšte mislimo da rešimo ovaj slučaj. I možda saradnja još nekog...

Mejdens prekasno shvati da je poručnikov oštri pogled uprt u njega.

— Još nekog? Nekog sem mene?

— Da, Mejdens. U čitavoj ovoj priči jedan jedini čovek je reagovao pravovremeno i efikasno. Vaš poznanik crne ko se, plavih očiju i tako dalje, znate već policijske opise...

— Gle, i to ste najzad shvatili! — naruga se Mejdens. — Moram priznati da me policijske metode prosto zapanjuju!

— Mene taj čovek zapanjuje — Donovan je gledao u vrhove svojih cipela. — Koliko smo uspeli da rekonstruišemo redosled zbivanja, on je već bio na aerodromu, ko zna zašto, kada je preko radio-stanice WNSF stiglo prvo upozorenje. Pretpostavljamo da ga je čuo, jer se samo minut posle toga

našao pred ulazom u kontrolu letenja...

— Da, veoma je brz — složi se Mejdens. — I pitam se da li bi ipak uspeo da spase tih dve stotine osamdeset šest ljudi da ga O'Harine gorile nisu dva puta zadržale...

— Da, brz je. Imamo izjavu žene koja ga je videla kada je potrčao uz stepenice. Kao jedan od onih vihora prašine koje oluja nosi pred sobom, taj je izraz upotrebila, od reči do reči.

— Atletičar — progunda O'Hara. — Vrhunski atletičar možda?

— I mi smo na to pomislili — odmahnu Donovan glavom — ali nije pomoglo...

Uzdahnuvši, on iz unutrašnjeg džepa sakoa izvuče nekoliko izgužvanih fotografija i baci ih pred Mejdensa.

— Ovo je jedini opipljiv trag koji imamo — reče. — Čelična zvezda izvučena iz grla čoveka iz obezbeđenja koji je pokušao da ga zadrži na izlazu iz zgrade...

Mejdens brzo pređe preko slika koje su pokazivale dimenzije i oblik smrtonosne rane, da bi svoju pažnju posvetio uveličanoj fotografiji šestokrake zvezde oštih ivica, snimljenoj na nekoj tamnoj osnovi.

— Neobično oružje — reče.

— Mora da nije lako rukovati s njim...

— I nije.. Zahteva dugotrajno vežbanje i izuzetnu snagu. Inače, potiče sa Dalekog istoka. Konsultovali smo najpoznatije stručnjake i svi su bili zadržani kvalitetom čelika i radom majstora koji je ovo iskovao. Šuriken, tako se zove...

— Šuriken — tiho ponovi Mejdens. — To mi zvuči japanski...

Donovan ga oštro pogleda.

— Vidite, Mejdens, postoji jedna japanska legenda...

— Legenda? Policija se i time bavi? — sarkastično reče Mejdens. — Gle, gle!

— Legenda ili ne — sleže poručnik ramenima — izgleda da su se ovakvim oružjem u svoje vreme služile ninđe...

— Ninđe?!

Mejdens zavrte glavom, pokušavajući da se uzdrži od smeha. Da, jednom je gledao neki šašav film o tipu obučenom u crni kostim od svile koji je od početka do kraja filma vitlao dugim samurajskim mačem i načinio čitavu gomilu neverovatnih poduhvata...

Japanski film...

— Gluposti! — reče. — Oči gledno da nemate više nikakvih ideja u kom pravcu treba voditi istragu...

— Mislite? — Donovan se, zbog nečeg, zadovoljno osmehivao. — Imamo ovo — on pokaza na fotografiju šurikena — a tu su i zeleni kristali...

— Zeleni kristali — klimnu Mejdens glavom. — Sve bolje od boljeg...

— Moji ljudi pokušali su da ga zaustave kada je krenuo sa aerodroma — objasni Donovan.

— Dvojica od njih pokazao je zelene kristale na dlanu; bilo je to poslednje čega se sećaju, jer su se, potpuno ošamućeni, probudili tek sutra dan. U bolnici, Mejdens. Po svemu sudeći, u pitanju je nepoznati narkotik koji dovodi do gotovo potpune paralize čak i kada se udahnu njegova isparenja...

— A to je, naravno, specijalitet tih bića iz legende, je li?

— Tako kažu — Donovan ponovo obori pogled prema podu, kao da se ustručava da govori o toj temi. — Da, ima još nešto...

— Uvek ima još nešto — pri meti Mejdens, ali mu u glasu više nije bilo sarkazma. Sve ovo što je upravo doznao, dodato na sopstvene uspomene o gotovo nadljudskoj snazi i brzini nepoznatog, stvaralo je sliku koja mu se nimalo nije dopadala...

— Da, uvek ima još nešto. U jednom motelu u predgrađu nađeno je mrtvo telo žene. Za-

davljena je, očigledno još dok je trajao seksualni čin, kako tvrde lekari. Osoblje motela izjavljuje da je taj bungalov iznajmio neki Japanac. Japanac koji se prijavio pod imenom Olsen.

— Čekajte malo... čovek sa aerodroma nije bio Japanac, do đavola!

— Tačno. Ni Olsen nije bio Japanac kada je došao da se prijavi.

Mejdens zinu.

— To znači...?

— Ninđe su uvek bili majstori prerusavanja — uzdahnu poručnik. — Prema tome, i ovo bi mogao da bude naš poznanik sa aerodroma...

— To mi ne ide u glavu — progundā Mejdens. — Do đavola, čovek koji svoju kožu stavlja na kocku zarad tri stotine života i seksualni manijak...

— Sve je moguće — umeša se O'Hara u razgovor kroz svoj ubrus. — Taj tip nije mi se dopao od prvog trenutka.

Mejdens ga ošinu pogledom.

— Iz svega ovoga — reče — zaključujem kako policija daleko više snage i energije ulaže u zadatak da uhvati njega... umesto pravih ucenjivača. Varam li se, Donovane?

— Donekle — poručnik se blede osmehnu. — Mi radimo i na drugim stranama, ali...

— Bez rezultata — podrugljivo dobaci Mejdens.

— Pa ne baš bez rezultata... recimo, utvrdili smo da je pilot kanadskog »De Hevilenda«, neki Lukas, znao da boluje od raka. I da mu je ostalo najviše šest meseci života...

— Ah, to objašnjava neke stvari!

— Da, to objašnjava mnoge stvari — klimnu policajac glavom. — Između ostalog i pedeset hiljada dolara uplaćenih na njegov račun dan pred polétanje aviona iz Vankuvera za Monterej. Lukas je imao veliku porodicu, čak petoro dece...

— Pedeset hiljada dolara... pa i nije mnogo za ženu i petoro dece...

— Moguće je da je to samo avans — sleže O'Hara ramenima. — Mada to više nije bitno...

— Jeste, ako se utvrdi ko je uplatio taj novac.

— A to se neće utvrditi — sa sigurnošću reče Mejdens. — Sve u svemu, zapletena situacija... iako sam uveren da će se razrešiti...

— Zbog čega? — Donovan oči pokazivale su otvorenu radoznalost.

— Ucenjivači imaju na tragu nekog ko je mnogo opasniji od policije — nasmeja se Mejdens. — Našeg prijatelja...

sećate se, pokupio je odavde magnetofonsku traku sa snimkom razgovora i video-kasetu. Neko predosećanje govori mi da će ih mnogo bolje upotrebiti nego što bi to policija učinila!

Poručnik je ćutao, gledajući nekud kroz prozor koji je pružao pogled na ogromni aerodromski kompleks.

— U svakom slučaju — reče iznenada — ako vam se javi, ili ga negde sretnete, Mejdens, obavestite me odmah!

Mejdens odmahnu glavom.

— O tome sam dosta razmišljao, Donovane. Takvo nešto mi ne pada na pamet!

Poručnika ova izjava nije iznenadila.

— Šteta! — reče sa uzdahom. — Bojim se da će u tom slučaju novinari doći do podataka o tome zbog čega ste otpušteni iz armije, Mejdens.

Osećajući kako onaj hladni gnev ponovo raste u njemu, Mejdens stisnu zube.

— I o tome sam dosta razmišljao — reče promuklo. — I nije me briga, poručniče! Na ročito zato što se ne stidim svog postupka!

— Videćemo — hladno reče Donovan. — Preporučujem ipak da razmislite još jednom...

Ućuta kad na O'Harinom stolu zazvoni telefon.

— Da? — nervozno reče šef obezbeđenja. — Da... jeste, ovde je...

Mejdens prihvati pruženu slušalicu.

— Karl Mejdens — reče.

— Halo, Mejdens...

Dobro poznati hladni i precizni glas, glas koji je mnogo puta čuo u svojim snovima posle onog 14. septembra...

— Šta opet hoćeš... ubico!

O'Hara je prestigao Donovana samo zato što je odmah znao koje dugme treba pritisnuti da bi se i ovaj razgovor snimio. Obojica su skočila na noge, buljeći u Mejdensovo lice.

— Imam utisak da nisi spreman da sarađuješ sa nama, Mejdens — nastavi glas iz slušalice. — Onih deset miliona dolara, na primer... tvoje pretpostavljene nisi uspeo da ubediš da to nije šala, a?

— Preneo sam im tvoj zahtev, ako to želiš da znaš!

— Da, ali nisi bio dovoljno ubedljiv, Mejdens. A to nije dobro. Time si na smrt osudio još stotinak ljudi, znaš li to?

Donovan mu je nešto očajnički objašnjavao pokretima usana, ali ga Mejdens u sebi posla do đavola.

— Šta to sada znači? — reče u mikrofona. — Novi sudar aviona? Ponovo nad našim aerodromom?

— Nešto slično, Mejdens. Sa mo što ovoga puta upozorenje neće biti upućeno onako rano. Iako ni ovoga puta nećeš moći da učiniš baš ništa da bi nas sprečio. Sem ako tvoj gazda negde u sefu nema paketić sa dvanaest miliona dolara, spreman da nam ga isporuči...

— A šta ako ima? — Mejdens pokušava sa očajničkim blefom.

Još jednom onaj histerični smeh koji je toliko odudarao od inače potpuno hladnog glasa.

— Onda ćeš nam ga ti isporučiti, Mejdens. Dobićeš uputstva na vreme... kada današnji posao bude obavljen...

— Trenutak! — po Mejdensovom čelu izbiše krupne granske znoja. — Znači li to da ćete uništiti avion iako...?

— Tačno. Prošli put cena je bila deset, sada dvanaest miliona. Sledeći put biće petnaest... sve dok ne shvatite da vam ni sva policija ovog sveta ne može pomoći. Prošli put si imao izvrsno mesto da pogledaš spektakl, Mejdens... kako bi bilo da sada ipak iziđeš na terasu?

Pred Mejdensovim očima nađe se blok na kojem je Donovan krupnim slovima nažvrllao: »oteži što više, tražimo odakle zove«. Klimnuo je glavom, trenutno izbacujući poli-

cajca iz misli. Naravno da će zadržati tog ubicu na vezi, do đavola; to je jedini način da bar odloži ono što je čekalo novih stotinak putnika!

— Novac je spreman — reče promuklim glasom. — Viđeću sa Heskedom da mi odobri još ta dva miliona... ali jedno moraš shvatiti: ako nas trada ovaj avion, od posla nema ništa! Pohvataćemo vas, po cenu da potpuno isključimo aerodrom iz saobraćaja, jesi li čuo?

Ako ga je i čuo, sagovornik sa druge strane nije reagovao. Sa psovkom na usnama, Mejdens tresnu o sto slušalicu iz koje je dopirao samo znak da je veza prekinuta...

Pogled na Donovanovo lice bio je dovoljan. Poručnik je takođe ostavljao slušalicu, vrteći glavom. Razgovor očigledno nije trajao dovoljno dugo da bi stručnjaci u telefonskoj centrali uspeli da otkriju odakle je poziv stigao.

O'Hara je gnevno grčio svoje ogromne pesnice.

— Najgore od svega — reče promuklo — jeste činjenica da ništa, baš ništa ne možemo učiniti da ga sprečimo!

Mejdensov mozak radio je brzinom munje, sa hladnom preciznošću kompjutera.

— Možda i možemo — reče, naglo ustsajući. — Možda i možemo, do đavola!

— Najzad!

Tabasko Pit u pola koraka prekide svoje nervozno kruženje po salonu od kojeg se sve ono pivo koje je u poslednjih nekoliko sati popio munjevitom brzinom pretvaralo u znoj, uprkos bešumnom klima-uređaju.

— Najzad? — ninda podiže obrve. — Nestrpljiv, Pite?

— Nestrpljiv? Prokletstvo, dok se mi ovde izležavamo, te ubice na aerodromu...

— Znam! — prekide ga Lesli pokretom ruke. — Premalo vremena da bilo šta učinimo, Pite. Ne bismo stigli ni na pola puta do aerodroma...

Uzdahnuvši, Pit se spusti u fotelju koja zaškripa pod njegovom težinom. U svom uglu, Sumiko je ćutala, koncentrisana na sliku na ogromnom ekranu.

Televizijske stanice očigledno su više verovala tajanstvenim ucenjivačima od avionskih kompanija; očekujući novi napad držale su ekipe spremne i u neposrednoj blizini, tako da

su gotovo sve zasule svoje gledaoce slikama i užurbanim komentarima reportera sa lica mesta, iako se, na prvi pogled, na međunarodnom aerodromu San Franciska još uvek ništa nije događalo...

Ili gotovo ništa. Sliku helikoptera koji je lagano kružio nad aerodromskom zgradom na glo zameni prizor iz unutrašnjosti. Lesli je odmah poznao to mesto...

Kroz stakleni zid, gotovo preko ramena jednog od ljudi iz obezbeđenja, kamera je pokazivala Mejdensa kako nešto užurbano govori u mikrofonski zureći u ekran ispred sebe. Za hvaljujući zumu, napeto lice čoveka postepeno je ispunjavalo čitav ekran.

Veština čitanja sa usana poznata je mnogima, ali je mali broj onih koji su je zaista potpuno usavršili.

Ninda je bio jedan od njih i ta veština dobro mu je došla u mnogim vrućim situacijama...

»...na osam hiljada stopa«, govorio je Mejdens svojim dubokim glasom, preciznim, kratkim rečenicama. »TW 543, PA 118, BA 4883... zadržite isti kurs, povećajte visinu na devet hiljada, ponavljam devet hiljada stopa... JL 720, novi kurs...«

— Šta on to govori? — tiho upita Pit. Kreštavi glas reportera zasipao ih je užurbanim rečima od kojih je malo koja imala veze sa onim što se odista zbivalo nad aerodromom.

— Jedino moguće — reče ninda. — Pokušava da udalji avione jedan od drugog, istovremeno ih udaljavajući od aerodroma. Naravno, to neće pomoći ako je u nekom od njih bomba, ali bi trebalo da spreči mogućnost nove samoubilačke akcije...

— Les!

— Molim, Sumiko?

— Postoji jedna bitna razlika, Les... Ovoga puta Mejdens je u vezi sa avionima!

— Tačno! — reče ninda, mršteći obrve. — Da, ponekad i meni promakne neka važna činjenica...

— Šta to znači? — nervozno upita Tabasko. — Da je bomba ipak u avionu?

— To ili protivavionska raketa kojoj avion ne može izbeći. Ili...

— Ili?

— Raketa spremna za lansiranje prilično je upadljiva... naši prijatelji možda i ovoga puta smeraju da upotrebe laser!

Pit se još jednom strese, pogleda uprtog u ekran. Kame-re postavljene na terasi aero-

dromske zgrade sada su prikazivale tri »fantoma« koji su u brišućem letu prohujali iznad njih.

— Mislim da raketu sada možemo potpuno eliminisati — primeti Sumiko. — Neko se u vazduhoplovstvu već setio te mogućnosti; ako je zaista lansiraju, »fantomi« će se gotovo trenutno obrušiti na to mesto...

Jednim od svojih dugih skokova ninda se već našao pored telefonskog aparata.

»Mejdensov telefon svakako je sada najtraženiji«, mislio je, obrćući brojeve. O'Hara, s druge strane, za sada, nema toliko posla...

— O'Hara — reče kada mu se javi šef obezbeđenja. — Ne gubi vreme u raspitivanju ko ti se javlja... pošalji ljude da pretraže okolinu aerodroma i uklone sve sumnjive automobile... čak i sa parkinga...

— Šta? — Ko je to?

— Gubiš vreme, O'Hara, dođavola! Zovi policiju u pomoć... i televizijska ekipa u helikopteru može ti pomoći osmatranjem iz vazduha. Postoji mogućnost da će ucenjivači ovoga puta upotrebiti laser, O'Hara!

— Znam ko je to — potmulo reče šef obezbeđenja. — Ti si...

— Da, to sam ja — osmehnu se ninda — ali to sada nije

važno. Laser, O'Hara! Seti se onoga što se juče dogodilo i italijanskom restoranu kod parka Golden Gejt! Taj laser nalazio se u jednom automobilu, zapamti!

Prekinuvši vezu, ninda se okrete sa osmehom na licu.

— Mislim da će Mejdens uspeti — reče. — Neko vreme nijedan avion neće sleteti, a taj laser ne može imati veliki domet upravo zato što ne raspolaze rezervama energije za duži rad. Gledajte!

Ljudi u sivim i plavim uniformama naprosto su kuljali kroz izlaz koji je vodio na ogromni parking aerodroma, šireći se po njemu kao što se prosuta voda širi po suvoj zemlji. Sa oružjem u rukama, zavirivali su u svaka kola, ne dopuštajući nikome da ostane u vozilu. Srećom, većina parkiranih automobila bila je prazna, a ono malo ljudi zatečenih u njima sada je stajalo sa rukama podignutim u vazduh, verovatno se čudeći zbog čega ova iznenadna akcija policije i službe obezbeđenja.

Kamera načini luk, prateći helikopter sa oznakama policije koji je kružio duž granica piste obeleženih visokom, gustom živicom. O'Hara je očigledno poslušao nindin savet i nije želeo ništa da prepusti slučaju.

— Ovo će potrajati — primeti Tabasko, posmatrajući ka-
dar koji je ponovo pokazivao
parking, jedino mesto gde se
odista nešto dešavalo. Iako ga
je pročešljavalo stotinak ljudi,
do sada su uspeli da pregleda-
ju tek nešto manje od jedne če-
tvrtine ogromnog prostora.

— Nije važno. Ucenjivači su
do sada svakako shvatili da od
njihovog plana nema ništa. Ni
jedan avion nije ni poleteo ni
sleteo više do deset minuta...

Ninđa se gipko uspravi.

— Nešto mi pada na pamet
— produži. — Uhvatiće ih ne-
rvoza, a nervozni ljudi skloni
su greškama... Pite, siđi i pri-
premi »dodž« za jurnjavu. Mo-
žda se ipak mi još uvek mo-
žemo umešati u ovu gužvu!

— Što je mnogo bolje od
gledanja televizije! — prime-
ti Tabasko, zatežući svoje mi-
šiće. — Uh, otkad čekam ovaj
trenutak...

Minuti su proticali sa ubis-
tvenom sporošću dok je Lesli
zurio u ekran, u nadi da će
televizijske ekipe dovoljno br-
zo uspeti da ga prenesu na
mesto gde će se dogoditi neš-
to važno. Sve u svemu, za sa-
da se dogodilo vrlo malo toga;
ekran je pokazivao kako poli-
cijska kola uklanjaju sva vo-
zila sa široke trake puta koji
je jednim delom opasivao ae-

rodrom, pretraživanje vozila
na parkingu dospelo je otprili-
ke do polovine...

Putevi koji su vodili do ae-
rodroma i sa njega bili su pra-
zni. Policija je ovoga puta de-
lovala i brzo, i efikasno.

A opet, sve te slike živih bo-
ja, prizori obasjani divnim su-
ncem kalifornijskog popodne-
va nindžu su podsećale na smrt
i razaranje koji svakog trenut-
ka mogu raširiti svoja crna kri-
la nad aerodromom. Ni svi avi-
oni neće moći satima da kru-
že iznad grada; nekima od njih
uskoro će ponestati goriva, a
onda...

Sumiko priguši krik. Na og-
romnom parkingu konačno se
nešto dogodilo, a helikopter sa
jednom od TV ekipa bio je
dovoljno blizu da sve to pre-
nese u domove miliona ljudi
koji su bez daha pratili direk-
tni prenos sa aerodroma...

Obišavši duž granica aerod-
roma, policijski helikopter kre-
nuo je prema parkingu u oči-
glednoj nameri da pomogne
ljudima koji su ga pretraživali
stopu po stopu.

Čoveku koji je sedeo u ne-
kom automobilu blizu izlaza sa
parkinga nervi su iznenada ot-
kazali. Uski, svetli zrak nači-
nio je kratak luk, jedva vidljiv
pod suncem obasjanom danu,
prošavši na svega nekoliko sto

pa ispod trbuha policijskog helikoptera...

Širok i dug, »ševrolet« crne boje, koji je naglo izbio iz reda zaustavljenih vozila, bio je upadljiv ne samo zbog toga; na njegovom krovu štrčala je omanja kupola, nalik kupoli tenka, koja se verovatno mogla uvući i izvući kako ne bi privukla suviše pažnje.

Zanjihavši se u vazduhu, policijski helikopter jurnu za crnim kolima koja su policajci sa zemlje već zasipali pravom kišom metaka. Cilj je za njih, međutim, bio predaleko, zaklonjen sa stotinak parkiranih vozila koja su efikasno blokirala put ionako sporoj poteri.

Helikopter sa TV kamerom takođe se dao u poteru, za petama policiji i na nešto većoj visini. Slika na ekranu je podrhtavala, ali je i dalje bila čista i jasna; videlo se kako se kupola na krovu »ševrolet« lagano okreće, kao cev puške koja traži cilj...

»Ševrolet« izbi sa parkinga, oštro zaokrećući na traku koja je vodila ka izlazu sa aerodroma. Stotinak stopa desno od njega, policijski helikopter, oči gledno nenaoružan, ustremi se da mu preseče put.

Na tamnoj pozadini asfalta zrak svetlosti se mnogo bolje video; kao vreo nož kroz maslac, on prođe trupom letelice,

razdvajajući je na dva gotovo jednaka dela.

Iako nisko nad tlom, helikopter buknu pre nego što ga je dotakao. Dve vatrene lopte zakotrljaše se paralelno sa trakom puta sejući unaokolo zadimljene otpatke.

— Šest sekundi! — tiho reče ninda. Pogled mu je bio prikovan za ekran.

— Šta kažeš? — trže se Sumiko.

— Potrebno im je šest sekundi da ponovo aktiviraju laser... a možda i manje... odmah ćemo videti...

Upozoren, helikopter sa TV ekipom naglo zastade, povećavajući visinu, ali za sočivo kamere razdaljina koja se neprestano povećavala nije predstavljala prepreku. Kupola na krovu »ševrolet« i dalje se okretala, ali sada pravo napred, tamo gde su dvojica policijska kola još jednom stajala pored prepreke od žice.

Tabasko Pit se nečujno vrati, buljeći u ekran.

— To su oni, a?

Lesli klimnu glavom. Šest sekundi je već prošlo, ali je do prepreke ostalo gotovo još pola milje. Policajce koji su, upozoreni eksplozijom helikoptera, iskakali iz kola sa oružjem na gotovs nije čekalo ništa dobro...

— Zašto ne legnu proklete budale! — zaškrguta Pit zubima. — Zar ne vide da...

Začutao je, jer je pakleni zrak još jednom zaigrao, sada paralelno sa tlom, u širokom luku koji je dokačio oba vozila, trenutno ih pretvarajući u plamene buktinje. Svud unao-kolo padala su tela ljudi u plavim uniformama, presečena u visini pojasa.

Prešavši preko već načete prepreke kao preko kutije od šibica, »ševrolet« je jurio dalje, povećavajući brzinu. Za koji trenutak umešaće se u gust saobraćaj koji je na dve milje odatle hitao prema gradu, a onda...

— Idemo !— reče ninda iznenada, stavljajući svoje telo u pokret. — Sumiko, bićemo u radio-vezi. Javlaj nam gde se oni nalaze u svakom trenutku... Pite, kreći!

Strčali su niz stepenice u podzemnu garažu i uskočili u kola koja su ih čekala otvorenih vrata i sa motorom koji je nežno preo, podrhtavajući kao plemeniti konj koji jedva čeka početak trke. Lesli sede na mesto vozača, zalupivši vrata za sobom.

Signal koji je otvarao vrata garaže automatski je gasio i svetla u podzemnoj prostoriji. Zaurlavši motorom, »dodž« juru prema sve širem otvoru

kroz koji se videlo dnevno svetlo.

HARAGEI!

Ninda svom snagom pritisnu kočnicu i gume ostaviše široke crne tragove na glatkom betonu. Samo zahvaljujući svojim izuzetnim refleksima, Pit izbeže udarac glavom u vetrobran.

— Prokletstvo, šta...? — zausti.

Odgovor, međutim, nije bio potreban. Niti bi se mogao i čuti...

Eksplוזija gotovo odiže teški automobil od tla, pretvarajući u trenutku u ruševine čitav zid sa tek otvorenim vratima. Vetrobran pršte od udarnog talasa koji je pred sobom nosio gust, crn dim jakog mirisa.

Kao izbačen oprugom, ninda izlete iz kola na svoju stranu. Ošamućen od eksplozije, Tabasko Pit je gledao za njim...

Leslija nestade u gustom dimu koji je sada potpuno zaklanjao krater stvoren na izlazu iz garaže. Stisnuvši moćne pesnice, Tabasko jurnu za njim...

*
* *

Iako brz, daleko brži od prosečnog čoveka njegove građe i težine, Tabasko Pit zakasnio

je čitave dve sekunde na početak orbačuna kakav Zapadna obala još nikad nije videla...

Dva puta je posrnuo prelazeći preko gomile cigala oko kratera, nevidljivog u zagušljivoj dimu koji se nikako nije razilazio. Suze su ga zaslepile, tako da je ispruženim rukama naleteo na poluotvorena vrata garaže, još vrela od eksplozije.

Sluh ga je, međutim, izvrsno služio i on se približio uz isavijani lim. Jedan korak napred, znao je, i on sam otkriće se strelcu koji je užasnom brzinom slao jedan šuriken za drugim upravo u prostor ispunjen dimom...

Ninđa, naravno.

Ninđa, ali ne Leslie Eldridž, njegov prijatelj, već onaj drugi.

Onaj koji je na belom zidu garaže ostavio poruku ispisanu svojom krvlju.

»Čekam te«.

— Zašto, Les? — upitao je Pit kada su mu rastumačili značenje ideograma. — Koji je đavo njega doneo ovamo?

Leslie je ćutao, zadubljen u svoje misli. Umesto njega, odgovorila je Sumiko, jedan od retkih poznavalaca veština ninđa koji nije pripadao uskom krugu posvećenih.

— Pre ili kasnije — rekla je — Japanom se morala pronaći

vest da je jedan čovek sa Zapada postao ninđa. Ne čitavim Japanom, naravno, ali postoje ljudi koji to veoma brižljivo prate, a oni su veoma ljubomorni na tajne koje žele da zadrže isključivo za sebe. Dodaj tome rivalitet koji vlada između pojedinih škola za ninđe i — eto ti odgovora!

— To nije sve — dodao je Leslie, kao da se iznenada probudio iz sna. — I ovde, na Zapadnoj obali, sve češće se priča o ubici koji poznaje drevne veštine Dalekog istoka. Mnogi su već pokušavali da mi uđu u trag, kao što znaš, Pite... ali je bio potreban ninđa da to zaista učini...

— U redu, ali za koga on sa da radi?

— Vrlo je verovatno da mu je jedini motiv želja da spere ljagu sa imena ninđa. Po njegovom mišljenju, naravno, ja sam jedini krivac za to, i smrt je jedina kazna za koju ninđe znaju... ali nije isključeno da se ovde priključio nekoj od bandi... možda čak i ovoj koja upravo pokušava da izvede posao sa aerodromom!

Pit je na to nešto opsovao, neprestano se pitajući da li je njegov prijatelj ikada proveravao svoju snagu i veštinu na pravom japanskom ninđi...

A sada je imao priliku da to vidi sopstvenim očima...

Još uvek priljubljen uza zid, povukao se nekoliko koraka u stranu. Nošen povetarcem sa okeana, dim se lagano razilazio, otkrivajući pred njegovim očima prizor koji je često viđao.

Ninđa je bio obučen u tradicionalni kostim od crne svile, priljubljen uz telo, sa kapuljačom iza čijih su uskih proreza svetlela dva preteća oka. Ne tako visok kao Lesli, ali širokih ramena i bokova, svakim svojim neverovatno brzim pokretom odavao je da je protivnik dostojan poštovanja.

Njegova desna ruka još jednom se podigla i spustila, šaljući kroz vazduh novi šuriken prema Lesliju uz karakteristično zviždanje.

Lesli se izmakao hitrim skokom u stranu, najpre levo, a onda desno. Očigledno je poznavao ovaj trik, jer je nova čelična zvezda prozviždala samo palac od njegove glave.

Čovek u kostimu ninđe zastade, možda iznenađen hitri-
nom i refleksima protivnika koga je, sve do sada, pomalo potcenjivao. Ruka mu pade na bogato ukrašenu dršku katana, dugog samurajskog mača zavučenog pod širok opasač od crne kože.

— Ti i dalje želiš da napadaš? — reče mirno Lesli na engleskom — iako vidiš da kod sebe nemam oružja?

Ninđa je ćutao, ali je iz proreza na maski sevao plamen. Tabasko Pit je dovoljno toga znao o nindama da bi ostao na mestu, potpuno nepomičan. Jedan pogrešan pokret, koji bi bio samo nalik pokušaju napada, završio bi se smrtonosno po njega...

Njegova jedina šansa bila je da Lesli u ovom obračunu pobedi.

A Lesli je iz »dodža« iskočio bez ikakvog oružja!

Zvuk koji stvara dugo sečivo od blistavog čelika kada se izvlači iz korica oduševljivao je generacije pesnika srednjovekovnog Japana. Svaki pokret tu je imao svoje značenje, svaki korak pokoravao se koreografiji neprestano usavršavanoj u stotinama i hiljada strašnih obračuna tim oružjem koje nije znalo za milost...

Katana počne kruženje nad glavom ninđe, tako brzo da se Pitu učini kako nad čovekom u crnom lebdi blistavi oreol, sjajniji od sunca koje je sada nemilosrdno pržilo.

Prkoseći pravilima, Lesli stupi korak napred, šireći ruke u visini grudi. Pit opazi kako mu

stopala klize po travi, ispitujući osetljivim čulom dodira svaku neravninu, svaki kamenčić ili busen koji bi u odlučnom trenutku mogao postati prepreka...

Ili saveznik.

»On je lud!«, užasnuto pomisli Tabasko. »Mora se izmicati od tog strašnog oružja... niko bolje od njega ne zna za šta je sve katana sposoban u rukama pravog majstora! A ovaj to jeste, van svake sumnje!«

Sve ono što se u toku naredne sekunde dogodilo, slilo se u Pitovim očima u prizor nalik filmu koji povećanom brzinom prolazi ispred objektiva filmskog projektora. Pokreti dvojice ljudi podsećali su na vihor, u jednom desetom delu sekunde izmenjeno je i odbijeno po pet, šest udaraca!

Lesli je skokom uvis izbegao prvi udarac, zadat horizontalno, kao srpom; u povratku, katana je gotovo dotakao kosu na njegovom temenu, dok je ninda istovremeno izbegao udarac nogom, namenjen njegovom kolenu...

Kratka, jedva primetna finta sečivom, ali je Lesli poznavao i taj trik; režući vazduh strahovitom snagom, katana ostavi dugu prugu u mekoj zemlji između Leslievih nogu; levom, slobodnom rukom, ninda odbi strahovit udarac ukrućenim

prstima Lesliejeve šake koji su ciljali pravo među njegove oči.

Dugim skokom unazad, Lesli još jednom izbeže sečivu koje je padalo odozgo naniže, spremno da ga bukvalno preseče nadvoje.

Progutavši pljuvačku, Pit za korači napred. Znao je da ono što smeru za njega znači sigurnu smrt... ali to neće biti pre visoka cena za jedan ili dva stotak dela sekunde koje će time kupiti svom prijatelju...

Kao da mu čita misli, Lesli krene u novi napad, preduhitri svih protivnika koji se sada približavao opreznije svestan da mač u njegovoj ruci ipak nije tolika prednost kao što je mislio.

Pit kriknu, glasno i prodorno. U svom jurišu, Lesli je, činilo se, na trenutak zanemario opreznost; noga mu skliznu na jednoj neravnini i on posrte, izlažući glavu i gornji deo tela katani koji se već nemilosrdno spuštao naniže!

I ninda je zaurlo, glasom punim trijumfa, znajući da će se u sledećem deliću sekunde protivnik pred njim pretvoriti u okrvavljenju lešinu...

Ali je to bio samo privid, jer je Lesli svoj munjevito smišljeni plan preciznim pokretima doveo do savršenstva; oslonjen kolenom o tle, radi ravnoteže,

on rukama ukrštenim nad glavom dočeka podlakticu ninđe koja se strahovitom brzinom spuštala naniže!

Još jedan glasan krik, ali ovoga puta vrisak bola, zajedno sa suvim praskom slomljene kosti. Iz iznenada opuštene šake katana odlete daleko u stranu, zarivši se vrhom u zemlju i trepereći kao list na vetru.

— Bravo! — ote se Pitu. — Sad, Les! Dovrši ga!

Kao da ga nije čuo, Leslie otstupi korak u stranu, otvarajući protivniku put prema njegovom oružju.

— Lud je — prošapta Pit. — Potpuno lud, kao... kao...

Jednim jedinim dugim, elegantnim skokom, čovek u crnom kostimu stvori se pored svog mača, istrgavši ga levom rukom iz zemlje. Istim pokretom već je bio u položaju za odbranu, sa katanom položenim u visini svojih grudi.

Bio je to gest koji Pitu nije govorio ništa, ali je zato Lesliejevo iskusno oko već prikupilo mnoštvo podataka o tehnici, brzini i snazi neočekivanog protivnika.

Ninđa pred njim bio je dobar ninđa po merilima tradicionalne škole, one koja se još uvek kruto držala srednjovekovnih pravila. Po tim pravilima, sada je sledio napad šurikenima

i katana je bio u najpovoljnijem položaju da te napade odbije...

Samo što Leslie nije imao šurikena uz sebe. Niti bi njima napao i da ih je imao, upravo zato što je protivnik upravo to i očekivao...

Postoje majstori i majstori, dobri, loši i najbolji. Oni dobri poznaju svoj zanat do savršenstva, ali tom savršenstvu ničim novim ne doprinose. Slično muzičaru koji izvanredno izvode sve što je napisano na notnom listu pred njim...

Ali postoje i drugi, oni koji su sposobni da u trenutku inspiracije, u nadahnuću, napuste tradicionalni način i stvore nešto novo i neviđeno. I u tome je razlika i između odličnog borca i velikog borca...

Činilo se da je to konačno shvatio i Lesliejev protivnik, jer je u njegovom stavu čak i Tabasko Pit zapazio trenutno oklevanje, nimalo svojstveno nindama. Katana se neodlučno diže i ponovo spusti i on načini kratak, jedva primetan pokret unazad.

Sa širokim osmehom na licu, Leslie zakorači prema njemu, ponovo šireći ruke u visini ramena, kao da izaziva novi napad.

Bilo je to previše čak i za čelične nerve dobro istrenira-

nog borca. Uz glasan krik, ninda se okrete u mestu da bi munjevitom brzinom prešao onih desetak jardi koje su ga razdvajale od stena nad obalom.

Šiblje zaprašta kada se, kao metak, probio kroz njega. Kroz granje Tabasko Pit opazi početak visokog, dugog skoka koji ga je poneo najpre uvis, kao da prkosi sili zemljine teže.

Sa glasnom psovkom na usnama, on pohita za Leslijem. Njegov prijatelj već je stajao na samoj ivici ponora, gledajući u okean koji se stotinak stopa ispod njih, penušao između stena nedavno prekrivenih plimom.

Pit zavrte glavom, brišući znoj sa čela.

— Šteta — reče. — Možda smo od njega mogli nešto doznati...

— Od njega? Teško.

— Misliš? Zar je zaista nemoguće primorati jednog nindžu da govori?

— Jeste, Pite. Ako ne veruješ, možeš to proveriti... mislim da će ti se za to uskoro ponovo pružiti prilika...

— Prokletstvo! — dreknu Pit. — Pa on... on nije mrtav!

Duboko pod njima, među za penušanim valovima, pojavi se glava pod crnom kapuljačom. I jedna ruka, prkosno mašući dugim čeličnim sečivom...

— Ne, nije mrtav! — odgovori Lesli tiho. — I doći će po novo... po svoju smrt!

*
* *

Pod sigurnom Lesliejevom rukom »dodž« jurnu naviše, izbacujući na svakoj krivini točkovicu gomile šljunka u ambis ispod litice. Pit proguta pljuvačku, iako je ovakvu vožnju preživeo već desetak puta. Da ne bi gledao u provaliju pod njima, on posegnu za mikrofonom radio-telefona.

— Halo, Žuta ružo — reče ležerno. — Videla si šta se dogodilo?

— Jesam — glas devojke, malo izobličen, delovao je mirno. — Da li je on...

— Nije — odvrati Pit. — Les nije imao vremena da ga dovrši... šta se događa sa onim crnim »ševroletom«, mala?

— Nema ga.

— Šta?! — Pit s nevericom pogleda u Leslija. — Prokleta policija, oni su zaista nesposobni! Kako se to dogodilo?

— Prilično jednostavno. Heli kopter televizije sledio ga je sa bezbednog rastojanja, sve do najbliže petlje kada ga je izgubio iz vida. »Ševrolet« se

spustio na najniži nivo, kuda ga nisu mogli slediti...

— Budale! Zašto nisu motrili na izlaze sa petlje? Ta kola su upadljiva kao kaluđerica na kongresu prostitutki, do đavola!

— I jesu, Pite — objašnjava la je mirno devojka — uz pomoć dva policijska helikoptera koja su odmah pristigla. Međutim, »ševrolet« je bukvalno nestao, kao da je propao u zemlju. Kružili su još pola sata nad tim mestom, a tada je prenos prekinut, jer se baš ništa nije događalo...

Pit besno lupi pesnicom o svoje sedište.

— Kuda mi sad, do đavola, idemo? Momci su nestali i sada se sigurno smeju glupim policajcima!

Motreći na put pred sobom. Leslie jednom rukom dohvati mikrofona.

— Devojčice, da li si snimila sve što se dogodilo?

— Jesam — dopre odgovor — i upravo ponovo pregledam ka setu. Međutim, ni ovoga puta ništa posebno ne vidim...

Osmehnuvši se, ninda još je dnom pritisnu taster mikrofona.

— Nemoj tražiti crni »ševrolet« — reče. — On je doista nestao. Obrati pažnju na kamione, velike kamione. Jedan

od njih morao bi se pojaviti na nekom od izlaza otprilike u isto vreme za koje bi do tog izlaza stigao »ševrolet«... Svašta šta hoću da kažem?

— Naravno! — dopre oduševljeni glas do njega. — Trebalo je i sama toga da se setim! Samo trenutak...

Cereći se, Pit zapali cigaretu.

— Još, znači, ima šanse da ih se dočepamo. Hmm, ono za policiju ipak važi prokleti bili, mogli su se i sami toga setiti!

Ninda sleže ramenima.

— U neprekidnom ratu između kriminala i policije pobeđu je onaj koji ima više mašte... a to su obično kriminalci, Pite! Oni najkrupniji, naravno, bezbedno zaklonjeni iza savršeno legalnih zanimanja i beskrupuloznih advokata spremnih da ih izvuku iz svake sumnjive situacije. A mislim da ovoga puta nešto slično imamo pred sobom. Taj Hibner nije običan čovek, Pite. I to mu svakako nije pravo ime.

— Misliš?

— Siguran sam. Sumiko je pregledala spiskove zatvorenika koji su u poslednjih dvadeset meseci pušteni na slobodu. Imena Hibner nema, ali postoji jedno drugo ime koje bi moglo biti njegovo pravo...

— Ma nemoj! Koje?

— Snajdre. **Profesor** Teofilus Snajder. To ime ti ništa ne govori?

— Ti znaš da profesori i sličan fini svet ne spadaju u moje društvo — progundā Tabasko. — Teofilus Snajder... go spode bože, kakvo šašavo ime!

— Ali se iza njega krije jedan od najinteligentnijih ljudi na Zapadnoj obali, Pite. Tako bar tvrde oni koji su testirali njegovu inteligenciju pre nego što je počeo da radi za vazduhoplovstvo.

— Kako si to doznao, pobogu?

— Ne ja, već Sumiko. Za tu devojkicu, kao što znaš, kompjuteri više nemaju tajni; bilo je prilično jednostavno otkriti šifru pod kojom se Šnajderov do sije krije u službi bezbednosti komande u Pasadeni. Bilo je tamo puno zanimljivih stvari...

— Na primer?

— Na primer da je upravo Snajder radio na elektronskom sistemu koji je vazduhoplovstvu bio potreban radi eliminacije svih civilnih letova. Kao što znaš, gužva na nebu postaje sve veća, a to stvara ogromne probleme službi obaveštavanja. Nekome je palo na pamet da bi se u blizini svakog većeg aerodroma mogla pojaviti čitava eskadrila lovačkih

aviona, a da na njih niko ne obrati pažnju...

— Les! — prekide ga gals iz zvučnika. — Mislim da sam ga našla!

— Kako izgleda, devojčice? — reče ninda u mikrofoni.

— Veliki »mak« sa prikolicom u koju bi »ševrolet« mogao stati bez problema. Izbio je na auto-put iz istog pravca kojim je »ševrolet« ušao na petlju. I vreme se slaže. Nijedan drugi kamion nije bio u pogodnijem položaju da ga primi...

— Opis?

— Crvena kabina, svetložuta prikolica sa natpisom »Holand«. To je sve što sam videla, jer momak sa kamerom u helikopteru nije obratio mnogo pažnje na njega...

— Pravac?

— Kretao se u pravcu raskrsnice za San Mateo, ali...

— U redu je, Sumiko. Hvala ti...

— Misliš da ima šanse da ga još nađemo? — zabrinuto upita Pit, gledajući oko sebe, kao da će »mak« svakog trenutka izbiti iza prve krivine.

— Ima ako pre toga nije skrenuo, u što sumnjam. Tim velikim kamionima nije dopušteno da se vrzmaju po naseljenim mestima.

— Od tada je prošlo pola sata... Hmm, sada bi mogao

biti negde u visini San Matea, a?

— Otprilike. Ali, i ako ga ne nađemo, postoji mesto gde bismo ga ipak mogli potražiti...

— Je li? Da nije Sumiko i to ukrala iz nečijeg kompjutera?

— Nije. Svi znaju da Verdžil Rekson ima vilu u blizini San Matea. Možda se i njegov gazda, Hibner ili Snajder, takođe nalazi u blizini.

— Nadam se — progunda Tabasko — pod uslovom da uz sebe nema neku verziju lasera pogodnog kao oružje koje se drži u ruci... Da nije on, slučajno, i na tome radio za vazduhoplovstvo?

— Slučajno jeste — klimnu Lesli glavom. — Bar koliko se može zaključiti iz njegovog dosijea. I to pre nego što je prešao na sistem o kojem sam počeo da ti govorim; kompjuter čiji je zadatak da sa ekrana službe obaveštavanja ukloni sve proverene civilne letove, tako da se na njima mogu opaziti samo neidentifikovani avioni...

— Što znači da dobro poznaje i aerodrom u San Francisku, zar ne?

— Vrlo verovatno, iako je taj posao radio za bazu kod Los Anđelesa. U svakom slučaju, projekt nije bio završen, jer su na neobjašnjiv način po-

daci o njemu došli do onih kojima nipošto nisu bili namenjeni. Neko vreme glave su letele na sve strane, samo što Snajderu nisu uspeli ništa da dokažu. Uklonili su ga sa osetljivog mesta, prirodno, ali izgleda da im to nije bilo dovoljno; otišao je na dve godine u zatvor, osuđen kao kradljivac elektronske opreme koja je baš negde u to vreme nestala iz skladišta.

— Smešna optužba — sleže Pit ramenima.

— Da, ali jedina koja se održala na sudu. Snajder je pre četiri meseca došao iz zatvora, a onda mu se izgubio svaki trag. Sve ovo što se sada događa moglo bi biti osveta nepravedno optuženog čoveka... ili samo prirodni nastavak jedne zločinačke karijere, kako god hoćeš!

— U svakom slučaju, taj tip mi se ne dopada — sleže Tabasko ramenima. — Ni sa laserom, niti bez njega... Slušaj, da li bi on mogao imati neke veze sa tvojim prijateljem iz Japana, a?

— Mogao bi. Poznat je kao dobar poznavalac srednjovekovne japanske umetnosti i orijentalnih borilačkih veština. Još kao student stekao je crni pojas u karateu. Inteligentnom čoveku, a on to neosporno jeste, nisu mogle promaći prednosti koje

bi mu pružila saradnja jednog ninde...

— Čekaj, a zašto je onda tebe odabrao za svoj prvi cilj?

Ninda je ćutao, pogleda uprtog u sve gušći saobraćaj u blizini raskrsnice za San Mateo. Trostruka kolona kretala se sporije, kao da se negde nalazi neko usko grlo koje zahteva da vozila prolaze samo jedno po jedno...

— Ni to nije slučajno, Pite — reče. — Snajder je na poslu bio poznat kao **čovjek sposoban** da predvidi i najmanju prepreku koja bi mu nekad u budućnosti mogla zasmetati. Ono što ja činim ovde u gradu, već se oseća među pripadnicima po dzemlja; vrlo je verovatno da je Snajder odlučio da unapred eliminiše protivnika koji je potencijalno opasniji od policije...

— Da, to bi moglo biti — složi se Tabasko, — Hej, šta je ono, do đavola!

Pola milje ispred njih, vozila su zaista prolazila samo jedno po jedno, zaobilazeći prepreku označenu rotacionim žutim svetlom. Ispred nje bila su zaustavljena policijska kola, delimično zaklanjajući zadimljenu gomilu u kojoj su se tek s mukom mogli razabrati ostaci velikog kamiona.

— Ipak ćemo morati da tražimo Reksona — mirno reče ninda. — Naši prijatelji su nestali... pošto su najpre za sobom izbrisali sve tragove...

*
* *

Mejdens umorno zatrepta, pokušavajući da pročita izraze na licima ljudi poređanih duž ogromnog stola od mahagonija, sada skoro zatrpanog listovima hartije, kristalnim čašama i šoljama za kafu i čaj.

»Sastanak je dugo trajao«, po misli. »Pitam se samo šta li su zaključili?«

— Sedi, Mejdens — reče Heskeli. I njegovo lice bilo je umorno i žuto, prsti su mu drhtali kada je privukao sebi čašu sa konjakom.

Preostala četiri čoveka gledala su ga hladno, kao uzorak pod staklenom pločom nekog muzeja. Ugojenih, arogantnih lica, sa čvrsto stisnutim usnama naviklim da izdaju naređenja; u dobro skrojenim skupim odelima, sa dijamantskim iglama u kravatama, zlatnim olovkama među prstima koji nisu drhtali.

»Ovo su naši pravi gospodari«, cinično je mislio Mejdens.

Ovi debeli, negovani ljudi koji su veštinu zarađivanja novca doveli do savršenstva. Oni — i njima slični — postavljaju generale i predsednike, senatore i sudije, kupuju i prodaju države i njihove vlade. Oni su i mene poslali... tamo...»

— Doneli smo odluku, Mejdens — počeo Heskeli nesigurnim glasom, koji izaziva nekoliko neodobravajućih pogleda. Četvorica iskusnih biznismena očigledno su prezirali čoveka čiji nervi nisu dorasli ovako krupnoj igri.

— Da? — Mejdens se nije trudio da pomogne direktoru aerodroma.

— Da... ovaj... vidiš, mi...

— Prekini s tim mucanjem, Heskeli! — oštro reče čovek sa Mejdensove desne strane, mršteći čupave obrave i masirajući želudac. — Odlučili smo da isplatimo tu ucenu, do đavola. Deset miliona dolara.

— Dvanaest — isceri se Mejdens. — Dvanaest miliona. A možda i petnaest, ako je u međuvremenu od njih stigla nova poruka.

— Stigla je, ali nećemo dati ni centa preko tih deset miliona. Prokletstvo, oni nemaju predstavu kolika je to gomila para, čoveče! Novac nije nešto što se drži u sefu, on služi da se obrće i donosi profit!

— Ne znam da li to oni vide sa vaše tačke gledišta — sleže Mejdens ramenima. — Kao što mi nije jasno zbog čega sve to meni govorite!

— Oni zahtevaju da ti odneseš novac, Mejdens.

— Šta?

Čupave obrve se ponovo namrštiše.

— Govorim dovoljno glasno, čoveče. Smanjenje ucene na deset miliona dolara uslovili su time da im ti odneseš novac. Heskeli!

Nesigurno se krećući, Heskeli ode do suprotnog zida. Ruke su mu obrtale brave na sefu dok je on nastojao da ih zaklopi telom. Vratio se sa povećom putnom torbom pod čijom je težinom zatresao sto od masivnog drveta.

— To je to — reče on tiho. — Sto hiljada starih novčanica po sto dolara.

Mejdens je zurio u torbu sa pomešanim osećanjima. Deset miliona dolara, čitava gomila para sa kojom... sa kojom...

»Samo što ni deset puta veća suma više ne može kupiti Rastiju njegove noge i krv koja je istekla u vijetnamsko blato... niti vratiti svetlost u ona dva krupna oka na mršavom licu...»

— Zašto ja? — upita glasno. I njega samog iznenadila je čvrstina tona kojim je to izrekao.

— Ne znam do đavola! — ražesti se Heskeli u slabašnoj karikaturi gneva biznismena sa čupavim obrvama. — **Oni** su to zahtevali... ne ja!

— Ne pristajem! — Mejdens odmahnu glavom.

— To je naređenje, Mejdens! Ti još uvek radiš kod mene!

— Više ne, Heskeli — dizao se sa upadljivom sporošću, nadvladavajući umor. — Više ne. Odlazim sa ovog prokletog mesta...

Nije mu promakao pogled koji je čovek čupavih obrva dobacio svom susedu. Njegovo lice bilo mu je poznato Roberts, vlasnik lanca robnih kuća i je dan od najvećih akcionara u avionskoj kompaniji.

— Sedite, Mejdens — reče on mekim, toplim glasom rođenog trgovca. — Bojim se da je naš prijatelj Heskeli malo po žurio. Nije imao nikakvog prava da vam nameće ovako opasan posao. Najzad, o svemu treba razmišljati kao o svakom drugom poslu, zar ne?

Mejdens dopusti svom telu da sklizne natrag u fotelju. Ne ko je pred njega već uslužno postavio čašu ispunjenu viskijem odličnog mirisa.

— Posao je, ovoga puta — produžavao je Roberts — zaista izuzetno opasan i mi ćemo znati da cenimo usluge čoveka

koji ga bude obavio za nas, Mejdens...

— Do kog iznosa? — brutalno upita Mejdens prinoseći čašu usnama. — Do kog iznosa ćete ceniti takvog čoveka?

Roberts se zadovoljno osmehivao, pokazujući da je kupovina ljudi posao u koji se odlično razume.

— Pet hiljada, Mejdens. U gotovom, odmah po obavljenom poslu. I nikakvih problema sa poreznicima posle toga. Lep, debeo svežanj novčanica kojima niko neće znati poreklo...

— Pet? To znači da biste dali osam... a možda i deset, Roberts?

— Gubimo vreme! — zarežao naj sa čupavim obrvama. Bolna grimasa na licu pokazivala je da ga želudac ne ostavlja na miru. — Prokletstvo, kad već bacamo deset miliona, nećemo se natezati oko dve-tri hiljade! Deset, Mejdens! U redu?

Mejdens se lagano sladio viskijem, svesno otežući trenutak odluke. »Pet moćnih ljudi ovog grada«, mislio je, »sede i čekaju mene. Mene!«

— U redu! — klimnu glavom, odlažući praznu čašu. — Da čujem detalje.

Oko stola se pronese gotovo čujan uzdah olakšanja, iako su lica ljudi i dalje ostala neprozirna. Pogledavši unaokolo, Heskeli oprezno uze reč.

— Prema poruci koja je stigla dva sata posle neuspelog napada na aerodrom, Mejdens, moraš krenuti sam, svojim kolima, u pravcu Sakramenta, ta ko da tačno u jedanaest noćas budeš na parkingu motela »Vestern Rouz«. To je nekih sto milja od grada i zato...

— Znam gde je.

— Utoliko bolje — Heskeli je nervozno brisao znoj sa čela svilenom maramicom. — Ovaj... to je uglavnom sve. Oni će te sa tog mesta preuzeti... to je izraz kojim su se poslužili...

— Mene ili novac? — isceri se Mejdens. — Gospodo, samo jedno pitanje. Igrate li ovu igru čisto do kraja?

Gledao je u Heskela, znajući da lica ostalih neće pokazati njihove misli. Ovaj, međutim, samo odmahnu glavom.

— Čisto, Mejdens — zabrunđa onaj sa čupavim obrvama čije je ime Mejdensu neprestano izmicalo. — Prokletstvo, u pitanju su naši avioni! Policija ne zna za ovaj dogovor.

— U redu. Heskeli, dodaj tu torbu!

I ne pokušavajući da se buni, Heskeli gurnu torbu preko stola. Gledajući unaokolo, Mejdens je lagano otvorio, zarivajući prste među uredno složene i povezane gomile novčanica. Iz-

vukao je nekoliko svežnjeva iz raznih uglova torbe i prelistao ih; sve su bile dobre, već upotrebljavane novčanice od sto dolara.

— Ovo će biti u redu — reče, nemarno odbacujući svežnjeve natrag u torbu. Heskeli oprtča sto da ih ponovo složi. — Nadam se samo da me na putu od mojih kola neće presresti neki pljačkaš...

— Kola su ti u redu, Mejdens? — upita onaj sa čupavim obrvama. — Glupo bi bilo da zakasniš na sastanak zbog probušene gume, ili neke slične sitnice...

— Kola su mi u redu — Mejdens baci pogled na sat. — sada, ako dopustite, gospodo, ja bih krenuo. Skoro je devet; bolje je da vozim polako i sigurno nego da jurim auto-putem, rizikujući da me policija zadrži. A možda i pretrese, ha-ha-ha!

— Tu nema ničeg smešnog! — Heskeli je cepteo od besa. — Do đavola, ti...

— Ponesi mi tu torbu, Heskeli! — oštro zapovedi Mejdens. — I ne pričaj suviše!

Okrenuo se i pošao prema vratima i ne gledajući da li ga je direktor poslušao. Prigušeni glasovi za njim bili su dovoljno razgovetni; Heskeli će svaka

ko doneti torbu do njegovih kola...

O' Hara ih je čekao ispred lifta kojim su se Heskeli i Mejdens spustili u prizemlje; dva čoveka koja su izbegavala da pogledaju jedan drugog, razdvojeni ne samo torbom sa deset miliona dolara...

— Imaš li pištolj, Mejdens?

— upita šef obezbeđenja.

— Pištolj? Koji će mi đavo? Nisam znao da si i ti u ovoj igri, O' Hara.

— Uzmi. Moj posao je da znam sve što se zbiva na aerodromu. I oko njega. Ovo je do bro oružje, nemački »luger« sa...

— Znam. I staje hiljadu osam stotina na crno. Bez municije. Hvala, O' Hara, ali mi ne će biti potreban!

— Kako hoćeš! — šef obezbeđenja sleže ramenima, vraćajući teško oružje u džep uniforme. — Tvoja koža, Mejdens.

— Tako je. Moja koža. I tuda lova u ovoj torbi. Ne brini, O' Hara, svi će paziti da se me ni nešto ne dogodi...

Sa teškom torbom u rukama Heskeli ga je čekao kod izlaza na parking. Mejdens zažali što je kola parkirao tako blizu zgrade; nedeljni golf očigledno nije dovoljno očvrsnuo Heskelope mišice.

Ili mu je znoj po čelu izbijao iz nekog drugog razloga...

Obišavši oko svog starog »forda«, Mejdens ispita gume udarcem noge, a zatim ih bez žurbe otključa i sede da proveriti benzin, ulje i svetla, da bi tek tada izišao da otključa prtljažnik. Stežući zube, Heskeli je bez reči išao za njim.

— Ne! — Mejdens zalupi poklopac prtljažnika. — Više volim da mi ta lova bude na oku. Ubaci torbu na sedište pored mene, Heskeli!

Heskeli ponovo načini krug oko »forda«. Nagnuo se da spusti torbu na sedište i ostao tako, zureći u Mejdensa.

— Nadam se da ćeš stići pravo u pakao, Mejdens! — reče kroz zube. — Proklet bio!

— U pakao? — glasan, promukao smeh. — Otkud znaš da nisam upravo tamo krenuo?

— To je to mesto? — tiho upita Tabasko Pit, kao da bi ga čovek koji je leno zevao iza kapije udaljene stotinak jardi zaista mogao čuti.

— Aha. Reksonova vila. Dobro ga čuvaju, kao što vidiš.

— Pih. Jedan jedini čovek.

U najgorem slučaju, u džepu može imati pištolj ili nož...

— Ne žuri sa zaključcima, Pite — ninda zavrte glavom. — Gledaj malo bolje.

Stavivši cigaretu među zube, Pit se kroz prozor »dodža« zagleda prema visokoj kapiji koja je prekidala zid obrastao gustim puzavicama. Čovek iza kapije i dalje je šetkao tamo-amo, sa rukama u džepovima, zviždućući kao da nikakve brige nema na svetu.

— Aha! — reče Tabasko iznenada. — TV kamera na drvetu!

— Tačno, ali si ti video samo jednu od tri, Pite. Šta je sa zidom?

— Povećano, ali ne posebno. Nikakva prepreka, ni za tebe, ni za mene!

— Samo na prvi pogled. Alarmini uređaji i provodnik visokog napona. A iza onog drveća — pogledaj — vidi se drugi, niži zid. Miroljubiva vila zaštićena je bolje od svake tvrđave, Pite, a pravo obezbeđenje nalazi se iza tog drugog zida...

Tabasko se počea po dugoj plavoj kosi.

— Šta time hoćeš da kažeš, do đavola? Da ne možemo da dođemo do Reksona?

— To nisam rekao — ninda se osmehnu. — U pitanju je nešto drugo: koliko vremena

sebi možemo dopustiti za taj posao?

— Otkud znam, do đavola? Žurimo nekud?

— To još ne znam — zamišljenog pogleda, Lesli dohvati mikrofonske stanice.

— Žuta ruža — pozva tihim glasom. — Sve u redu?

Na odgovor nije čekao dugo.

— Jeste, Les — dopre glas iz zvučnika. — A vas dvojica?

— Savršeno. Nešto mi je palo na pamet: ti bi mogla da se vratiš u grad. Na staro mesto.

Tišina. Činilo se da Sumiko čeka neko dodatno objašnjenje pre nego što odgovori.

— Oklevaš, mala? — nasmeja se Lesli. — Ne ide ti se odatle?

— Znam zbog čega mi to predlažeš — dopre glas do njih. — U redu, staro mesto. Mnogo sreće, momci!

— Očekuješ da će se ninda vratiti? — tiho upita Tabasko.

— Možda. Sumiko je sama u toj kući; veoma je lako oteti je i upotrebiti protiv mene, Pite... Trebalo bi već da znaš da ninde ne biraju sredstva koja će ih dovesti do pobede...

Pit klimnu glavom.

— Pomenio si vreme... ide mo li u tu vilu, ili ne?

— Imam predosećanje da Rekson nije unutra. I da se pra-

ve stvari zbivaju na sasvim drugoj strani. Onaj kamion suviše je upadljivo pokazivao pravac u kojem je »ševrolet«¹ produžio...

— To nije teško proveriti — osmehnu se Pit, napinjući mišiće. — Hajde da pokupimo onog tipa iza kapije i postavimo mu nekoliko pitanja, važi?

— I sam sam došao na sličnu ideju. Izgleda da nam ništa drugo ne preostaje.

Pit baci pogled oko sebe. Njihov »dodž«² stajao je u zaklonu živice iza koje se uska asfaltirana staza odvajala sa puta koji je duž obale zaliva vodio prema San Mateu. Bio je to miran kraj, utočište ljudi koji su umeli da za sebe na vreme prigrabe delove obale pre nego što su dostigli astronomske cene.

Put je bio prazan, obasjan kosim zracima zalazećeg sunca koje je po njemu već bacalo teške, mračne senke gustog drveća.

— Hoćeš li svoj kostim? — upita Pit.

— Ne. Još nije dovoljno mračno za njega. Slušaj, imam plan...

Kao i obično, Pit je prijatelja saslušao bez primedbi, pa čak i bez one uobičajene: da Leslie na sebe uvek preuzima teži deo posla. Shvatio je da

tako jednostavno mora da bude; brzina, snaga i refleksi niče garantovali su uspeh zamisli, jer i najmanja greška donela bi kaznu za obojicu...

Smrt.

Pet minuta kasnije, Tabasko Pit iziđe iza živice, mirno korajući uskom asfaltnom stazom. Jedna ruka bila mu je u džepu, drugom je preko ramena prebacio svoj blejzer, dočaravajući sliku čoveka koji mirno šeta unaokolo da bi udahnuo malo čistog vazduha.

Stražar iza kapije sumnjičavo je gledao u njega; u ovom delu grada sumnjiv je bio svako ko je išao pešice.

— Halo! — reče prijateljski Pit zastavši ispred kapije. — Da li je Verdžil kod kuće?

I druga ruka sada mu je bila izložena pogledu čuvara, tako da ovaj nije bio posebno uznemiren.

— Kako za koga — reče suvo. — Ko si ti, ortak?

— Njegov prijatelj. Iz vojske — osmehnu se Pit, naslonivši se laktom leve ruke na šipke kapije. Desnom rukom, zaklonjenom blejzerom, on hitro počeo da barata oko brave komandom žice stegnutim između prstiju.

— Iz vojske? Nisam znao da je on bio u vojsci — reče čuvar. Proučavao je Pitovo lice

suženim očima. još uvek nesiguran u namere tog mladića grubog, ali simpatičnog izraza.

— I nije bio! — glasno se nasmeja Pit, nastojeći da priguši metalni zvuk brave koja je popustila pred običnim komadom žice. — To sam tek tako rekao, prijatelju, da bi...

Čuvar je imao oštar sluh, ili je možda Pita odao neki neoprezan pokret. Bilo kako bilo, on glasno uzviknu i krenu desnom rukom prema džepu sakoa.

Odgurnuvši snažno kapiju, Tabasko Pit je već bio uz njege, obavijajući ga moćnim zagrljajem i pritežući mu obe ruke uz telo.

Bio je to najrizičniji deo poduhvata jer je postojala vrlo realna šansa da će ostali čuvari, negde iza drugog zida, otvoriti vatru ne vodeći računa o sudbini svog kolege...

— Ne pucajte! — zaurla Pit punim plućima. — Hoću samo da govorim sa Reksonom, ništa drugo!

Te reči donele su njemu i Lesliju novu sekundu vremena, jer ninda je već stizao iz svog zaklona, na svega nekoliko stopa od kapije kojoj se neopaženo privukao. U četiri duga skoka on stiže do zida i zelenila, bukvalno ga razarajući svojom težinom.

U rukama mu je bilo oružje koje ljudi iza zida nikada nisu videli: dva kratka komada teškog drveta spojena tankom i čvrstom čeličnom žicom.

Nunčake, oružje Dalekog istoka, omiljeno sredstvo za borbu prsa u prsa...

A naročito kada jedan čovek mora da se obračuna sa četvoricom ili petoricom protivnika!

Zid iza živice predstavljao je pravi mali grudobran sa prorezima između grubih cigala kao puškarnicama. Visina mu nije bila velika, svega oko šest stopa sa svake strane debele čelične cevi koja je kao rampa pregrađivala asfaltiranu stazu.

Puškarnice su bile izvrsno postavljene da pokrivaju prostor između zida i kapije, ali njihov graditelj nije računao na munjeviti juriš čoveka bržeg od gazele. Pre nego što su cevi automatskih pušaka dospele da zauzmu pravi položaj u uskim prorezima, ninda je bio na drugoj strani zida.

Od trojice ljudi koji su sa uredno poređanih stolica priskočili zidu na prvi znak upozorenja, samo jedan je dospeo da se okrene prema napadaču. Njegovo crno lice pokazivalo je grimasu užasa dok je podizao cev puške. Ogromne beonjače su preteći kolutale...

Uhvativši samo jedan kraj nunčaka, ninda drugim zadade kružni udarac koji se nepogrešivo sruči crncu na glavu. Ispuštajući oružje, čovek se sroza uza zid, ošamućeno tresući glavom.

Druga dvojica su urlali od straha, ali su njihove puške već opisivale preteće lukove prema telu ninde. On je, međutim, već bio u skoku, vitlajući slobodnim krajem svog oružja. Dva tupa metalna zvuka, urlik besa; puške gotovo istovremeno odleteše obojici iz ruku.

Obračun, međutim, nije bio dovršen, jer je onaj bliži Lesliju, onizak čovek širokih pleća, levom rukom potegao nož iz čizme. Drugi mu je priskočio u pomoć, šireći ruke kao medved, na koga je i podsećao sporošću i tupim izrazom lica.

Ninda ga dočeka vrhom jednog štapa, zarivajući ga kroz odeću i kožu direktno u plexus. Trzaj kojim je izvukao kraj štapa iz užasne rane, imao je i drugu svrhu. Ščepavši slobodnom rukom okrvavljeno drvo, Lesli omota žicu oko ruke sa nožem, čineći nagli pokret obema rukama.

Napadač zabezeknuto otvori usta, buljeći u patrljak iz kojeg je šikljala krv; još uvek refleksno stežući dršku noža, njegova šaka pade mu pravo pred noge.

Oslobađajući štap iz ruke, ninda još jednom zamahnu svojim užasnim oružjem. Delovi mozga zasušše zid kao krvava kaša...

— Đavo! — cvileo je crnac, klečeći pored zida, sa obema rukama oko glave. — Đavo, a ne čovek...

— U pravu si, prijatelju — reče ninda tiho, prilazeći mu korak bliže. — Ja sam đavo!

Udarac je bio brz i nemilosrdan. Crnac ostade klečeći, leđima oslonjen o zid. Oči su mu bile prazne...

Sagnuvši se, ninda obrisa ruke i svoje oružje o njegovu odeću, a zatim se ponovo vinu preko zida, istražujući prostor oko sebe svim čulima. Televizijske kamere svakako su već prenele sve što se na kapiji dogodilo. Za koji trenutak Reksonovi telohranitelji će stići, spremni na obračun sa čovekom koji je ubio sa neverovatnom brzinom i lakoćom, oružjem kakvo nikada nisu videli...

— Idemo, Pite — dobaci u prolazu. — Kako tvoja ptičica?

Pit jednim pokretom podiže sa zemlje uplašenog čuvara.

— Dobro... iako mi se čini da još nije raspoložena da peva — reče kroz smeh. — Kako je bilo tamo?

— Trojica — sleže ninda ramenima, pomažući mu da brže

potera njihovog zarobljenika.

— Ništa naročito...

Ugurali su preplašenog čuvara u kola i jurnuli natrag, putem kojim su i došli. Ninda je pažljivo gledao u ogledalo, ali potere još nije bilo za njima.

Deset milja dalje, u pravcu San Franciska, bio je siguran da ih potera — ako je uopšte i krenuo — više ne može pronaći u noći koja se u međuvremenu spustila.

— U redu — reče. — Možeš da počneš, Pite.

Tabasko zaškruta zubima, dajući licu strašan izraz.

— Pričaj, dečko — reče. — Gde je Rekson?

— Ne znam... — zacvile čovek. — Časna reč... znam jedino da nije u vili! Izašao je pre dva sata...

— S kim?

— Sam. Odnosno sa dva čoveka... sa vozačem i Pilom... on mu je glavni telohranitelj...

— Da li je neki crni »ševrolet« danas dolazio u vilu? — dobaci ninda preko ramena.

Oklevanje u glasu čuvara bilo je jedva primetno.

— N-ne... nije. Kakav crni »ševrolet«?

— Pite! — hladno reče ninda.

Udarac opuštenom šakom bio je i glasan i bolan.

— Dakle?

— Da... da, prokletstvo, ali nisam video ko je bio u njemu, do đavola! Zaveses su bile navučene!

— Ta kola često dolaze kod Reksona? — nastavljao je Pit ispitivanje.

— Ne... najčešće on ide kod... — čuvar proguta pljuvačku.

— Nešto si hteo da kažeš, momak?

Sa psovkom na usnama, čovek zagrebe oko brave na vratima, ali je Tabasko Pit bio spreman za takvo nešto. Do nindinih ušiju dopre nekoliko tupih udaraca.

— Možeš da nastaviš — javi se Pit posle izvesnog vremena. — Kod koga to ide Rekson i gde?

— Ne znam... ne znam zaista! Jedino što znam, to je ime Hibner!! Pil ga tamo uvek prati. I vozač, Kovalski!

— Je li i večeras tamo?

— Možda... ali...

— Ali?

— Pil je iz prostorije u kojoj se zadržavao telefonom govorio sa gazdom... sa Reksonom. Čuo sam da pominje motel »Vestern Rouz«... da, i jedanaest sati, čini mi se...

— »Vestern Rouz«, jedanaest sati — ponovi Pit. — Još nešto, momak?

— To je sve što znam, časna reč. Oni...

— U redu je, Pite — reče ninda. Njegov sluh bio je precizniji od svakog detektora laži. — On zaista više ništa ne zna...

— Onda nam više nije ni potreban — uzdahnu Pit. — Ovde?

— Ovde — klimnu ninda glavom, povećavajući brzinu da bi pretekao dvostruku cisternu koja se kretala desnom trakom puta, stalnom brzinom od osamdesetak milja na čas.

Začudo, vrata su se ovog puta s lakoćom otvorila, taman toliko da propuste telo iznenađenog čoveka. Gotovo bez naprezanja, Tabasko ga kao lutku izbaci pravo pod ogromne točkove prikolice...

Kako je njegov plan i predviđao, Mejdens se zadržao po deset minuta u tri motela na desnoj strani puta za Sakramento. Taman dovoljno vreme na da sruči po jedan dupli viski niz sve suvlje grlo...

Alkohol, međutim, nije delovao na njega i on je i dalje bio onaj isti: krupan čovek, du

bokog glasa i prividno sporih kretnji koje su efikasno prikrivale oštar i prodoran um.

Četvrti zastanak bio je tačno deset milja ispred motela »Vestern Rouz«. Bacivši pogled na svetleće brojke svog časovnika, on dopusti sebi kratak osmeh. Tačno u sekund...

Motel prema kojem je skrenuo nije bio slučajno odabran. Jedino on je imao parking na suprotnoj strani zgrade, zaklonjen od pogleda sa auto-puta.

I od pogleda strpljivih i veštih pratilaca koje još nijednom nije video, ali za koje je sa sigurnošću znao da su negde u blizini...

Niski beli »porše« sa spuštanim krovom bio je parkiran tačno na označenom mestu. Mejdens se zaustavi pored njega i hitro iziđe napolje, vukući za sobom nimalo laku torbu sa novcem. Ključevi su bili na svom mestu i pri prvom obrtaju motor poslušno zabrekta, pokazujući samo deo snage koju je ljudska veština ugradila u njega.

Načinivši kratak luk na parking, »porše« krete prema izlazu. Mejdens je neprestano bacao poglede unazad, ali je odvojak kojim je došao do motela bio prazan i mračan. Njegovi pratioci bili su, dakle, oprezniji nego što je mislio...

Vozio je krajnjom desnom trakom, koristeći tek deo mogućnosti »poršea« i dopuštajući da ga preteknu čak i najspori, teško natovareni kamioni. Deset milja nije bilo mnogo za ovakva kola i morao je paziti da do raskrsnice prema motelu »Vestern Rouz« ne stigne ni trenutka prerano...

Da!

Poznata nezgrapna figura nje govog »forda« projuri pored »poršea« brzinom od stotinak milja na čas. Čovek za volanom neodređeno je podsećao na Mejdensa, sa velikom glavom, širokim ramenima i karakterističnim načinom na koji se na ginjao nad volan.

Kako je bilo i dogovoreno, »ford« je neprestano povećavao brzinu, što je do sada moralo zabrinuti pratioc. Neprestano je bacao poglede u ogledalo, tražeći kola koja bi mogla pripadati njima...

Vitki »bolid« srebrnaste boje projuri pored njega zastrašujućom brzinom i on iskrivi usne u osmeh. Ako nastave ovom brzinom, neće daleko stići...

Na njegovoj desnoj strani počese da se nižu table sa natpisom »Vestern Rouz« i on poveća brzinu. Milju ispred njega, »ford« je svakako već prolazio kraj raskrsnice, otvo-

reno pokazujući da »Mejdens« neće poštovati dogovor.

Ljudi u srebrnom »tanderberdu« neće gubiti vreme na razmišljanje, znao je. Njihova jedina pomisao biće da moraju stići Mejdensa i njegovu torbu sa deset miliona dolara...

Bleštava svetla motela ostadoše iza njega i on pritisnu gas do kraja, dopuštajući »poršeu« da dostigne punu brzinu. Ove dve milje do raskrsnice za Čiko proleteće kao u snu...

Mesto nije bilo odabrano slučajno, jer put za Čiko u ovo doba noći nije koristilo mnogo vozila. Gonioci će neometano uspeti da isteraju »ford« sa puta i nađu neko pogodno mesto da ga zaustave, skriveni na jednom od mnogobrojnih uskih poprečnih puteva koji su se tu provlačili između ogromnih plantaža grejpfruta.

A onda će doći njegov trenutak. Mejdensov trenutak...

»Tanderberd«, na nešto više od pola milje pred njim, već je bio iza »forda«, pretičući ga sa lakoćom. Skoro čitavu milju vozili su uporedo, postepeno smanjujući brzinu, a onda svetla vozila iznenada nestadoše na nekom poprečnom putu.

Mejdens ponovo pritisnu gas dopuštajući »poršeu« da projuri pored uske staze od maka-

dama, gotovo skrivene nadnetim krošnjama drveća. Počeo je da koči odmah čim je prošao kraj nje, ali mu je ipak trebalo više od stotinu jardi da zaustavi zahuktali automobil.

Upravo onoliko koliko je i računao. Ostavljajući kola u senci pored puta, on potrča na trag, nastojeći da diše duboko i ravnomerno.

Iako mu se žurilo, zastao je tridesetak sekundi među drvećem, da bi povratio dah, a onda oprezno produžio dalje.

Još desetak jardi i on iznenada izbi na makadamski put. Iza blage krivine čuli su se uzbuđeni glasovi, motor njegovog »forda« još uvek je prigušeno brektao.

Iscerivši se, Mejdens se privuče kroz duboke senke sve do zadnjeg dela »tanderberda« čiji su reflektori osvetljavali ljude okupljene oko drugih kola.

Vozač »forda« zaista je samo izdaleka podsećao na Mejdensa. U očima mu se video strah dok se polako dizao sa zemlje kamo ga je bacio snažan udarac drškom revolvera.

— U redu, ortak — reče čovek pred njim. — Gde je on? Gde je Mejdens?

— Mejdens? Ko je Mejdens?

— Ne pravi se lud! Onaj za koga radiš, do đavola!

Brišući krv sa čela, čovek odmahnu glavom.

— Nikakvog Mejdensa ne poznajem, ljudi... časna reč! Prokletstvo, ne znam čak ni čija su ovo kola...

Tri čoveka se zgledaše.

— U redu — reče njihov vođa. — Da krenemo od početka: kako si se stvorio u Mejdensovom »fordu«? Ovom ovde »fordu«, do đavola!

— Da sam znao šta će se dogoditi, ne bih ni prišao proketoj krntiji... Učinilo mi se zgodno da ga dignem... tip koji je vozio izleteo je iz njih i nestao u pravcu taoleta kao da ga svi đavoli gone. Pogledao sam i video da su ključevi na mestu... dalje znate...

— A torba?

— Torba? — čovek zavrte glavom. — Nikakvu torbu nisam video, ljudi... Da nije u prtljažniku? I čemu tolika gužva oko jednog starog »forda«? U redu, priznajem, ukrao sam ga, ali...

— Zaveži! Da li je čovek koji je izišao iz kola imao neku torbu u ruci? Ove veličine otprilike?

— Ovaj... kad malo bolje razmislim...

Tup udarac ponovo baci čoveka na zagrejanu haubu »forda«.

— Dakle?

— Jeste... — zajeca udareni. — Imao je... prokletu torbu u ruci...

— A mi smo kao budale jurili za njegovim kolima — tiho reče jedan od preostale dvojice. — Šta sada da radimo?

— Zaveži! — obrecnu se vođa. — Pustite me da razmislim, do đavola!

I dalje se cereći, Mejdens zavuče ruku pod sako i otkoči pištolj u pojasu pantalona, a onda ga lagano oslobodi.

U tišini koja je na trenutak zavládala, metalni zvuk ubacivanja metka u cev nadjačao je tiho brundanje »fordovog« motora.

Trojici ljudi leđa se ukočiše, ali nijedan od njih nije imao hrabrosti da bilo šta pokuša.

— Ni pokreta! — zapovedi Mejdens oštro. — Flin, kupi im pištolje... polako! A vi, glu pani, ruke gore!

— Dakle ipak, Mejdens — reče vođa one trojice, prkosno se okrećući licem prema uperenom oružju. — Misliš da će ti taj trik upaliti?

— Hoće, O'Hara, hoće. Samo što ti nećeš to moći da ispričaš svojim gazdama: Heskeli, Robertsu i ostalima...

— Deset miliona je prekrupan zalogaj za tebe, Mejdens — nastavljao je šef aerodromskog obezbeđenja mirno. — Go mila love...

— Tačno. Ne lupaj glavu oko toga, O'Hara... već ću naći načina da je potrošim. Negde u Južnoj Americi. Ili na Tihom okeanu, u jednoj od onih novih državica u kojoj čitavu vladu možeš kupiti za dva deset hiljada dolara... Možeš to smatrati nekom vrstom kazne, O'Hara.

— Kazne? Koga kažnjavaš, Mejdens?

— Sve one koji su me poslali u onaj zeleni pakao da bi udobnije živeli i lakše zgrtali lovu. Deset miliona je niska cena za ono što sam video... za krv koju su prolili meni i krv koju sam prolio ja, O'Hara!

Glas mu je postajao sve snažniji, postepeno dobijajući histeričnu notu.

— On je lud! — šapnu jedan od O'Harinih ljudi. — Lud...

— Da, prijatelju — nasmeja se glasno Mejdens. — Ja sam lud...

Pištolj u njegovoj ruci bio je ogroman i težak, ali mu je čitavo telo oblio talas topline dok je amortizovao njegovo trzanje. Pucao je čak i kada su se tri tela umirila na neravnom tlu, usana raširenih u jeziv osmeh.

Flin rukavom obrisao znoj i krv sa čela.

— Gotovi su — reče tiho, drhtavim glasom. — Idemo oda vde...

— Da, gotovi su — ponovi Mejdens. — I ti si gotov, Flin!

Poslednji metak iz cevi pogodio je Flina među oči u trenutku kada se iskrivilo u grimasu iznenađenja; noge već napete na skok naglo popustiše i čovek se sroza, šireći ruke, kao da prstima želi da zadrži život koji je naglo isticao iz njega...

Slegnuvši ramenima, Mejdens odbaci nepotrebno oružje u mrak. Ruku zavučenih duboko u džepove, zviždućući, on lagano krete prema mestu gde je ostavio svoj »porše«.

I deset miliona dolara. Deset miliona dolara...

Neko je stajao pored »poršea«, crna senka čije su se noge jasno videle na svetloj pozadini. Mejdens zastade u mestu, još uvek sa rukama u džepovima.

Bez šuma, ona senka se pokrete, gutajući prostor između njih dvojice neshvatljivom brzinom. Mejdens izvuče ruke iz džepova, spreman da se brani, da uzvрати udarac, da...

Munja koja mu sevnu pred očima imala je srebrnastu boju; iznenađen time što mu je udarac, činilo se, samo blago

pogladio grudi i trbuh, on obori pogled.

Košulja se lagano otvarala pod teretom utrobe koja je na virala iz duge, uske rane. Glasno udahnuvši vazduh, Mejdens oseti krv u ustima i podiže pogled.

Senka pred njim nije imala lica koje bi zamućenim očima mogao prepoznati.

— Ko? — zamuca. — Ko...

Dugi, blistavi mač lagano se vraćao u svoje korice. Čovek u crnom kostimu okrete leđa telu koje se bešumno sručilo u travu pored puta.

Ušao je u »porše« i okrenuo ključ. Pogled mu na trenutak pade na torbu. Znao je šta se nalazi u njoj...

Slegnuvši ramenima, on ubaci kola u brzinu i načini uski luk nasred puta.

Ta hartija njemu nije značila ništa...

— Ja ne vidim ništa — udahnu Pit, vrteći glavom. — Na parkingu je tolika gužva da ni sebe samog ne bi prepoznao, a ona raznobojna svetla...

— Moraš naučiti da drukčije gledaš, Pite — ninda je pro

učavao prizor pred sobom suženim očima. — I mozgom, a ne samo pogledom. Analiziraj jednu po jednu grupu vozila na parkingu i nastoj da automatski otkriješ njihovu pravu boju u kombinaciji sa svetlećom reklamom. Može?

— Automatski? — progundā Tabasko. — Do đavola, nisam ja nikakav robot!

— Nisam ni ja, ali i roboti imaju svojih prednosti. Pogledaj, tamo sasvim na suprotnom kraju parkinga, upola skriven iza plavog kombija?

Pit se još jednom zagleda u prostrani parking motela »Western Rouz«, iako odabrani položaj nije bio najpogodniji za to. Sporedni put kojim su zaobišli motel sakrio ih je od radoznalih pogleda, ali je džinovska raznobojna svetleća reklama na krovu iz ovog ugla doslovno uništavala oči.

— Nešto vidim — klimnu on glavom — ali đavo da me nosi ako mogu da kažem da li su ta kola crna... ili zelena. Mogla bi biti čak i crvena, a?

— Crna su. Pite. Crni »ševrolet«.

— Nije valjda?

— Baš taj — klimnu ninda glavom. — Jedanaest i dvadeset... pitam se nismo li ipak zakasnili na događaj zakazan

za jedanaest. Sve je tiho i mirno...

— I budi srećan što je tako — Pit zapali cigaretu, zaklanjajući pažljivo plamen upaljača. — Nimalo mi se ne dopadaju izgledi da taj »ševrolet« ponovo počne da šara una okolo; neko bi mogao i stradati, znaš.

— Neko će i stradati ove noći — ninda sleže ramenima. — Niko još nije napravio omlet bez razbijenih jaja, Pite.

— Omlet? To ti nije loša ideja — oduševi se Pit. — Čo veče, jedino što kod tebe ne valja jeste da ponekad potpuno zaboraviš na hranu. Omlet bi bio sasvim u redu, pod uslovom da imaju i neko pristojno pivo...

— U redu — Lesli se osmehnū. — Idi i večeraj, ja ću te sačekati ovde.

— Ti to stvarno ozbiljno?

— Zašto da ne? Ovde se moжда ništa neće ni dogoditi.

Pit se zagleda u lice prijatelja, jedva vidljivo u tami, ali, kao i obično, ono nije ništa odavalo.

— Šališ se! — zaključī konačno, povlaćeći dug dim iz cigarete. — Gruba šala, samo da znaš...

Ninda je ćutao, a njegov pogled pratio je kola koja su stizala na parking. Niski »por-

še«, građen za velike brzine, ili kao igračka bogatih ljudi, kola kakva su se često viđala po putevima Kalifornije.

Samo što ovaj »porše«, zbog nečeg, nije bio običan. Signali koje je haragei slao čitavom telu još jednom su upozoravali na opasnost...

Ni Pitu nije promaklo da je nešto konačno počelo da se događa. Zgnječio je cigaretu u pepeljari i oprezno izvirio kroz otvoreni prozor »dodža«.

»Porše« je načinio krug po parkingu i odmah se uputio prema izlazu na auto-put. Izlazu na zapadnu traku, onu ko ja je vodila natrag u San Francisko...

— O-ho! — progundā Tabasko. — Svi kući! Da nije ovaj posao slučajno već obavljen, Les?

— Nadam se da jeste.

Koristeći svoje fantastične reflekske, ninda je već vraćao njihova kola unatraske, maksimalnom brzinom kojom je »dodž« mogao da vozi.

— To bi značilo da će nas »ševrolet« odvesti do čuvenog Hibnera!

Nekoliko minuta kasnije po novo su bili na auto-putu, ubrzano nadoknađujući zakašnjenje. Lesli je vozio mudro, izvlašeći iz preuređenog »dodža« sve što je mogao da pruži, ta-

ko da je ne samo dostigao jača i brža kola, već ih je mogao i prestići, da je to želeo.

»Porše«, međutim, kao da se nije naročito žurilo, ili nije želeo da privuče pažnju na sebe. Vozeći ekonomično i racionalno, progutao je rastojanje do ulaza u grad za nekih četrdesetak minuta, a onda još jednom smanjio brzinu, kao da želi da sačeka »ševrolet« čiji vozač očigledno nije spadao u istu klasu.

— Ovo će biti loše! — promrmlja Pit, videvši da kola pred njima skreću na izlaz sa auto-puta. — Ako idu u neki deo grada gde više nema gužve po ulicama, odmah će opaziti da ih neko prati...

Ninda je ćutao, koristeći svu svoju veštinu da »dodž« što duže zadrži u zaklonu drugih vozila koja su se kretala istim pravcem, što za sada nije bilo teško. Ponoć je vreme u kojem San Francisco još uvek živi punim životom.

Bar u onom ogromnom prostoru koji predstavlja srce grada, ali su troja kola već zaobilazila to područje u širokom luku, tražeći mirnije ulice u naseljima čiji stanovnici sebi ne mogu dopustiti luksuz dugog sedenja po noćnim lokalima.

— Veži se, Pite.

— Šta?!

Ninđa se osmehnu.

— Ne smem više ići direktno za njima — objasni, dok je Pit užurbano nameštao pojas.

— Bilo bi to suviše upadljivo... moram voziti ulicom koja je paralelna sa ovom.

— Ali... ona ima suprotan smer, do đavola!

— Zato ti i kažem da se vežeš! — klimnu ninđa glavom.

— Pazi, sad počinjemo!

Presekavši put vozilima koja su išla iza njega, ninđa naglo skrete ulevo, prohujavši kao vihor mirnom ulicom u kojoj, srećom, nije bilo nikakvog saobraćaja. »Dodž« na sledećem uglu savi udesno, zanoseći se i škripeći gumama.

Vozila koja su im dolazila u susret nije bilo mnogo, ali je Lesli ipak mogao izvesti pravi slalom na putu do sledeće raskrsnice.

Škripeći gumama, »dodž« se zaustavi tako da u raskrsnici bude samo prednjim točkovima.

— Gledaj dobro, Pite!

— Do đavola, ovo ulično svetlo... Ah, »porše« je prošao pravo... evo i »ševrolet«!

Poskočivši, »dodž« jurnu dalje. Duž ovog bloka morao je da savlada manje prepreke, ali svi vozači nisu imali nin-

đine čelične živce. Tabasko Pit se promuklo zacereka, gledajući za kamionetom koji se, pušeći se, zaustavio uz jedan telegrafski stub.

Isti postupak morali su ponoviti još tri puta, oprezno izvirujući na svakoj raskrsnici kako bi pratili kretanje »poršea« i »ševrolet« u paralelnoj ulici.

— Skrenuli su! — zaurla Pit ovoga puta. — Idu tačno prema nama!

— Odlično — lice ninđe bilo je mirno. — Sada i ako pođemo za njima, nećemo biti toliko upadljivi, jer nas na auto-putu sigurno nisu zapazili.

Strogo poštujući ograničenje brzine, dvojica kola projuriše ispred njih. Bez žurbe, ninđa skrete ulevo. Predosećanje mu je govorilo da potera neće trajati još dugo...

U ovom kraju ulice su bile tihe i mirne, a stambene zgrade sve ređe i sve dalje od kolovoza, zaklonjene živicama, parkovima, gvođenim ili betonskim ogradama.

Pola milje pred njima dvojica kola skretoše udesno. Dva prijatelja se pogledaše.

— Mislim da smo stigli, ortak! — osmehnu se ninđa.

Prošli su raskrsnicu i produžili pravo. Jedan jedini pogled bio je dovoljan: »ševrolet« je

ulazio kroz kapiju treće vile na desnoj strani ulice, a »porše« se već nije video.

— To je to — tiho reče Pit, osećajući kako mu se dlačice na vratu dižu od neke neobične jeze. — Gadno mesto...

— I ti to osećaš?

— Aha. Čudno, zar ne?

— Pa i nije. Ninda je tu. Onaj drugi, Japanac. On je vozio »poršea«.

— Kako znaš, do đavola? Nijednom mu nismo prišli bliže od pola milje!

— Teško je to objasniti: mnogo sitnih detalja, u načinu vožnje, preticanju, skretanjima. Sve to pokazuje čoveka koji ima izvrsne reflekse, naviklog da donosi prave odluke u deliću sekunde. Ne zaboravi pri tom da mu je desna ruka slomljena, Pite i da je svakako vozio samo levom...

— Koliko znam o nindama, takva sitnica kao što je slomljena ruka njih mnogo ne uznemirava...

— Tačno, ako je u pitanju obračun sa nekim običnim protivnikom. Postoji mnoštvo načina da se bol eliminiše, ali slomljenu ruku ipak ne treba izlagati prevelikim naporima. Dodaj mi moju torbu, Pite...

— Ah, najzad u kostimu! — isceri se Tabasko. — A ja?

— Ostaćeš ovde i čekati me. spreman da odmah kreneš ako za mnom bude išla potera.

— Kao i uvek — razočarano uzdahnu Pit posmatrajući kako Leslie hitrim, preciznim pokretima zbacuje sa sebe običnu odeću i navlači kostim ninde od tanke crne svile. Dva minuta kasnije, u senci pored zida uspravi se figura iz legende, sa dugim samurajskim mačem o pojasu...

— Hej! — tiho dobaci Pit proturajući glavu kroz prozor. — Samo još nešto...

— Reci.

— Ovaj... ako vidim da mi se približava čovek u tom prokletom vampirskom kostimu... kako ću znati da li si to ti, ili onaj drugi?

— Vrlo jednostavno.

— Je li? A kako?

— Pod ovim kostimom biću ja... a pod onim drugim Japanac.

Pit ostade otvorenih usta, prateći pogledom jednu pokretnu senku koja je brzo nestala među drugim, mirnim senkama.

— Pa da! — reče glasno. — Baš sam glup...

Nasuprot Reksonovoj, Hibnerova vila nije bila čuvana ni visokim ogradama, ni modernim alarmnim uređajima. Bar u nečemu Hibner je pokazivao da je staromodan; zgrada je bila zaštićena debelim kamenim zidovima, vratima od debelog čelika kome je neki odličan kovač dao ljupke oblike, i čvrstim rešetkama koje su krasile prozore čak i na drugom spratu.

Bešumno hodajući ispod drveća ninda obiđe zgradu, tražeći neki ulaz.

Nije ga bilo.

Ili pak jeste?

Tiho je sišao niz betonsku rampu do ulaza u podzemnu garažu i dotakao vrhovima prstiju vrata, kao da ispituje njihovu čvrstinu. Čelik. Debela čelična ploča koju su dizali i spuštali snažni elektromotori, skriveni iza zidova.

Ostajala je, dakle, još samo jedna mogućnost. Krov.

Odmotavajući sa pojasa tanko uže od crne svile, ninda na njegovom kraju načini zamku, otežavajući je komadom olova u svilenom kesici pričvršćenoj na kraju užeta.

Odmakao se dvadesetak stopa od zida, pazeći da nepres-

tano ostane u senci, on zavitla kraj užeta naviše.

Uz tihi šum, crna zmija omo ta se oko dimnjaka na uglu kuće i Leslie proveri čvrstinu užeta.

Trenutak kasnije već se verao, oslanjajući se nogama o zid od grubih crvenih cigala. U uglu koji je odabrao svi prozori su bili mračni, tako da je bilo malo izgleda da ga neko opazi.

Ploče od škrljca na krovu bile su vlažne od rose i on vrlo oprezno zakorači po njima, povlačeći uže za sobom. Pažljivo se učvrstio uz dimnjak, a onda vrh noža zavukao među ploče pred svojim nogama.

Hitro, ali bez ijednog nepotrebnog pokreta ili šuma, on otvori prolaz u mračnu unutrašnjost tavana zgrade i oslobodi se veza koje su ga pridržavale uz dimnjak. Njegov vid bio je u stanju da iskoristi i ono malo svetlosti koja je kroz načinjeni otvor prodirala pod krov.

Meko je skočio, povlačeći uže za sobom i zastao da još jednom ispita prostor oko sebe. Videlo se malo šta, ali je zato jedva primetno strujanje vazduha govorilo mnogo. Neka vrata, koja se nisu zatvarala baš najbolje nalazila su se desno od njega.

Izbegavajući prepreke od starog nameštaja nagomilanog po grubim daskama tavana, ninda priđe vratima. Da, ispod njih nazirao se uzan tračak svetlosti, verovatno sa stepeništa, koje će ga odvesti naniže, do tajanstvenog Hibnera...

Iako pokriveni rukavicama, vrhovi prstiju bili su dovoljno osetljivi da napipaju suvu, zardalu površinu metalnih šarki. Ta vrata će jezivo zaškripati kada ih bude otvorio...

Kratkim ostrim nožem on energično napade već trulo drvo oko šarki. Žurilo mu se, ali nije smeo da reskira nijedan suvišan šum; neki od Hibnerovih telohranitelja mogao se nalaziti na stepeništu, a ninda još uvek nije želeo da privuče pažnju na sebe.

Drvo popusti i on oprezno odvoji vrata sa njihovog mesta, prislanjajući ih uza zid tavana, a onda zakorači na stepenište, sklopljenih očiju, kako ništa ne bi ometalo njegovu koncentraciju na čulo sluha.

Tišina. Da se neko nalazio na stepeništu, ninda bi morao čuti čak i njegovo disanje...

Ipak, neki šum. Muzika koja je dopirala odnekud sa sprata ispod njega.

Japanska muzika. Ispod svilene maske, usne ninde raširiše se u osmeh.

Taj protivnik više ga nije zabrinjavao, jer ga je jednom savladao čak i bez oružja u rukama. Bilo je važno što pre stići do Hibnera, ili onoga koji je sebe nazvao Hibnerom, a pravo ime mu je Snajder...

Prvi sprat. Stepenište se završavalo ogradom ispod koje se širio prostrani, mračni hol.

I još uvek nikakvog šuma, sem te muzike.

Skrenuvši, ninda stiže do vrata od teškog skupog drveta. Sa druge strane širokog hodnika nalazila su se još jedna, potpuno ista.

»Levo ili desno?«, pomisli Lesli. »Haragei čuti... što znači da je potpuno svejedno na koju ću stranu krenuti...«

Ova vrata sigurno neće zaškripati kada ih bude otvorio. On bez oklevanja pritisnu kvačku i uđe na svoju desnu stranu.

Prostrana, raskošno uređena prostorija, salon bogatog i razmaženog čoveka. Delovi odeće namerno razbacani po kaulu i foteljama.

Muške i ženske odeće. A kroz vrata levo od njega dopiralo je kikotanje i tihi šum vode koja pljuska...

Ninda odgurnu i ta vrata, zastavši sa rukom na dršci mača.

Dva ženska vriska koji su se slili u jedan, da bi ih odmah

potom zamenio nervozan smeh. Pojava čoveka u crnom kostimu, pod maskom, očigledno ni je predstavljala novost za njih.

Starac mršavog tela ležao je poleduške u plitkom bazenu, a dve žene raskošnih tela, crnka i plavuša, klečale su pored njega, potpuno nage.

To usko lice mekih crta Lesli je već video. U dosijeu profesora Teofilusa Snajdera...

Starac mahnu rukom u kojoj se nalazila čaša. Pogled mu je bio mutan.

— Kog đavola tražiš ovde?
— reče zaplićući jezikom. — Hibner te je poslao?

Ninđa je ćutao. Očigledno, smatrali su ga za onog drugog, za Japanca, ali to sada nije bilo važno.

Hibner ipak nije bio Snajder. Hibner je bio — samo Hibner...

— Što stojiš tu, prokletstvo?
— smejao se starac. — Da nećeš, možda, da nam se pridružiš, a? Samo izvoli... Elsi i Klara kažu da si pravi pastuv... a to bih baš voleo da vidim, a cure?

Njih dve se zakikotaše, izazivački uvijajući kukovima.

— Samo dođi, Ivakuma — san — reče crnka. — Mi smo spremne za tebe...

Odmahnuvši glavom, ninđa zatvori vrata kupatila za so-

bom, praćen podrugljivim ženskim smehom. Elsi i Klara su zgodne žene, ali je on tražio Hibnera...

Zločinački mozak koji je na najbolji način iskoristio talenat i znanje profesora Snajdera, da bi u svoje ruke prigrabio moć. Moć da zadaje strah i nametne svoju volju svima koji mu se usprotive.

Haragei je, jednu po jednu, uzdizao dlačice po njegovom vratu, sa svakim novim korakom prema suprotnom zidu hodnika. I tim masivnim vratima koja je, ko zna kada, izradio pravi umetnik...

Sklopio je oči, osluškujući. Muzika se i dalje čula sa sprata iznad. I ništa više.

Ništa sem šapata talasa po mekom pesku obližnjeg zaliva. Taj šum dopirao je kroz prozor na kraju hodnika iza čijih se rešetki nazirao bleštavo osvetljeni luk Goldn Gejta.

Ispružio je ruku prema vratima i naglo je povukao, kao od električnog udara. Stisnuo je zube.

Nikada, za sve ove godine, haragei ga nije tako energično upozoravao na opasnost!

Ali, oklevanje ne vodi ničemu, jer vreme neće izmeniti nijedan od činilaca koji će za neki minut odlučiti ishod obračuna sa Hibnerom. Ninđa otvori vrata i prođe kroz njih.

Sklopio je oči da ih zaštiti od mlazeva svetla koji su se sa tavanice, sa poda, sa zidova, ustremili na njega kao pipci hobotnice. Čitavim telom naslutio je pokret u drugom, zamračenom delu prostorije i odskočio korak u stranu.

— Ni pokreta! — zapovedi ledeni glas koji je jednom slušao na magnetofonskoj traci. — Inače si mrtav... nindo!

Haragei je potvrđivao te reči i Leslie ostade tamo gde se zatekao, potpuno nepokretan, kao statua nekog davno zaboravljenog božanstva. Božanstva straha...

Njegov mozak bio je obuzet rešavanjem problema koji ni u snu nije očekivao, problema od čijeg će rešenja, doslovno, zavisiti i sam njegov život!

Glas, i onaj šum pre toga, doprli su do njega izobličeni, mnogo puta odbijeni u nekoj vrsti akustičkog tunela... a to je značilo...

To je značilo da Hibner neće biti na mestu sa kojeg dopire njegov glas, već negde drugde, bezbedno skriven zavesom tame koju čak ni oči ninde nisu mogle probiti!

Podrugljiv, leden smeh dopre sa istog mesta.

— Želeo bi da me vidiš, zar ne, nindo? Da doznaš ko

je taj Hibner koji te je osudio na smrt? U redu, ispuniću ti želju!

Svetla na tavanici pogasiše se, jedno po jedno, dopuštajući da se nejasno nazre suprotni zid prostorije. I jedna senka, senka čoveka koji sedi u ogromnoj fotelji visokog naslona.

Ne jedna. Dve senke. Tri. Četiri... Mnogo...

— Kako ti se ovaj trik dopada, nindo? — progovori Hibner ponovo, sa tragom trijumfa u glasu. — Prvi si na kome ga oprobavam, znaš. Ogdala, raspoređena po nacrtu koji sam uništio čim su radovi bili okončani. Kao i ljude koji su ih obavili, uostalom... ne možeš čak ni naslutiti gde se zaista nalazim!

Senka pred njim podiže ruku i taj pokret verno ponovi mnoštvo drugih senki u dnu prostorije. Ninda orezno prebači težinu sa jedne noge na drugu...

— Pomerio si se! — oštro reče Hibner. — Ne čini to, inače...

Pokret u tami ostade nevidljiv, ali zato pred očima ninde sevnu uski zrak koherentne svetlosti iz jedva primetnog otvora na zidu.

— Ovo je bila samo opomena — reče Hibner. — Sledeći put ću te prepoloviti!

— Učini to odmah — mirno reče ninda. Neopaženo, pogled mu je klizio duž zidova, istražujući svaku, i najmanju neravninu na njima.

— A, ne! — nasmeja se Hibner. — Nikud mi se ne žuri. Želim da gledam tvoje lice kad shvatiš da iz ove zamke nema izlaza. I da te čujem kako moliš... ne za život, to ti ne bi pomoglo, već samo da za minut ili dva odložim tvoju smrt! Skini tu masku, nindo, više ti nije potrebna!

Vrata iza njegovih leđa bešumno se otvoriše, ali je i blago talasanje vazduha koje je osetio bilo dovoljno da upozori Leslija da je još neko ušao u prostoriju.

— Ivakuma! — uzviknu gnevno Hibner. — Kako si smeo da uđeš, kada te nisam zvao?

— Brod je spreman — dopre do Lesliejevih ušiju duboki muževni glas u kojem se japanski naglasak jedva naslućivao.

— Ah, tako je! Treba da krenemo, je li? Torba sa novcem je tamo, kraj zida. Uzmi je i sačekaj me pred izlazom!

Japanac prođe pored Leslija, bešumno se krećući u obući sa mekim gumenim đonom. Ovega puta nije bio u kostimu ninde, ali mu je katana visio za

pojasom. Na desnoj strani, što je značilo da se ipak služi samo nepovređenom levom rukom...

Stigavši do torbe, on iznenađeno zastade i okrete se mračnom uglu prostorije.

— Gospodaru — reče muklim glasom.

— Šta hoćeš, Ivakuma?

— Život ovog čoveka, gospodaru.

— Ne. On pripada meni, kao i tvoj život!

Preko Japančevog lica prelete trzaj, jedva primetan za običnog posmatrača, ali je Lesliju odavao da Ivakuma uspeva da se kontroliše samo uz gotovo nadljudske napore.

Da li je to bila prilika i za njega?

— Gospodaru, ubijte me, ali mi dopustite da najpre ubijem njega! On je jedini koji me je ikada osramotio!

— Ne!!

Dve stvari dogodile su se gotovo istovremeno. Leslieva desna ruka odbacila je sićušnu kuglicu prema zidu u času kada je Ivakuma zaurao i bacio se na njega, u skoku izvlačeći katana.

Savršenom preciznošću, eksplozivna kuglica pogodi mesto na zidu ispod kojeg su se provlačili debeli električni kablovi. Blesak eksplozije nadmašila je blistava plava munja

visokog napona, osvetljavajući dva tela isprepletana u borbi na život i smrt...

Ni Kibnerovi refleksi nisu bili za potcenjivanje: uspeo je da pritisne red dugmadi pred sobom delić sekunde pre nego što je dovod struje do lasera bio prekinut; između njega i dvojice boraca na trenutak se spusti gusta rešetka od smrtonosnih zraka, kidajući njihova tela i pod oko njih...

A onda tama. I prigušeno pucketanje plamena koji je istovremeno izbio na nekoliko mesta u odaji.

Hramajući, Hibner se pojavi iz svog zaklona, štiteći rukom oči od sve višeg plamena. Oni zak, mršav čovek, uskih ramena, sa ludačkim sjajem u bleadoplavim očima. Oprezno je zaobišao zapaljeni deo poda da bi šćepao putnu torbu sa deset miliona dolara.

Ona dva ludaka, tamo na podu, bili su mrtvi. Morali su biti mrtvi...

*

* * *

Kašljući od sve gušćeg dima, nenaviknut na napor, Hibner othrama do vrata. U hodniku, zapanjenih lica, tiskali su se Snajder i njegove žene, sve troje još uvek potpuno go-

li. Tri čoveka sa puškama u rukama tutnjali su uz stepenice.

— Šta... šta se to dogodilo, Hibner? — zamuca profesor.

— Da nije...?

— Zaveži, matora budalo!

— Hibner sa olakšanjem predade torbu jednom od telohranitelja, a onda glavom pokaza na troje nagih ljudi.

Odskočivši korak unazad, drugi telohranitelj pritisnu oba rač, zasipajući hodnik kišom metaka. Za vrisak je vremena imala samo jedna od žena pre nego što se sručila u krvavu hrpu pored zida.

— Idemo! — zapovedi Hibner. Čovek sa torbom već je hitao niz stepenice, gledajući naviše.

Krajičkom oka, u trenutku kada je zakoračio, Hibner opazi pokret među plamenovima i okrete se, uzbuđeno uzviknuvši.

Čovek u crnom lagano se dizao kroz vatru. Dugo sečivo mača blistalo je rumenim sjajem kada ga je podigao iznad glave.

— Pucajte! — zaurla Hibner hitajući prema stepenicama, što dalje od tog prokletog čoveka koji nije hteo da umre! — Pucajte, do đavola!

Rame uz rame, dva čoveka priskočiše vratima sa puškama na gotovs. Hibner je već bio na

stepenicama kada oružje zapraska, dugim, dugim rafalima...

»Prokletstvo«, mislio je izlazeći na svež vlažan vazduh. »kako to da nije bio mrtav? Da, zrak lasera prekratko je trajao, a nije bilo vremena da ga pomerim... moglo se dogoditi da ga i promašim. Svejedno, sada je sigurno mrtav...«

Šljunak je škripao pod njegovim nogama dok se strmom stazom spuštao prema drvenom molu uz koji se njihala njegova jahta. Za koji minut otići će sa ovog mesta...

Neko čudno predosećanje na vede ga da se osvrne.

Na osvetljenim izlaznim vratima stajala je senka čoveka sa mačem u ruci. Hibner razrogači oči...

Senke nestade i on odmahnu glavom. Mora da mu se učinilo, do đavola! Šta je to sa njegovim nervima? Priviđaju mu se duhovi?

Produžio je, još brže nego maločas. Do mola je ostalo još svega pedesetak jardi, a čovek sa torbom u ruci već je stajao tamo, ponizno ga čekajući.

Hibner se još jednom osvrte, osećajući kako ga strah postepeno napušta. Bilo je glupo što se onako uplašio, znao je. Priče o duhovima uvek su bile samo priče...

Obrisavši iznenađujuće hladan znoj sa čela, on ne uspe

da se uzdrži da ne baci još jedan pogled preko ramena.

Ninđa je išao za njim... neumitno, kao sudbina...

Ninđa?

Ili njegov duh?

Klizajući se i posrćući po okruglom šljunku, Hibner nespretno potrča, vukući hromu nogu za sobom.

— Horhe! — zaurla. — On dolazi, dolazi! Pucaj, Horhe!

Čovek na molu zbunjeno se osvrte, kao da traži mesto gde će da spusti torbu. Odbacio je od sebe i izvukao pištolj iz džepa, tražeći pogledom neki cilj u tami iza Hibnera.

Još jedna glava pojavi se iz otvora na palubi. Glava i cev puške...

Ne remeteći svoj hitri korak, ninđa hitnu novu eksplozivnu kuglicu u pravcu broda. Vatre na kugla procveta nasred palube, odbacujući na sve strane komade drveta i metala. Trenu tak kasnije odjeknu nova eksplozija, u času kada je plamen zahvatio gorivo u rezervoaru.

Ljupka jahta gotovo je iskočila iz vode, prelamajući se na dva nejednaka dela. Po uzburkanoj površini vode razli se talas zapaljene nafte.

Udarni talas odbacio je Hibnera po stazi, tako da se podigao krvavog lica i ruku, očajničkim pogledom tražeći neki izlaz.

— Horhe! — cvileo je. — Horhe...

Njegov telohranitelj ležao je nekoliko koraka dalje, još uvek sa pištoljem u ruci, ali je ta ruka bila mrtva. Komad oštrog drveta kao koplje mu se zario između lopatica usmrtivši ga trenutno.

Hibner se s naporom podiže i osvrte.

Ninđa je stizao sporim sigurnim korakom, uspravnog držanja koje je odavalo snagu kojoj se ništa ne može suprotstaviti. Uprkos ogromnoj opekotini na levoj ruci duž koje je rukav kostima potpuno sagoreo. Uprkos uskoj rani oprljenih iвица koja je potpuno probijala mesnati deo butine...

Hibnerov laser nije promašio svoj cilj, ali je Leslie u deliću sekunde uspeo da ga donekle izbegne, zaklanjajući se već mrtvim telom japanskog ninđe.

Ivakuma je umro od sopstvenog mača. Smrt koju bi, bez sumnje, i sam odabrao da mu je bilo dopušteno...

— Igra je gotova, Hibner — reče Leslie tiho. — Ovo je kraj.

Posrćući, Hibner se izmakao sve do ivice mola pod kojim je buktao plamen.

— Stani — reče promuklo. — Sačekaj... da li znaš šta je u ovoj torbi?

Ninđa sleže ramenima.

— Novac, pretpostavljam. Pa šta?

— Novac. Gomila novca... deset miliona dolara, čoveče! I sve to može postati tvoje, ako...

— Ako ti poštedim život? — nasmeha se ninđa. — Razum te zaista već izdaje, Hibner... taj novac će biti moj i kada te budem ubio, zar ne?

— Novac... novac nije ništa! — vatreno je šaputao Hibner, boreći se sa strahom od vatre koja ga je neumitno gonila bliže ninđe. — Ja imam moć... moć... uz mene ti bi...

— Doživeo bih ono isto što i profesor Snajder, verovatno. Odbacio bi me kao staru cipe lu kada ti više ne budem potreban...

— Ne! Ti si jedini partner zaista dostojan mene! Ti...

Uzdahnuvši, ninđa podiže mač. Sve ovo trajalo je već predugo. Plameni jezici u zalivu privući će nečiju pažnju i uskoro će se tu pojaviti policija, vatrogasci, radoznalci...

— Ne! — vrisnu Hibner. — Ne!

U nespretnom pokušaju da se skloni od udarca koji je pretio, on se saplete preko bačene torbe sa novcem i divlje kriknu kad shvati da pod nogama više nema nikakvog oslonca...

Potonuo je, vukući torbu za sobom, kidajući je prstima kao

kandžama, izbacujući čitave sve žnjeve novčanica iz nje. Voda ga nemilosrdno izbací ponovo na površinu, u plamen koji ga obavi munjevitom brzinom.

Samo jedan jedini dugi krik užasa, a onda je sve bilo gotovo. Ninda lagano vrati katana u korice, gledajući od plamena pocrnele ostatke čoveka koji je mislio da ima moć... i novac...

Izgorele patrljke ruku pome ri neki nemirni talasić. Činilo se da Hibner i mrtav pokušava da privuče sebi novčanice koje su lebdele na vodi lagano dogorevajući...

»Život«, mislio je ninda gledajući u svetla grada koja su se ogledala na mirnoj površini zaliva. »Život i smrt... to su samo senke na nemirnoj površini vode...«

— K R A J —

CRNI POJAS

novi list za vas!

A čega u »CRNOM POJASU« IMA? Svega o karateu, borilačkim veštinama i istočnim kulturama. U trećem broju – na svim kioscima. U super-koloru i sa super-poklonima!

MINI – KNJIŽICA – KARATE ŠKOLA (drugi deo), NOVA KATA – HEIAN ŠODAN, SUPER KOLOR POSTER – KALENDAR DO DVE HILJADITE GODINE ... I SUPER-NAGRADE; DA SE SVI »ZASLADE«!

NAJSREĆNIJIMA – KUĆNI KOMPJUTER SA KARATE IGRAMA!

»CRNI POJAS« – sve o karate šampionatu Jugoslavije.

»CRNI POJAS« – sve o karate kupovima i jugoslovenskim klubovima!

»CRNI POJAS« – sve o stranim asovima i reprezentacijama!

»CRNI POJAS« – sve o popularnim ličnostima – karatistima

»CRNI POJAS« – sve o karate legendama: Gogen Jamaguči i Ojama

»CRNI POJAS« – sa ekskluzivnim izveštajima: Svetsko prvenstvo u film-kontaktu (Budimpešta) i svetsko prvenstvo u tekvondu (Seul)

»CRNI POJAS« – džudo: »Zdravica šampionu« – ipon života Vuka Rašovića

»CRNI POJAS« – aikido: »Ko vrača Ljubi Vračareviću!?!«

»CRNI POJAS« – kung fu: »Kineska motka« – oružje majstora«

»CRNI POJAS« – meditacija, kineska medicina, rock-muzika, Brus li i njegovi filmovi ...

**»CRNI POJAS« NIJE ZA VEZIVANJE, VEĆ ZA ČITANJE!
ZA SVE AS, DOBAR GLAS: IZAŠAO JE NOVI »CRNI POJAS«!**

U aprilu Ninđa 35

TAJFUN SMRTI

... Izmučeni ljudi još jednom podigoše poglede prema nebu. Nova masa crnih oblaka stizala je paklenom brzinom ali to nije bilo ono najstrašnije ...

Neko je slabašno kriknuo kada se na horizontu pretećom sporošću uzdigao ogromni talas. Za koji trenutak će stići do ostrva, a onda ...

Kameni blok iza njih odjeknu kao od snažnog udarca. U iznenada stvorenom otvoru pojaviše se glava i ramena ninđe.

– Ovamo – reče. – Ovde ćete biti sigurni ...

– Ah, tu si! – proceni Dekster. Crna cev u njegovoj ruci preteći se dizala ...